1954 november 11
X. évfolyam, 46. szám

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

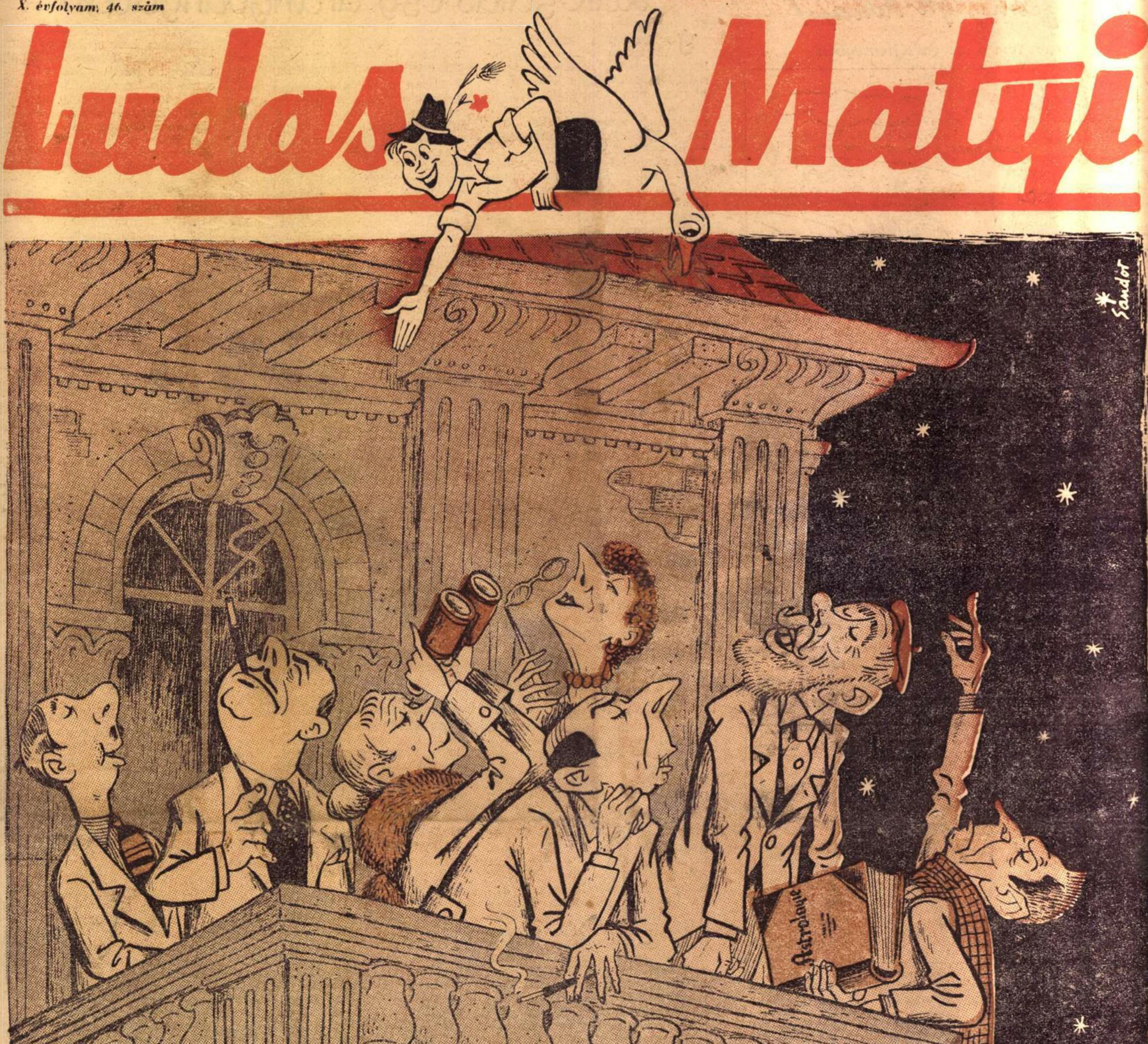

ÁLHÍR TERJEDT EL A MARSLAKÓKRÓL

— Hát maguk mit néznek?
— A marslakókat!
— S miért csukják be a szemüket?
— Mert ha kinyitjuk, semmit sem látunk.

NOVEMBER: fémgyűjtő hónap!

Szerencse a szerencsétlenségben

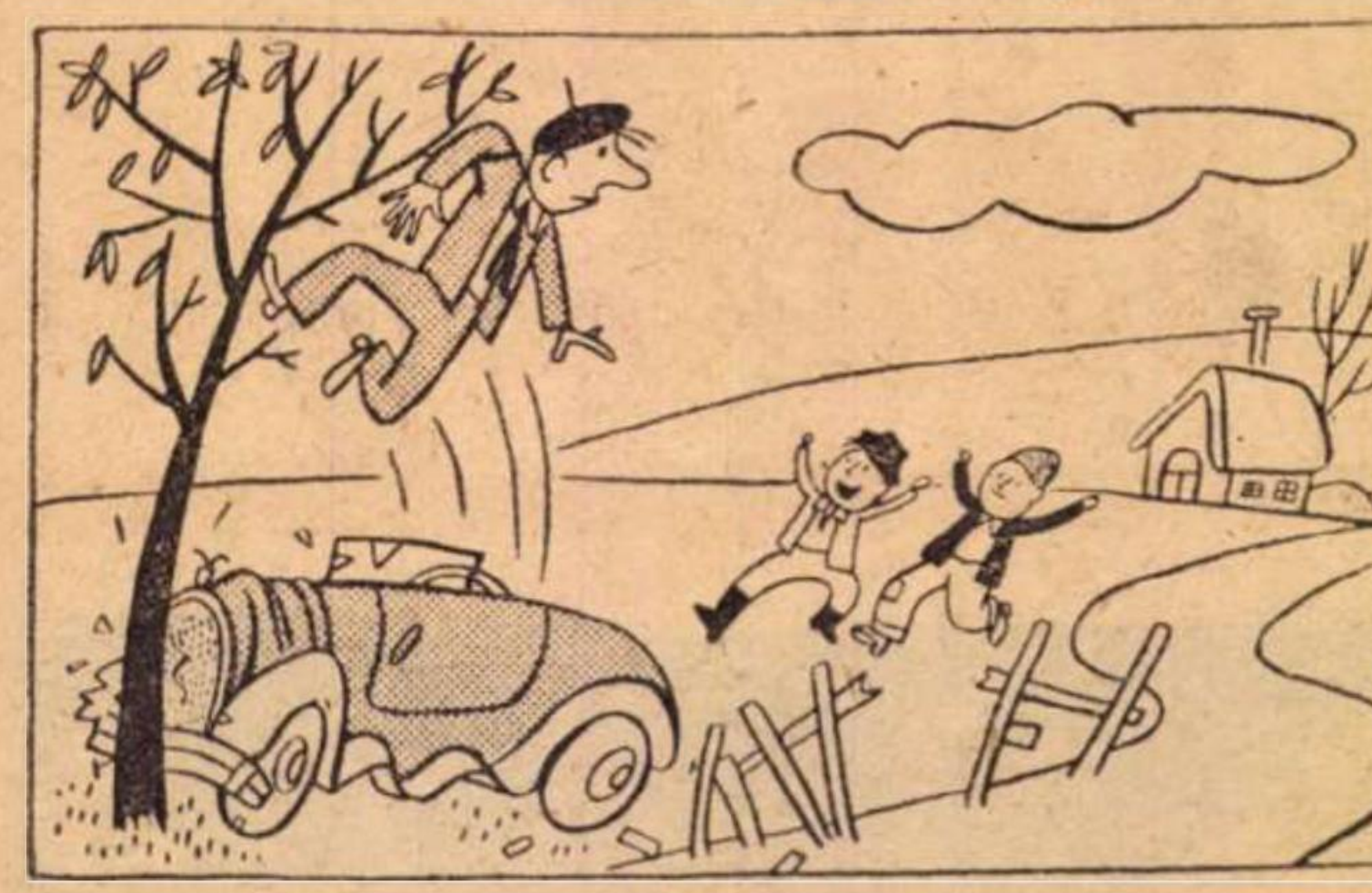

— Köszönjük bácsi, ez nagyszerű fogás!

Fémgyűjtőverseny a családban

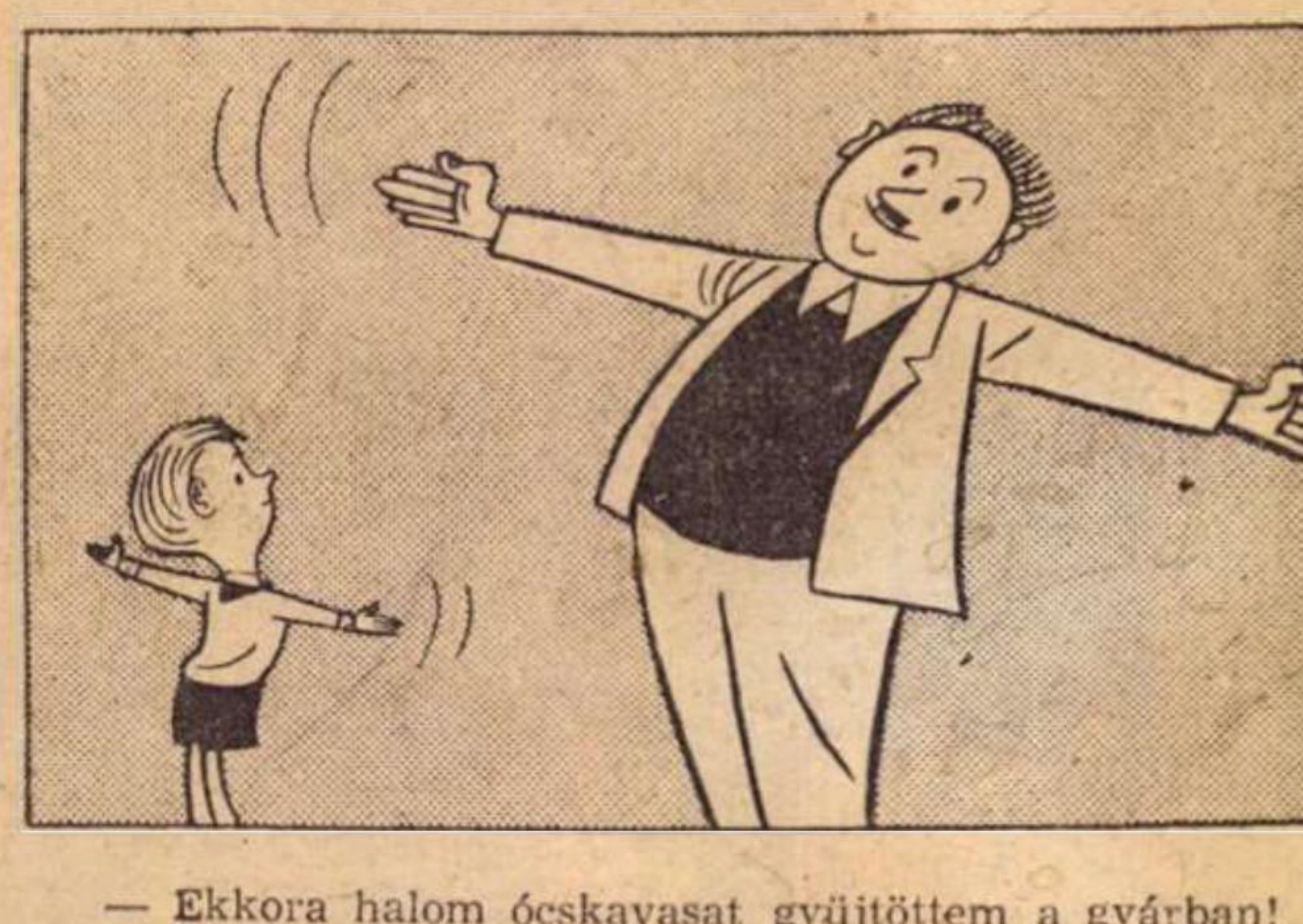

— Ekkora halom ócskavasat gyüjtöttem a gyárban!
— Nagyszerű, apuka, én is pont ennyit gyüjtöttem!

Így nem szabad fémet gyüjteni

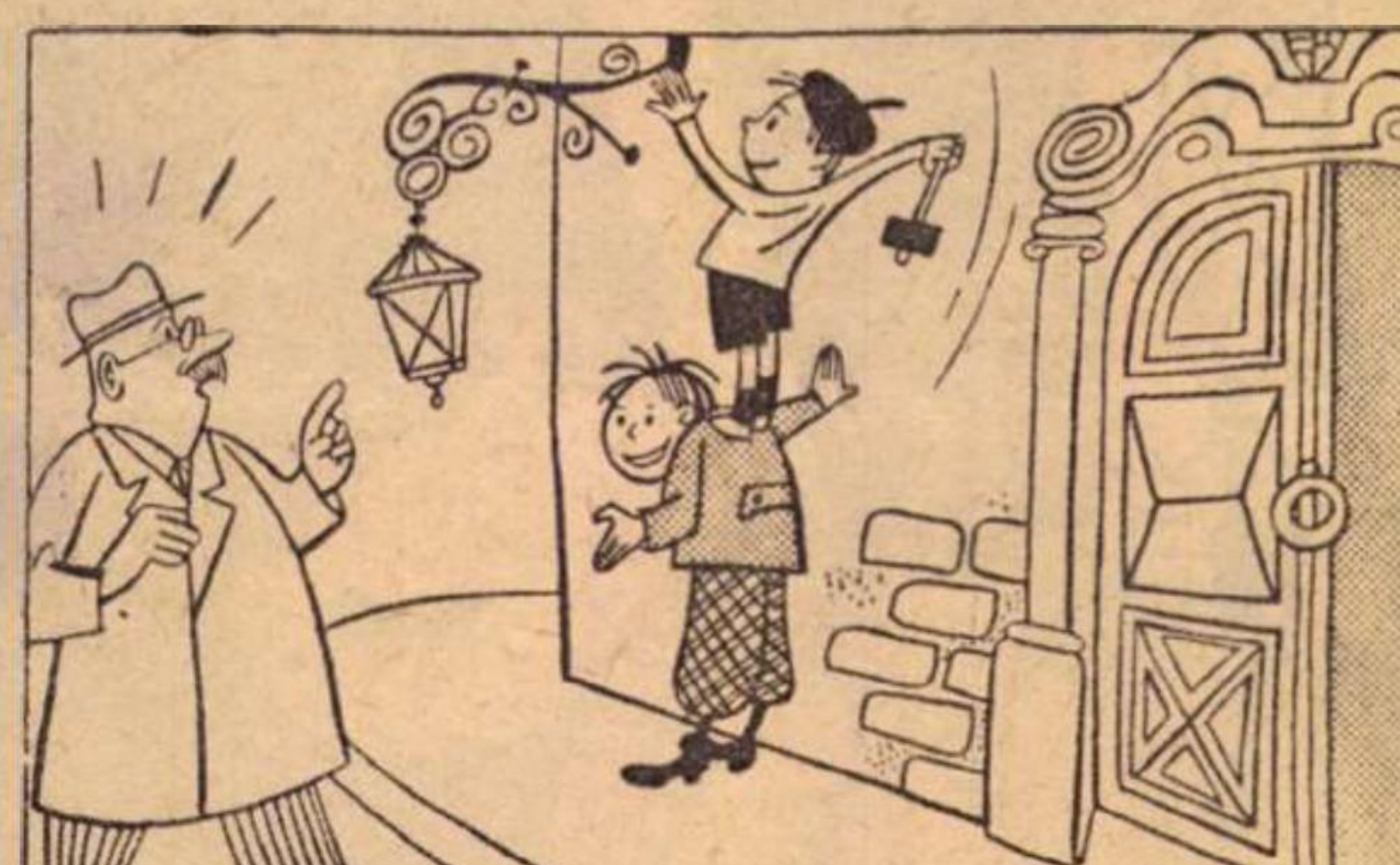

— Gyerekek, ez műemlék Mária Terézia korából!
— Nem baj, talán tudják használni...

Értelmes gyerek

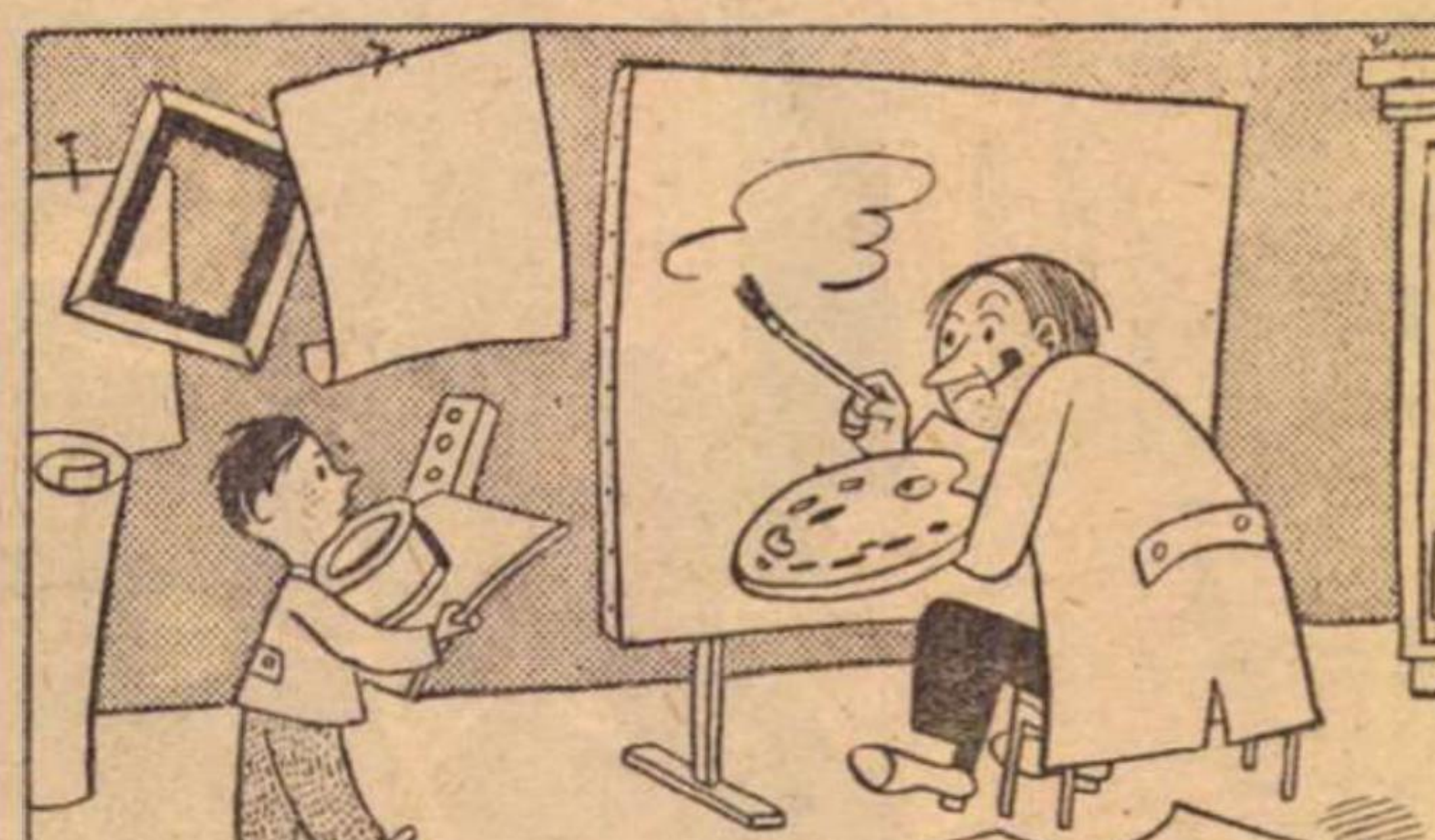

— Művész bácsi, tessék szépen megszínezni ezt a vasat, mert a színes fémért sokkal többet fizetnek...

Győzelmi bevonulás

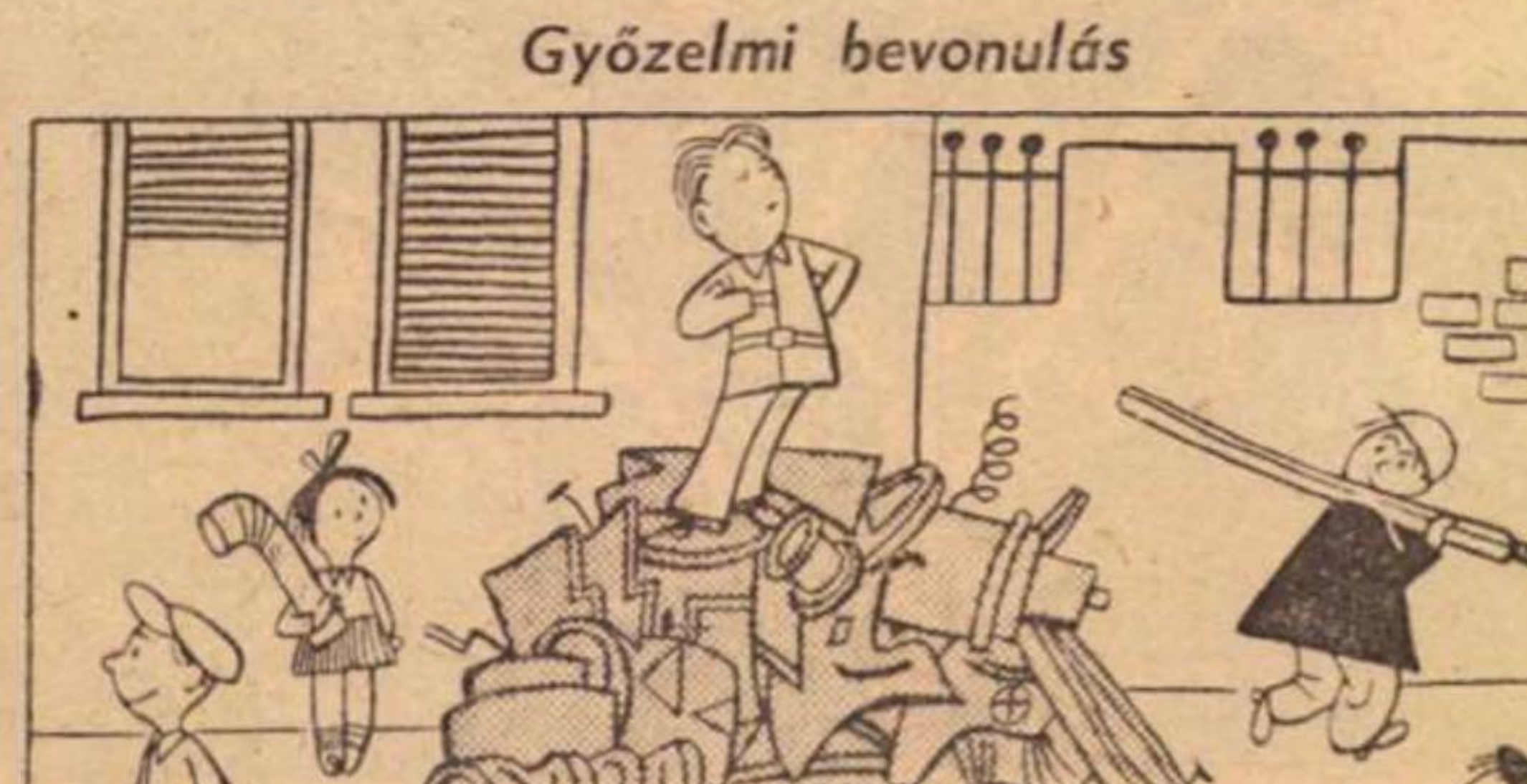

(Kasso rajzai)

Látogatás egy aranybányában

Úgy kezdődött, hogy egy szüretre hajló októberi hajnalon álmosan kiszólt belőlem hosszú ideje szunyókáló lelkiismeretem és azt mondta: szállj le a bürokráciáról, — (ugyanis a panaszoslevelek intézése közben évek óta a bürokráciával küszködöm) — és menj országot látni.

Ébredező lelkiismeretem nagyságára jellemző, hogy még útmutatást is adott: nézd meg például a koppánymonostori termelőszövetkezetet, amelyről az a hír járja, hogy valóságos aranybánya. Járj utána, tudd meg, valóban aranybánya-e ez a monostor és ha igen, bányászd ki azt is, hogyan lett azzá. Régi jóviszonyunkra való tekintettel figyelmeztetett még a forrásban lévő újborok veszélyességére, vagyis arra, hogy egyebütt keressem a forrásmunkát, azután elhallgatott.

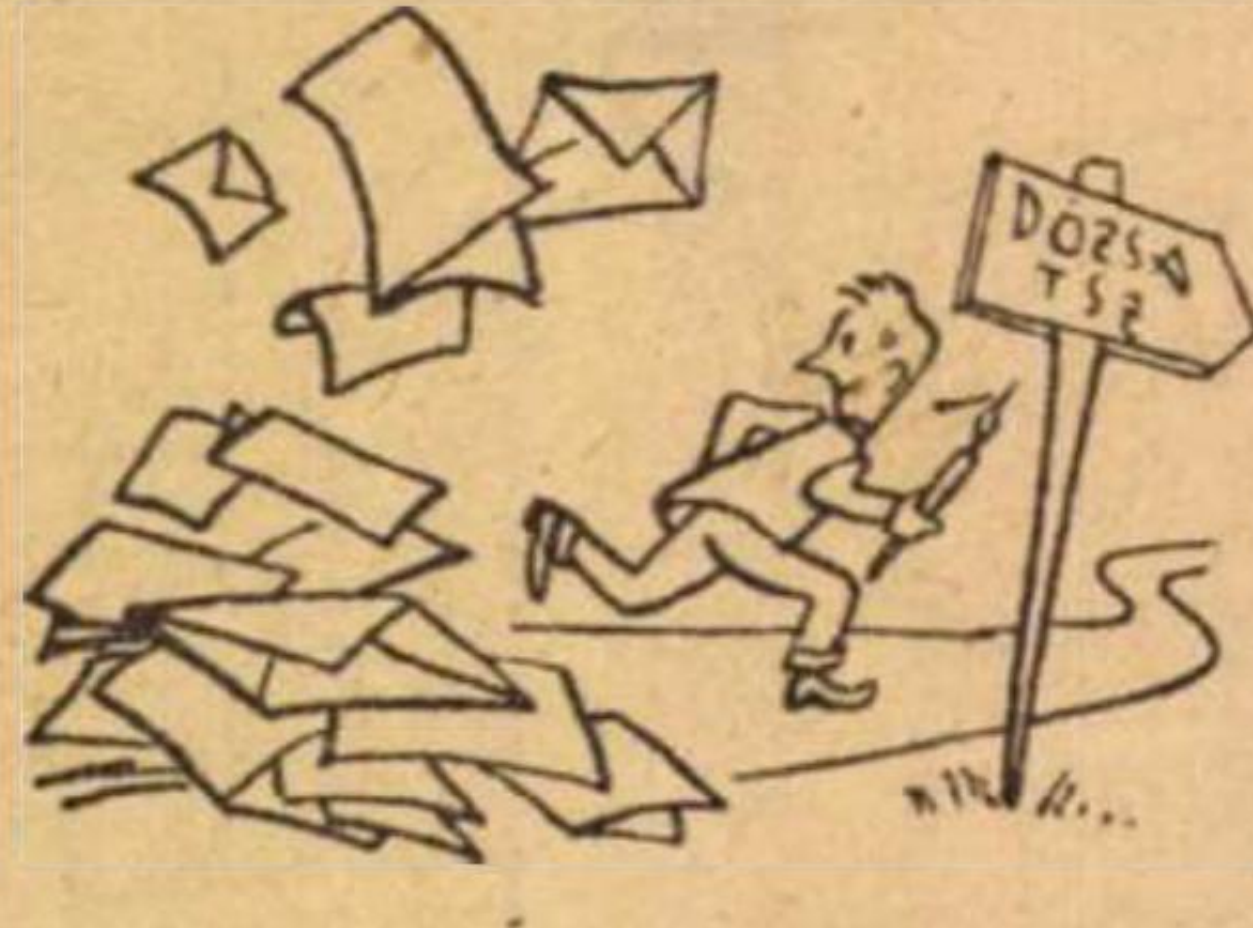

Először a forrásmunka korlátozása ellen próbáltam tiltakozni, utána pedig szerettem volna megértetni vele, hogy évek óta csak a bürokrácián rágódva olyan kákáncsomótkereső emberré formálódtam, mint az egyszeri betyár, aki addig fenegyerekeskedett a pandurok ellen, míg végül maga is pandur lett. Ezért félek, hogy abban a bizonyos koppánymonostori aranybányában is csak a csomót fogom megtalálni.

Ilyen lelkitusa után, a feladat súlyától meggörbülve, mint egy kérdőjel, itt vagyok Koppánymonostoron.

Ha az ember autóval megy, Koppánymonostor Komáromtól alig egy kőhajításnyira van. De ha gyalogszerrel kutyagolja le ugyanezt az utat, bőségesen megvan három-négy kilométer. Ezt a három-négy kilométert a monostoriaknak igen sokszor meg kell tenniök, pedig egyéb dolguk is lenne, mint az útkoptatás. Három-négy kilométer oda, három-négy kilométer ide, egy kis várakozás itt is, egy kis várakozás ott is, az csaknem egy nap. Most még csak azt kellene kiszámítanom, hány munkanapot és cipőtalpat takarítanának meg a koppánymonostoriak, ha saját tanács-apparátusuk lenne. De én nem számolok tovább, számoljanak az illetékesek. Érdemes számolniok, mert Koppánymonostor ma úgy, ahogy van, rendezetlen tanácsú község, pedig lélekszáma jóval meghaladja az ezret. No tessék! Még alig indultam el, máris beleakadtam az első csomóba. Pedig nem csomót keresni jöttem, hanem aranybányát látni.

Koppánymonostori milliomos (1944)

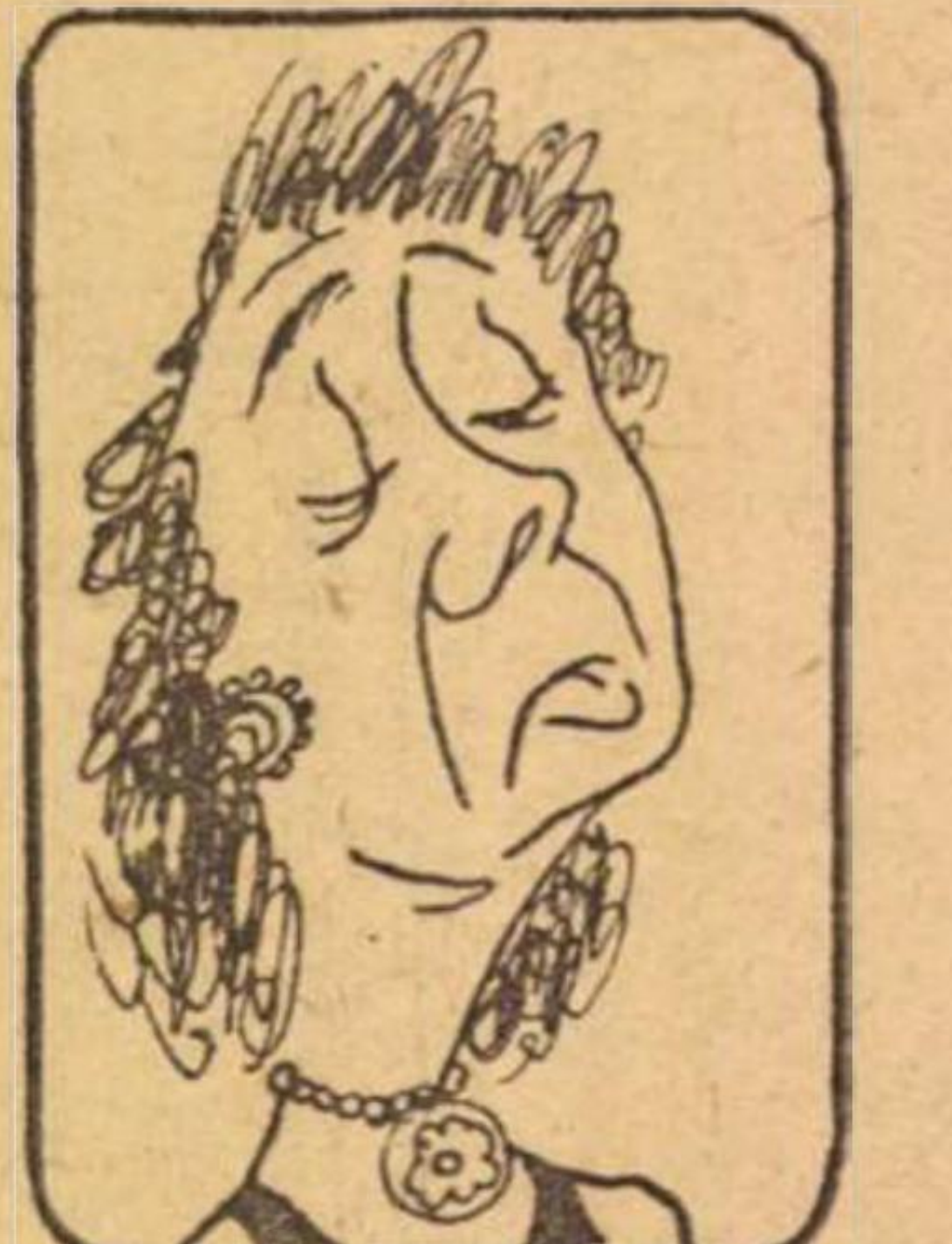

Gróf Gyürky Aladárné

Koppánymonostori milliomosok (1954)

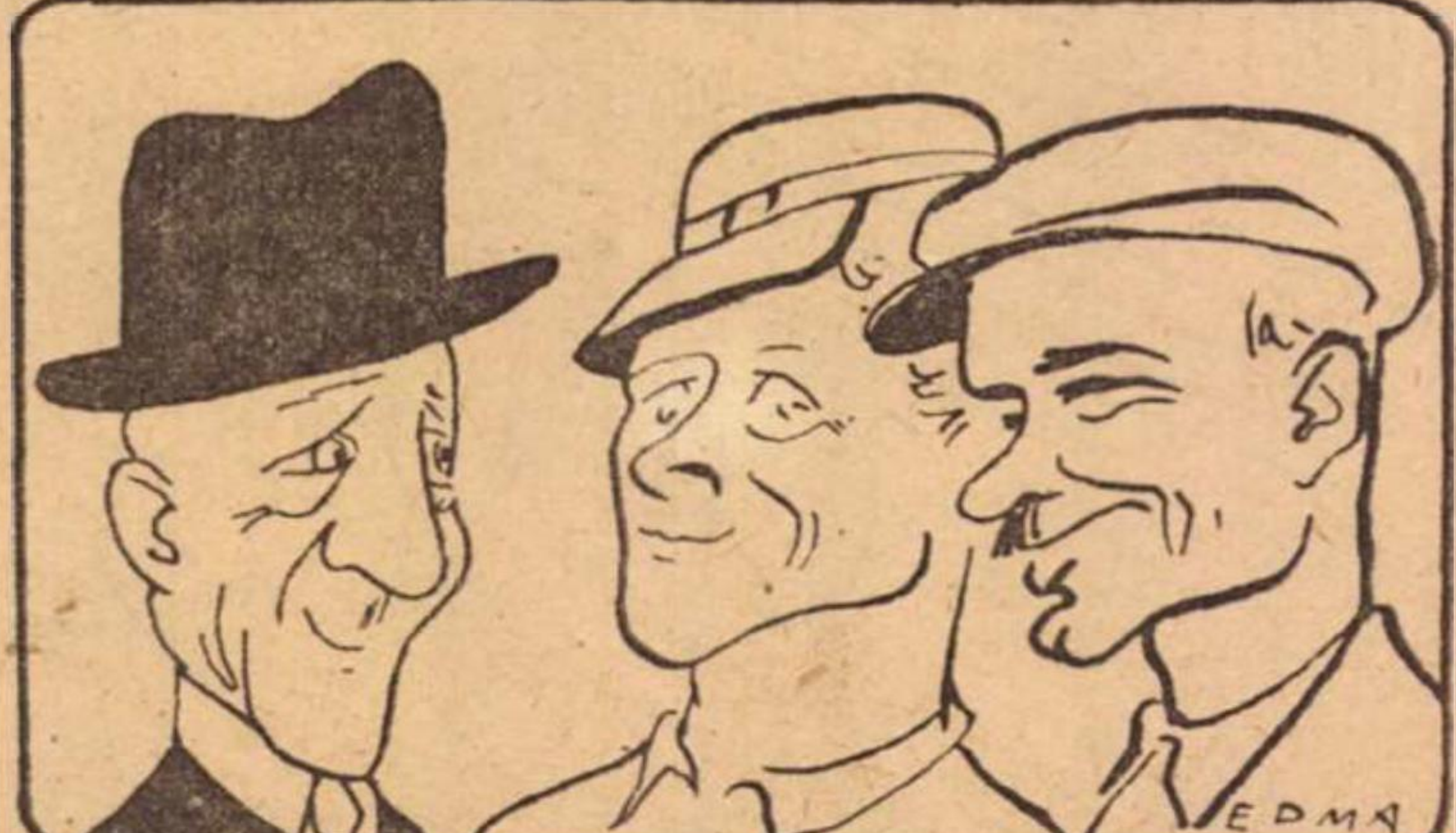

Nagy József kanász, Forgács Mihály tehenész, Marinov Tódor kertész

Ballagjunk csak tovább! A népdal szerint például a „Monostori zöld erdőben sírva fakad a vadgalamb". Ez nem igaz. Vadgalambot ugyan láttam, de erdő egy darab sincs. Megint egy csomó: azaz, bocsánat, nem egészen. Mert a koppánymonostoriak az erdősítésben is az első helyen állnak. De ezek a facsemeték olyan aprócskák még, hogy az én kákáncsomótkereső szemem csak akkor fedezte fel, mikor bemutatták őket.

Ebben a zűrös lelkiállapotban érkeztem meg a termelőszövetkezet irodájába. Mi ez? Iroda vagy kiállítás? Mert ilyen irodát még nem láttam. Az asztalok és székek tele vannak vándorzászlókkal, a falak köröskörül díszoklevelekkel, kitüntetésekkel és egyéb, jó munkát dicsérő okmányokkal. Szép kis iroda, mondhatom! Sehol egy talpalatnyi hely a falon, ahova az ember fia jóízűen beleverhetné a fejét. Aztán az is furcsa, hogy bárhogy meresztgetem a szememet, nem találok mást, csak egy szem könyvelőt. Valamennyien kint vannak a határban, még az elnök is. Szedik a cukorrépát.

Szóval Musitz József elnök, a szocialista munka hőse, répát szed, pedig ülhetne a babérain is. Mi pedig kénytelenek vagyunk a magunk lábán járva, a magunk szemére bízni sorsunkat. Van itt látnivaló bőven. Például ez a messziről feltűnő tehénistálló. Hosszú, mint egy kisebbfajta utca, telistele jószággal. Itt csak az bosszantja az embert, hogy ezt a tehén-szanatóriumot ők istállónak hívják. Rend, tisztaság, bőség pincétől a padlásig mindenütt. De hol az elnök? Már vagy három órája tapossuk a téesz mezsgyéit, de még mindig nem került elő.

Az elnökkeresést felhasználjuk arra, hogy megcsodáljunk egynéhány háztáji gazdaságot is. Az udvarokat valósággal ellepik az aprójószágok. A górék, padlások tele kukoricával. Olyan házat pedig nem is találunk, ahol a hízók párosával ne röfögnének. Ugyancsak kevés az olyan ól is, ahol a hízók mellett ne lennének ott a süldők vagy kiskocák az utánpótlás biztosítására. Szörnyű lehet ezeknek a szegény röfiknek! Ugy belevesznek a társbérleti ólakba, hogy majd felfalják egymást.

Még a tízparancsolatból tudom, hogy nem illik megkívánni felebarátaim semminémű jószágát. De azt a turcsiorrú röfikét, amit Mészárosék kocái közül «kiszúrtam» magamnak, nagyon, sőt igennagyon-nagyon megkívá... Nono, majdnem elkárhoztam. Azt is nagyon jól tudom, hogy nem illik belesni idegenek portájára. De ezek a keménykötésű földimádók olyan büszkén és szívesen mutogatják szerzeményeiket, mint a költő a már híressé vált remekművét. Lehetetlen az ellenállás!

Mészárosék meg egyenesen mutogatós kedvükben vannak. Lagzi van a háznál. És ilyenkor — ősi magyar szokás szerint — szív is, kamra is egyszerre kitárul. A borospince kitárulásáról csak azért nem beszélek, mert ezt a «forrásmunkát» úgy, ahogy, még az indulás előtt kiebrudaltam magamból. De azt még el kell mondanom, ha megköveznek is érte, hogy annak a hatalmas mennyiségű szárnyaszegett baromfinak és annak a gyönyörűen felépített harminc tortának a pusztulásáért kizárólag a násznépet teszem felelőssé. Meg kell büntetni a pusztítókat! Követelni kell az örömszülőktől, hogy ebben az ügyben azonnal tartsanak házivizsgálatot. Na tessék. Megint egy csomó. Beleestem a jóba és nem tudok mit kezdeni vele. Jóvá vedlik itt még a rossz is. Például a sógorság, komaság, ami egynéhány téesznek rákfenéje, itt a jó munka alapját jelenti. Egy jóvágású nagymamóka szerint úgy össze-vissza házasodott már ez a csoport, hogy az unokáit csak úgy ismeri meg, ha az apjukkal jönnek.

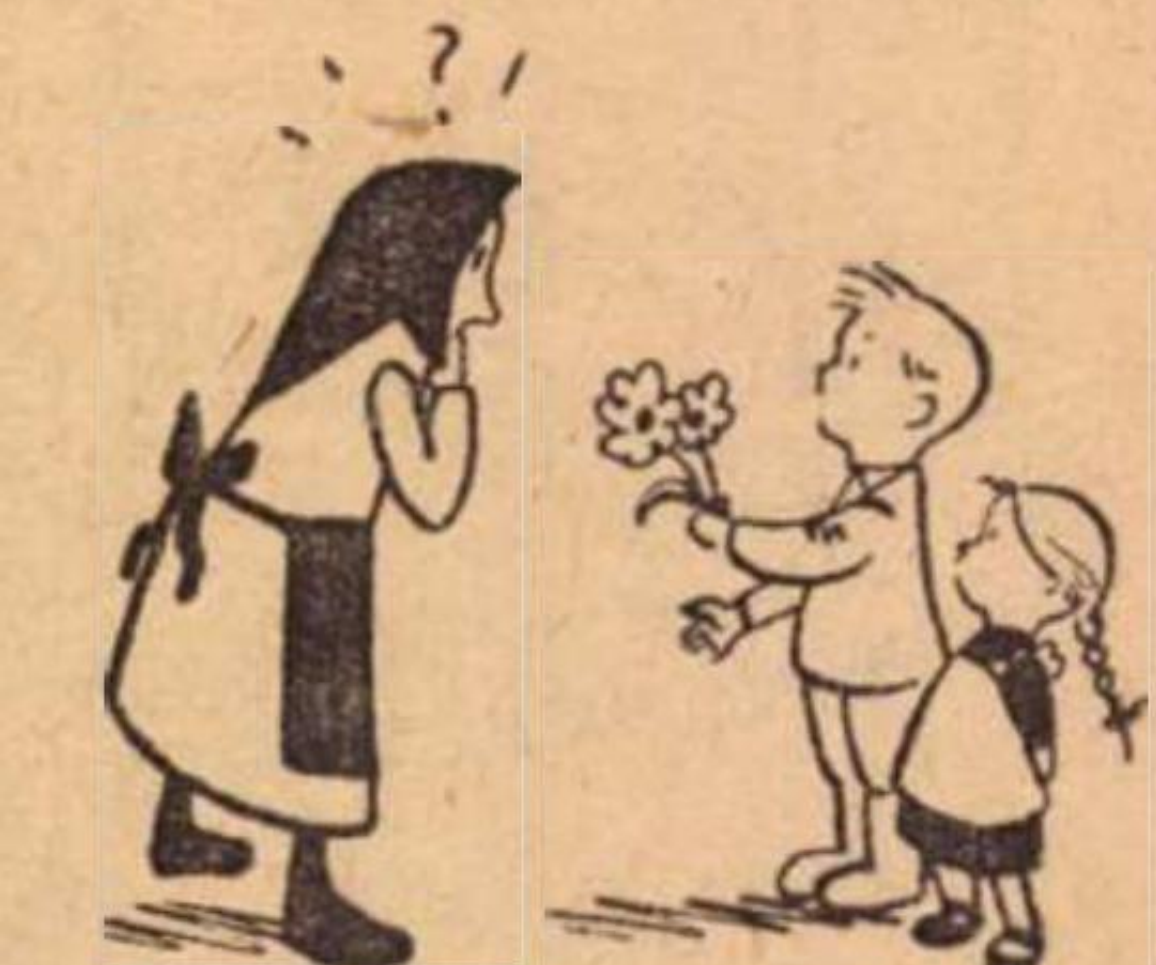

Mondott volna talán még egyebet is a mama, de közben kerékpáros futár érkezett, jelentette, hogy az elnök elvtárs hazajött: szeretettel várja látogatásunkat. (Mielőtt áttérnék az elnöki portára, elárulom a kedves olvasónak, hogy az addig látottak és hallottak hatása alatt, ha nehezen is, de már kezdtem megszokni a jót.)

Musitz elnök elvtárssal ülünk az udvari padkán és beszélgetünk. Illetve csak beszélgetnénk, ha a kis unoka engedélyezné. De Ilike nem hajlandó megosztani velem nadpapáját. Ő a nagy elnök «kis zsarnoka». Még a mamikája is csak ígérgetésekkel tudta kicsalogatni a nagypapa karjaiból. Miután a nagypapa kedvencét sikeresen „kiküszöböltük", tovább szőttük a beszélgetés fonalát az országoshírű téesz országoshírű elnökével. Én dicsértem a téeszben látottakat, ő keveselte a téesz eredményeit. Keveselte, mert a téeszek országos versenyén „csak" a másodikok lettek. Érdekes, ezt hallottam már a többiektől is, de ez a kákáncsomótkereső agyam most kezdi csak felfogni az értelmét. Mert legyünk csak tárgyilagosak: úgy is mondhatták volna, hogy: elsők között vagyunk, vagy egyszerűen „csak" nélkül: másodikok vagyunk. Mind a kettő szebben hangzana. De ők ragaszkodnak a „csak"-hoz. Én pedig ezen a „csak" szócskán okulva, arra a meggyőződésre jutottam, hogy ebben a szócskában már-már benne van a monostori aranybánya titka.

Rövid, de kiadós beszélgetés után továbbfolytattuk a nézelődést a téesz területén. Megcsodáltuk a hatalmas sertéscsordát, a gyapjas birkanyájat, a ragyogó őszi napsütéstől haragoszölddé vált lankás búzatáblákat. A gazdag tapasztalatok után számvetést csináltam. Ha összeadom a sok jót a sok széppel, amit láttam és levonom belőle a tanulságot: kijön az aranybánya. Ha ezt elosztom a téesz 104 családja között, akkor a napnál is világosabban kitűnik, hogy a koppánymonostori Dózsa téeszben érdemes csoporttagnak lenni.

Bernáth Ede

Stefania Grodzienska:

Elbeszélés a tisztességes Dziabakról

Dziabak, a hivatal egyik legjobb dolgozója volt, amellett a legaktívabb társadalmimunkás és a legjobb barát. Nem, az egész hivatalban nem volt senki, aki valami rosszat mondhatott volna Dziabakról. Nem beszélek az irigyekről és a rosszakarókról! Voltak ugyan néhányan, akik nem szerették az olyan embert, mint Dziabak, márcsak azért sem, mert tisztességes volt és meg nem alkuvó.

Amikor kiosztották a prémiumot, a legnagyobb meglepetés az volt, hogy Dziabak Antoni nem kapott.

— Menj az osztályvezetőhöz — mondták neki barátai — biztosan tévedés lesz.

Dziabak Antoni elment az osztályvezetőhöz.

— Hogy lehet az — kezdte — hogy a munkában jó eredményt érek el és nem kaptam prémiumot? A barátaim azt mondják, ez csak tévedés lehet.

— Kétségtelenül igaza van — ismerte el felettese — ön jó dolgozó. Az osztályomor a legjobb eredményt érte el, senkit nem becsülök annyira, mint önt, de a prémium-keret korlátozott. Sierpacseknek adni kellett, mert ő fegyelmezetlen, serkenteni kell. Pyrkiewics lógós, jót tesz neki a prémium, talán így végre kedvet kap a munkához. De önt, Dziabak, mint élenjáró dolgozót nem kell prémiummal megvesztegetni.

És meghatottan kezét nyujtotta.

Új év előtt előléptetések voltak. És megint egy szenzáció: Dziabak maradt a régi beosztásban.

— Menj az igazgatóságra — biztatták barátai — biztosan elnézés.

Dziabak Antoni engedett a biztatásnak és elment az igazgatóságra.

— Hogy lehet az — kezdte — hogy nem léptettek elő? A barátaim azt mondják: elnézés lehet...

— Igaza van — mondta az igazgató — senki úgy nem érdemelte ki az előléptetést, mint ön, senkihez sincs olyan bizalmam, mint önhöz. De az előléptetések lehetősége korlátozott volt. Mydrasnak meg kellett adni, mert politikailag határozatlan, meg kell nyerni. Szalapilló nem világos előttem, a magasabb beosztásban talán megmutatja igazi arcát. De ön, Dziabak, a mi emberünk, nem kell magasabb beosztással magunkhoz édesgetni.

És meghatottan kezetnyújtott.

Tavasszal néhány szolgálati lakás szabad lett. Rettenetes volt a felháborodás, hogy Dziabak nem kapott.

— Menj az üzemi bizottsághoz — mondták barátai — kérdezd meg, hogy miért nem kaptál. Biztosan félreértés.

Dziabak Antoni engedett a rábeszélésnek és ment az üzemi bizottságra.

— Hogy lehet az, hogy nem kaptam lakást? — kérdezte. — Feleségemmel és három gyerekkel albérletben lakom. A barátaim azt mondják ez csak félreértés lehet.

— Százszázalékosan igaza van — forgolódott az ÜB-elnök. — Ön mindannyiunknál rosszabb körülmények között lakik, senkinek a sorsát nem viselem úgy a szívemen, mint az önét. De lakás korlátozott számban volt. Pikuckinak kellett, mert részeges, állandóan kocsmában ül. Ha egy szép lakást kap, talán otthon marad. Kamasiewics reakciós, nagyszájú, ha ön kap és nem ő, akkor az egész városban elterjeszti, hogy a párttagoknak adjuk a lakást. De ön, Dziabak, házias, tisztességes ember, nem kell lakással magunkhoz csalogatni és jó munkára serkenteni.

És meghatottan kezetnyújtott.

Önök, kedves türelmetlen olvasóim, már előre tudják mi lesz a befejezés: természetesen Dziabak Antoni dühös lesz, nem dolgozik, iszik, veszekedni kezd és akkor mindent megkap.

Tévednek. Semmi ehhez hasonló eset nem történik vele. Ennek az elbeszélésnek nem lehet ilyen elmés befejezése, mert Dziabak valóban tisztességes ember.

(Lengyelből fordította: Bába Mihály)

Ami nekik sosem tetszik

A Szovjetunió kormánya újabb javaslatot tett a fegyverzet csökkentésére és az atomfegyverek betiltására.

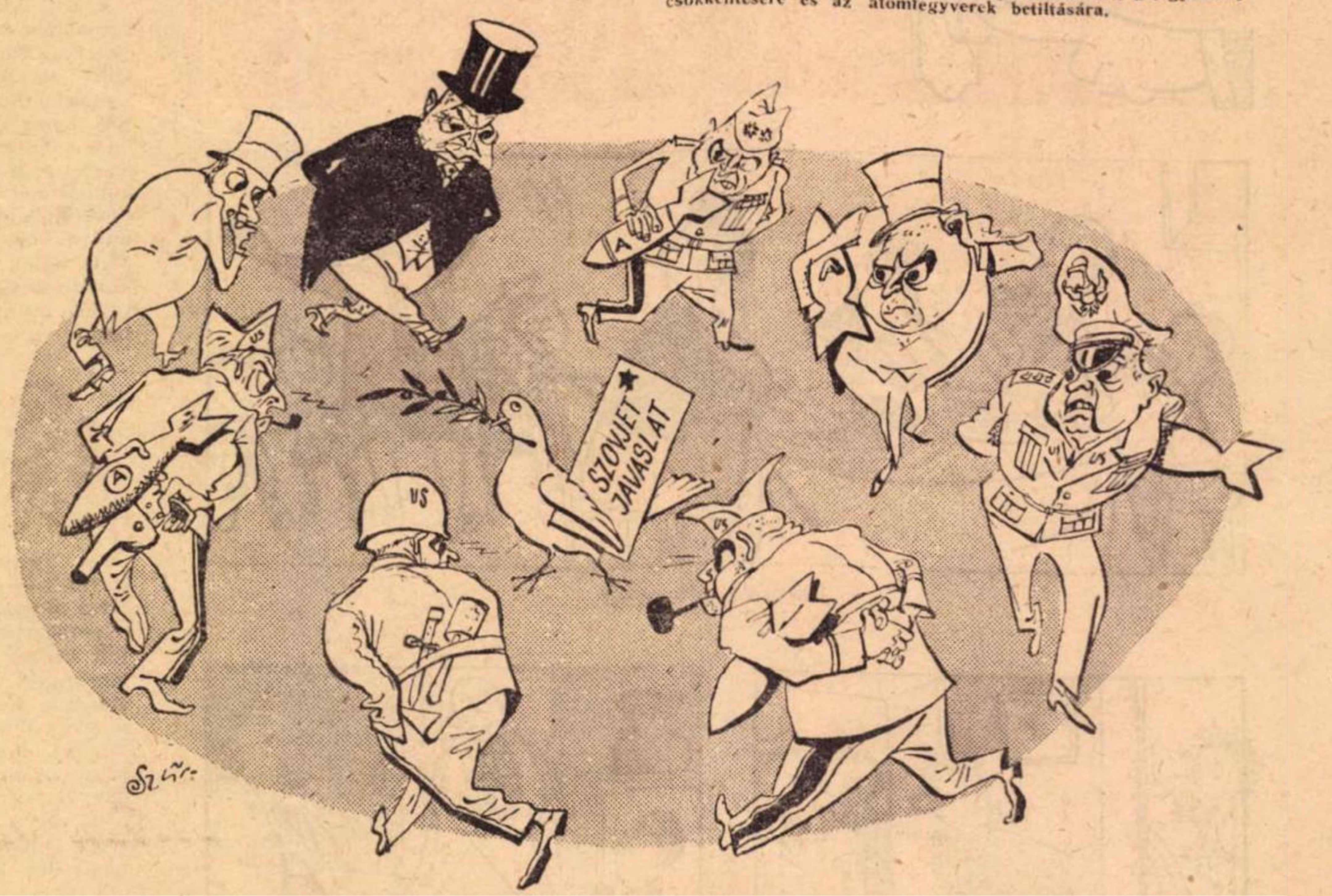

Tőkések kara: Gyanús, felette gyanús!

Biztosították az igazgatók hatáskörét

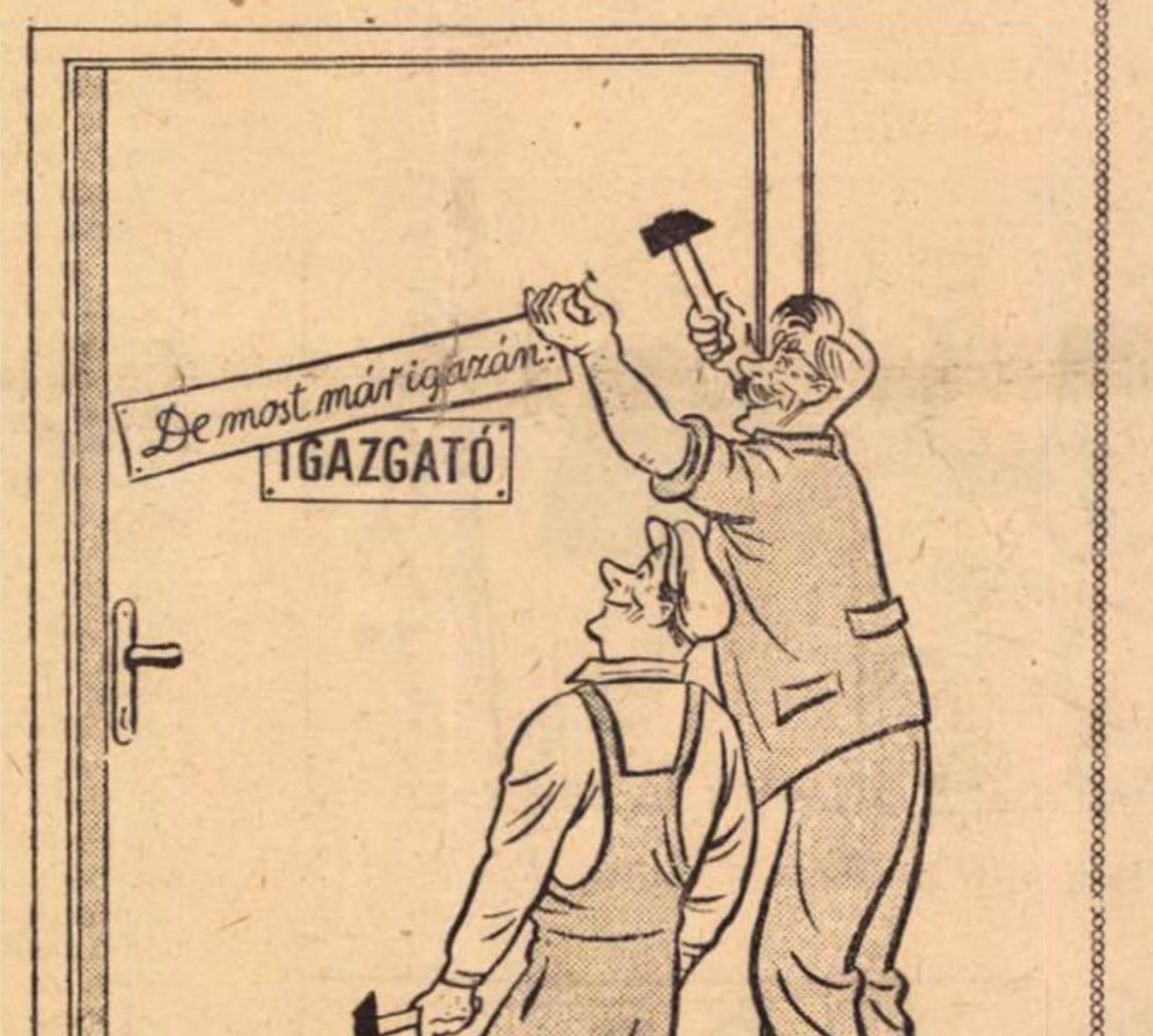

A humor könyvéből

ROSSINI egyszer fogadott valakivel egy vacsorába. A menü is ki volt kötve: pulyka szarvasgombával. A Sevillai borbély szerzője megnyerte a fogadást, de a vesztes egyre késett a vacsorával. Egy alkalommal aztán egy társaságban Rossini megkérdezte tőle:

— Mi az, kedves barátom? Mikor adja a vacsorát?

— Egy kicsit még várni kell — hangzott a válasz — mert a szarvasgomba még nem érett meg.

Rossini mosolyogva felelte:

— Ezt az álhírt bizonyára a pulykák terjesztik...

★

OSCAR WILDE-t bemutatták egy francia írónőnek, aki arról volt nevezetes, hogy korának egyik legcsunyább asszonya. Az eredeti és szellemes hölgy a bemutatás után így szólt a költőhöz:

— Ugyebár, én vagyok a legcsunyább nő Franciaországban?

Wilde szórakozottan hallgatta a hölgyet és gépies udvariassággal válaszolta:

— Oh, ne tessék szerénykedni...; Az egész világon!...

★

MAC MAHON francia tábornok igen élesnyelvű ember volt és sokszor önmagát is kifigurázta: Egyszer tifuszos katonákat látogatott meg a járványkórházban és így vigasztalta az egyik beteg tisztet:

— Ez bizony szörnyű baj, édes fiam, de nem kell kétségbeesni. Aki nem hal bele, egész életére hülye marad. Én is átestem ezen a betegségen.

Párizsi beszélgetés a londoni értekezlet után

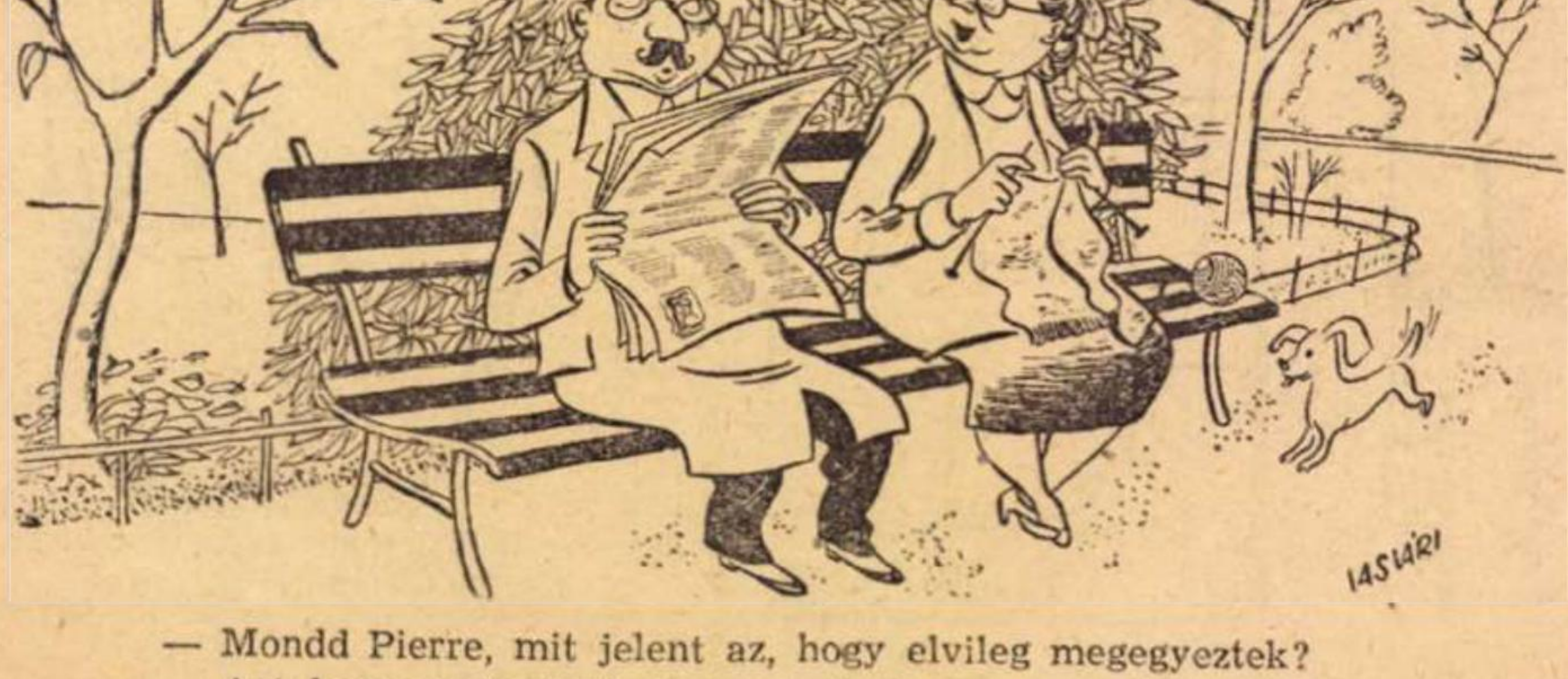

— Mondd Pierre, mit jelent az, hogy elvileg megegyeztek?
— Azt, hogy gyakorlatilag nem tudtak megegyezni,

Amerikai boszorkányüldözés

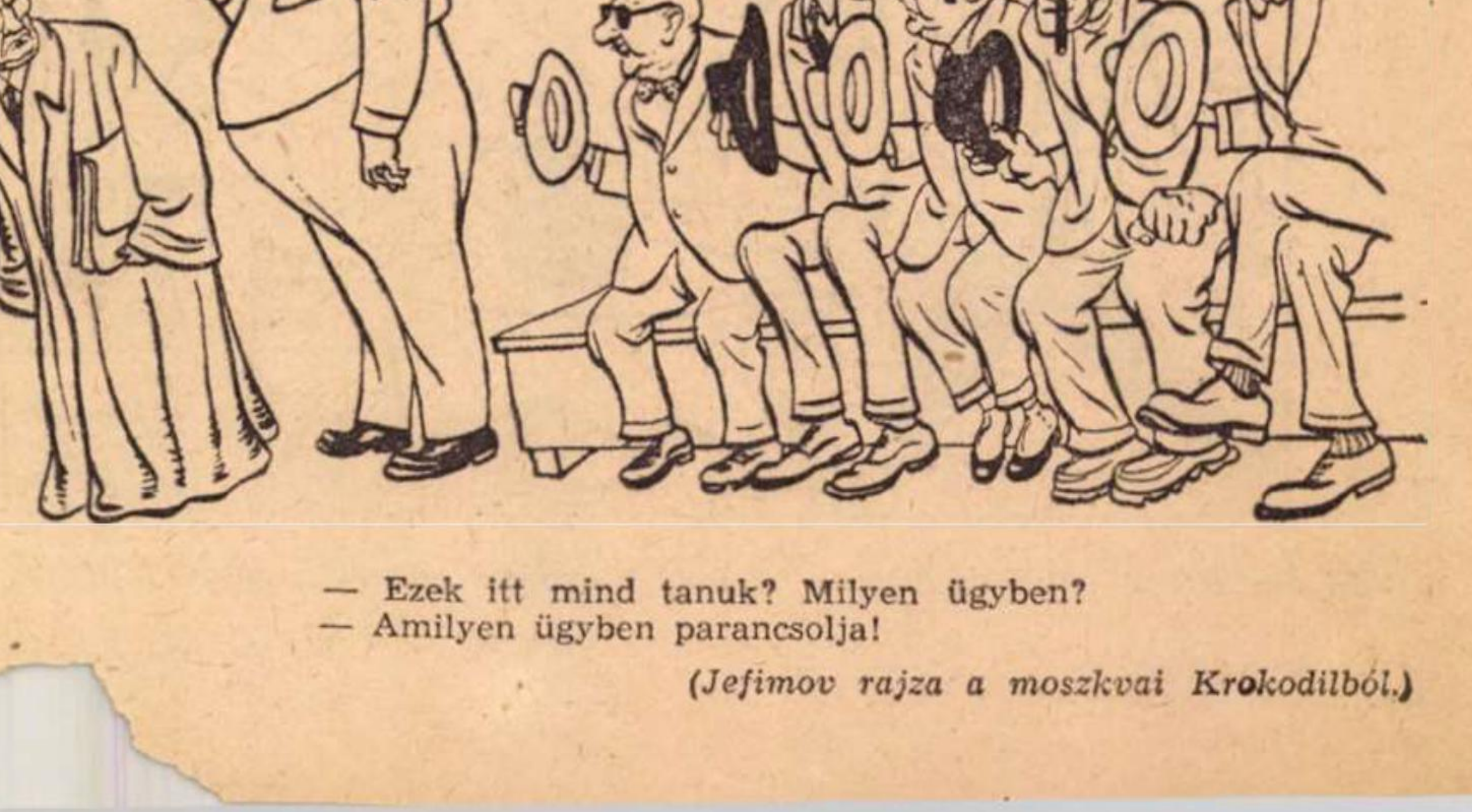

— Ezek itt mind tanuk? Milyen ügyben?
— Amilyen ügyben parancsolja!

(Jefimov rajza a moszkvai Krokodilból.)

KASSO:
VENDÉGEK!

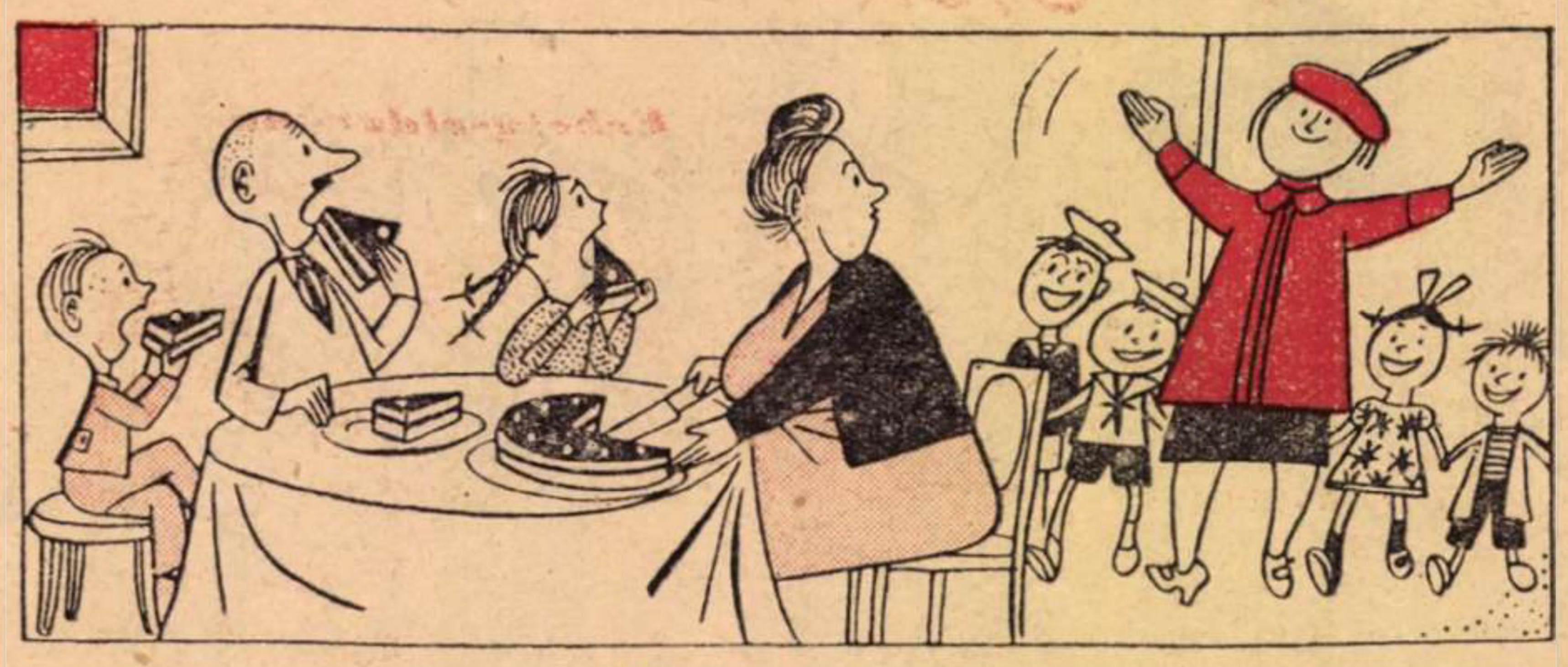

Váratlan látogatók.

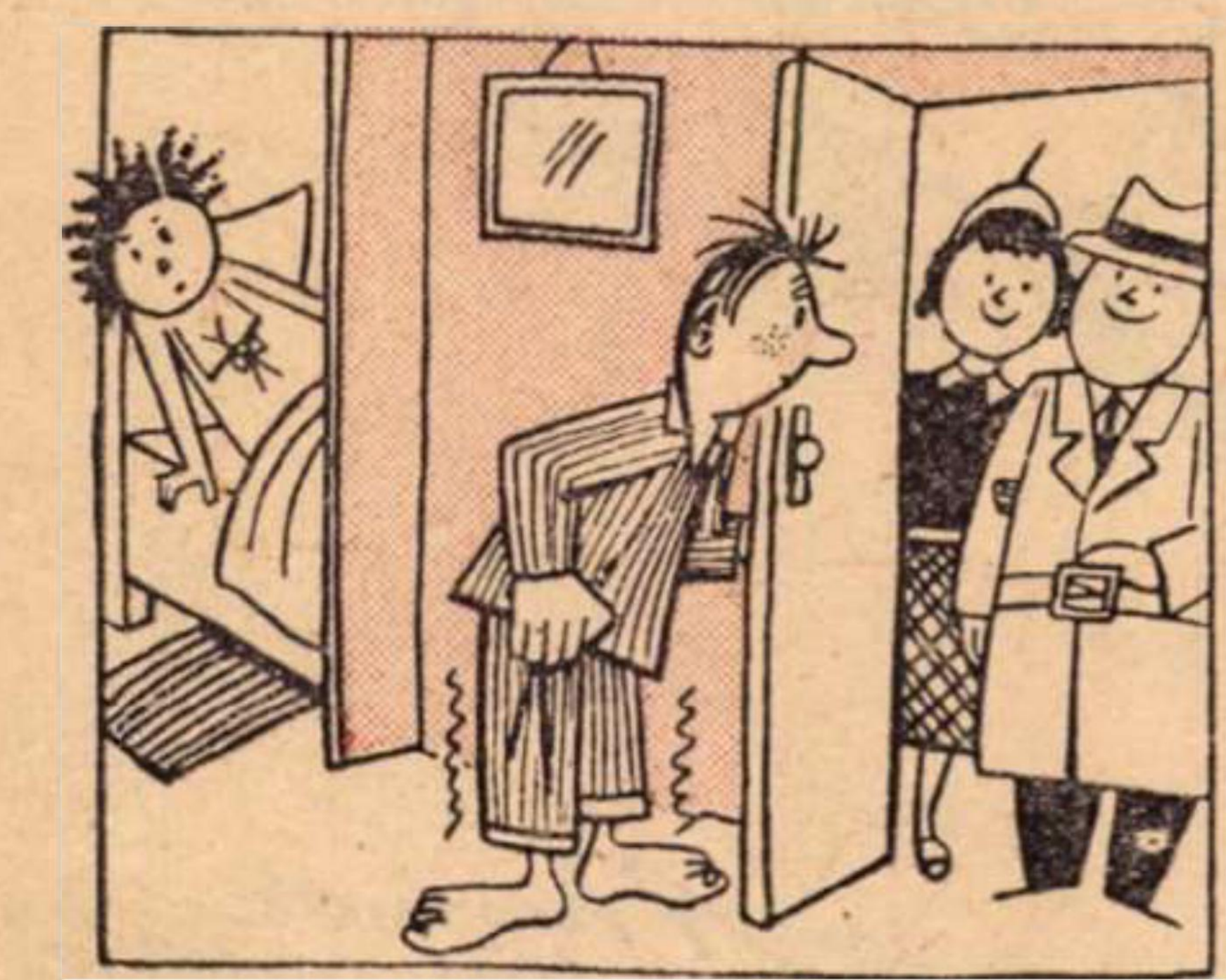

— Ó, dehogy van késő! Nagyon örülök, hogy eljöttetek!

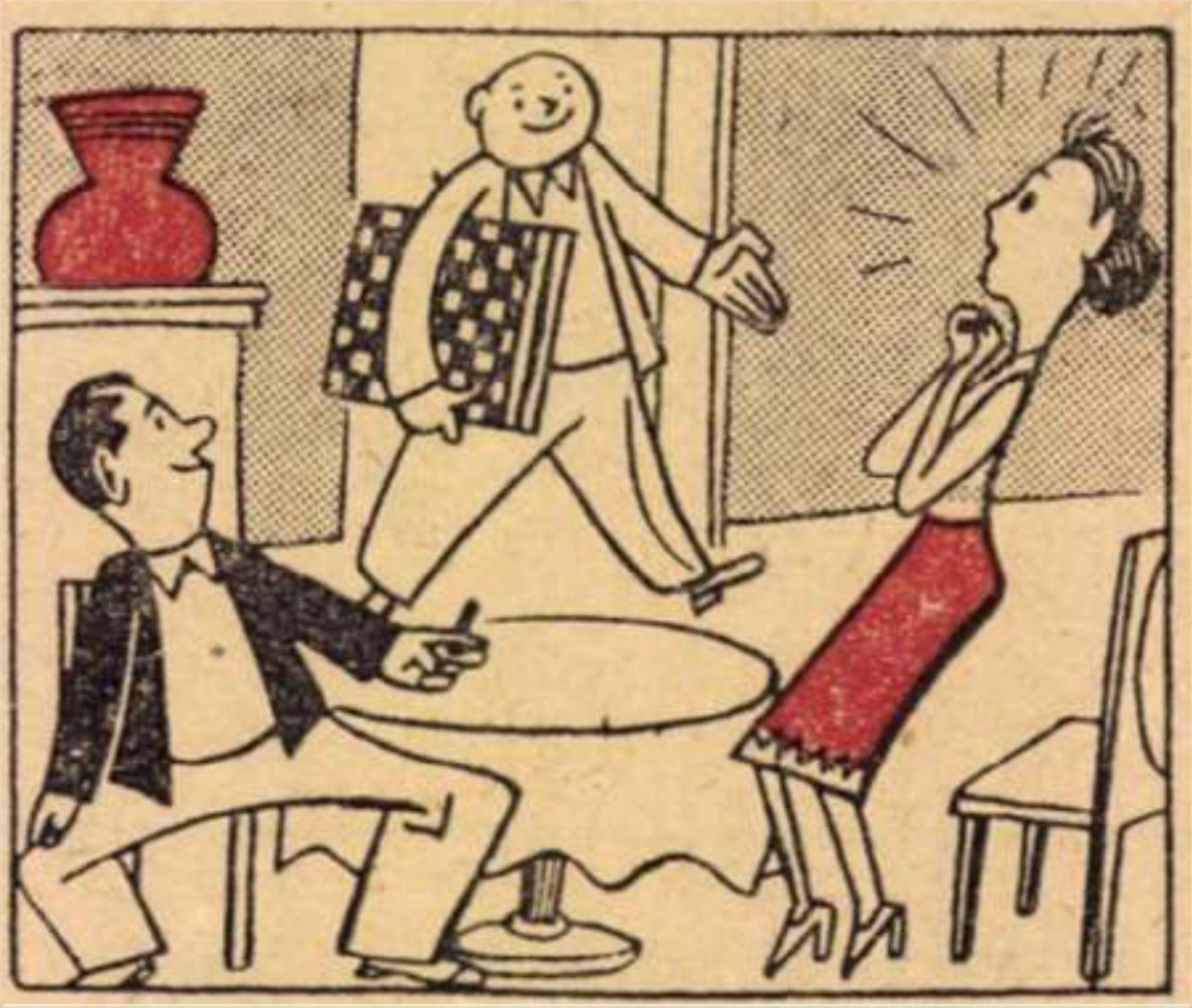

— Kezitcsókolom! Felugrottam a Pistához egy pár percre!

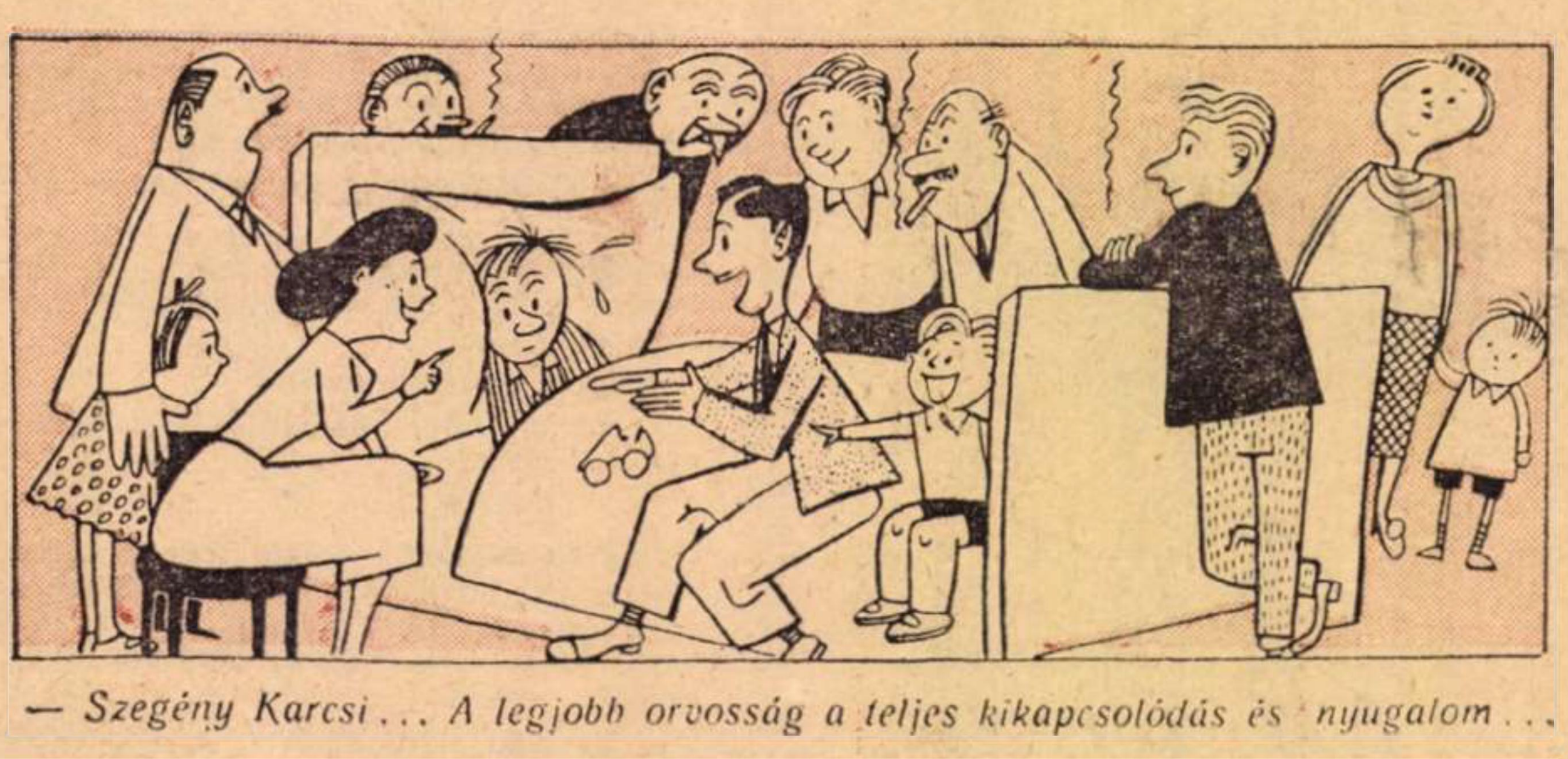

— Szegény Karcsi ... A legjobb orvosság a teljes kikapcsolódás és nyugalom ...

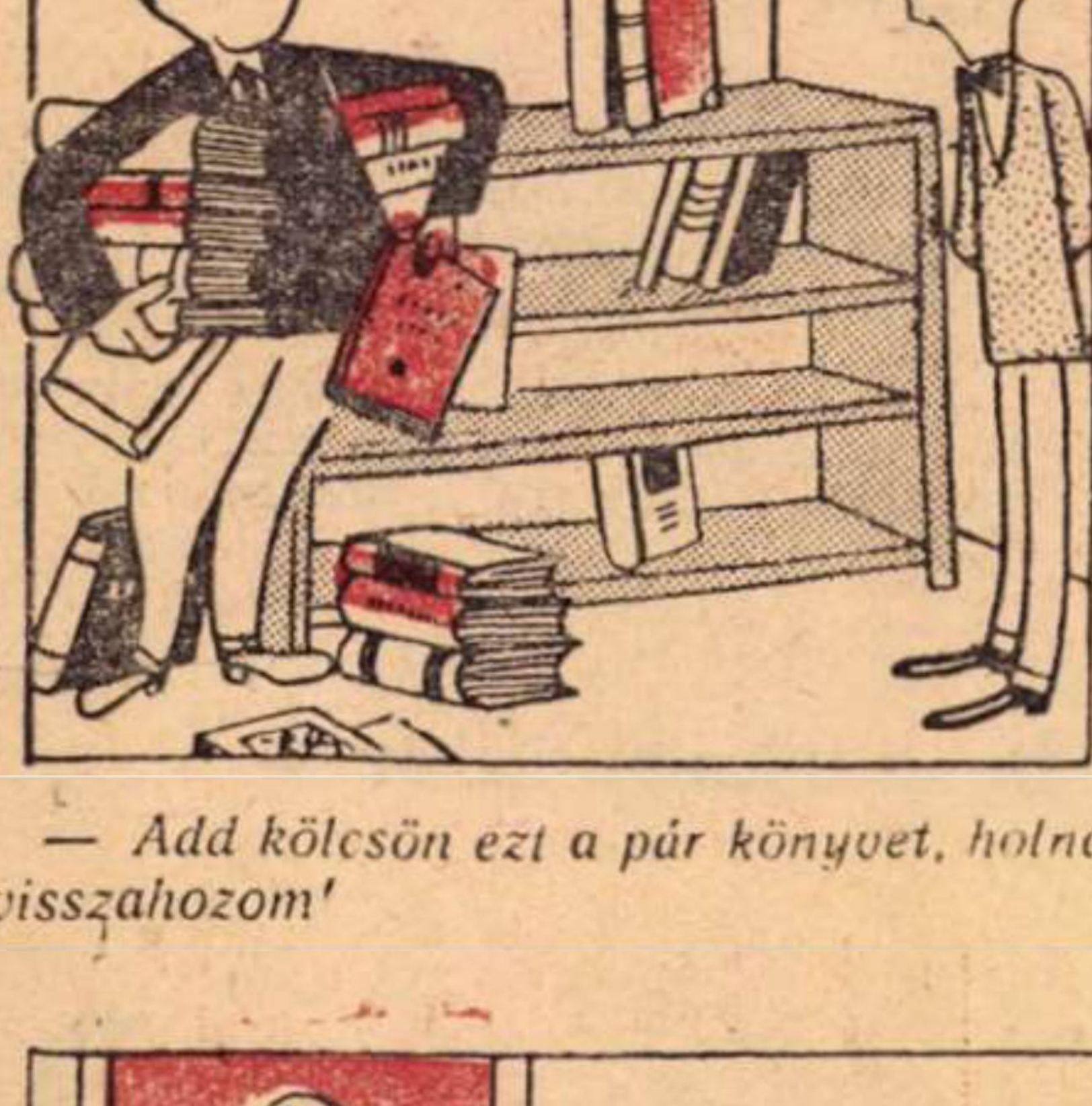

— Add kölcsön ezt a pár könyvet, holnap visszahozom!

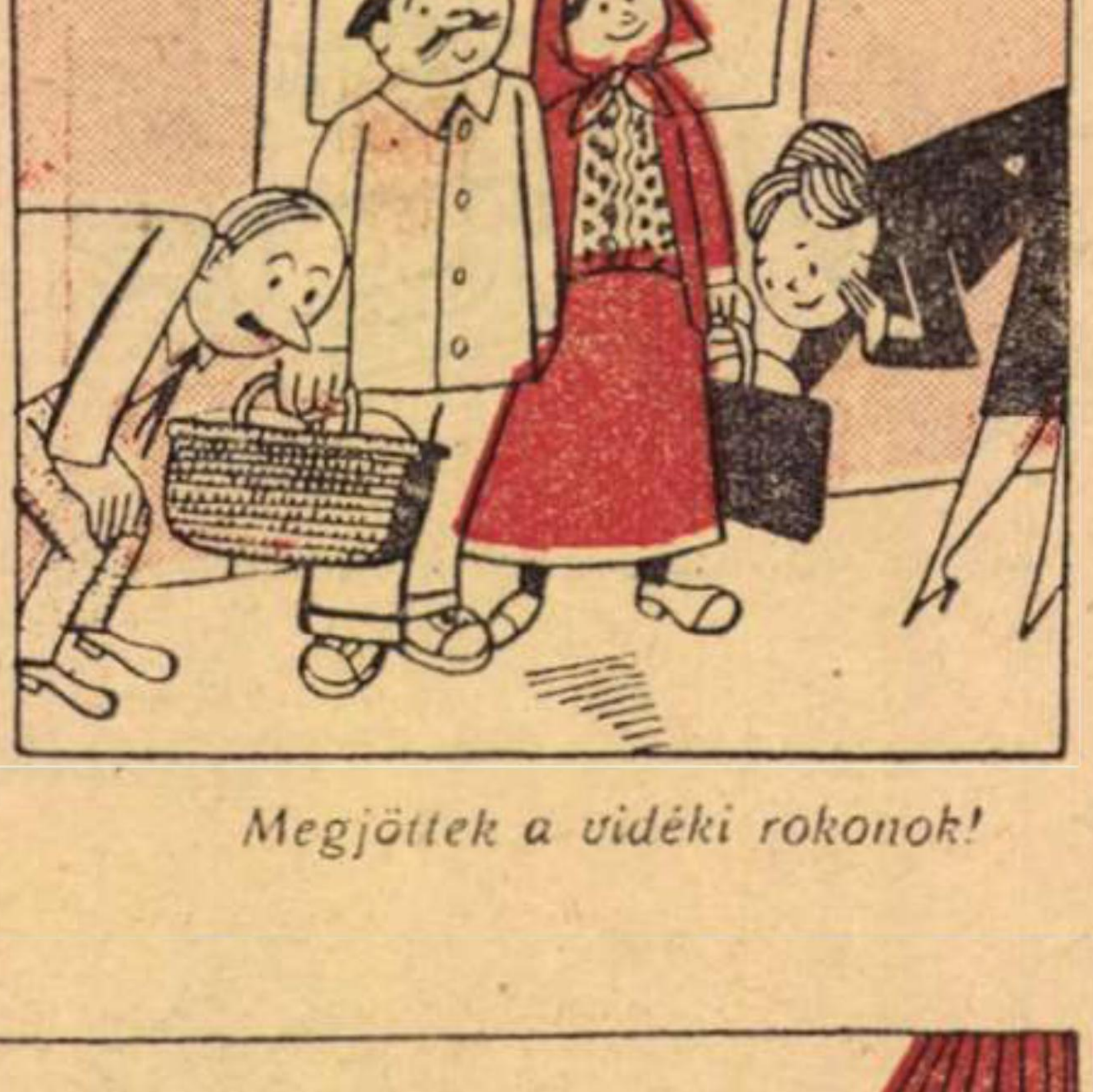

Megjöttek a vidéki rokonok!

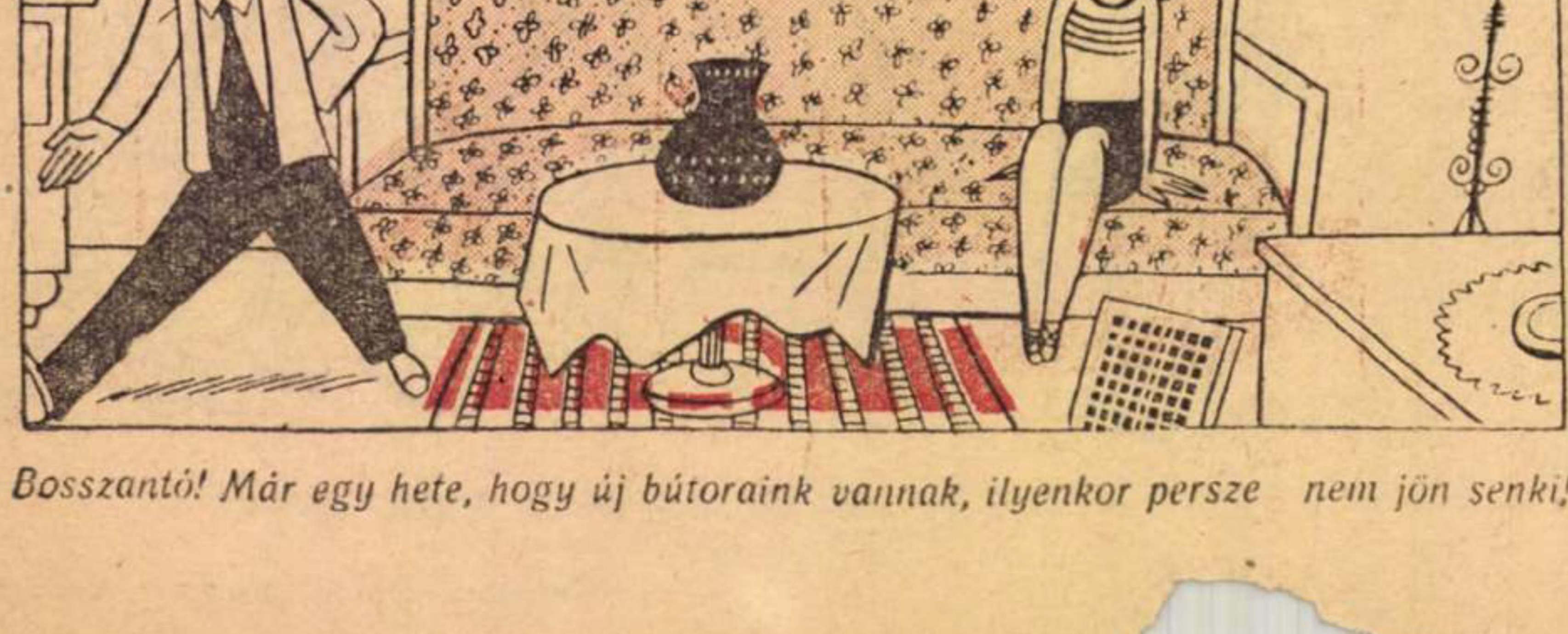

— Bosszantó! Már egy hete, hogy új bútoraink vannak, ilyenkor persze nem jön senki!

Akire mindig lehet számítani

A baj akkor kezdődött, amikor Sumáknénak megmentettem az életét ... Sumákné ugyanis befőttszortírozás közben a speizablakon kiesett a lichthofba. Én lepedőkből fonott kötélen utánaereszkedtem, visszacipeltem a negyedik emeletre, majd harmadik emeleti lakásomból telefonáltam a mentőknek. A derék mentők öt perc mulva kórházba szállították az eszméletlen Sumáknét. Ettől kezdve az egész házban úgy emlegettek, mint akire lehet számítani.

De nemcsak emlegettek ... Ugyanis — miután Sumákné esetével kapcsolatban kiderült, hogy telefonom is van — már másnap jött özvegy Kondérné az első emeletről: engedjem meg ... bocsánatot kér ... de életbevágóan fontos telefonálnivalója van Balatonkeservesre a hugának és hogy énrám lehet számítani, meg miegymás ... És leült a szobámban, várva az interurbánt, közben elmondta hányatott élete történetét. Már éppen a felinél — ugy húszéves koránál — tartott, amikor a házmester csöngetett az ajtón.

— Kedves Kovács úr! — mondta — azért jöttem fel, mert mi mindannyian tudjuk, hogy magára lehet számítani. Elromlott a lift, a ház összes becsületes lakói nevében kérem, hogy intézkedjen — tette hozzá mosolyogva és előlegben megköszönte jóindulatomat Közben sanda pillantásokat vetett a fotelemben hanyagul ülő özvegy Kondérnéra.

Aztán estefelé megjött a balatonkeservesi interurbán és Kovalcsik asztalos a pincehelyiségből. S míg Kondérné telefonált, addig Kovalcsik az előszobában levetette cipőjét: „Ezt nézze meg elvtársam — lóbálta cipőjét az orrom előtt — hát munka ez? Teljesen eldeformálja az ember lábát a kaplija meg a fleknije. Ezek csinálták, ezek! ... — nyomta a kezembe egy cipészszövetkezet címét." „Remélem az elvtárs intézkedik — veregette vállam bizakodva — hiszen köztudomású, hogy önre lehet számítani."

És mivel rám valóban lehetett számítani, zsebemben a cipészszövetkezet címével, úgy éjjel egy óra felé az előszobapokrócra feküdtem le aludni, mert nem akartam a szobámban telefonáló Kondérnét zavarni. Nem is én zavartam meg őt, hanem reggel hatkor a szomszédos Italbolt pénztárosa, meg a sarki ujságárus, akik azért jöttek hozzám, mert rám lehetett számítani. Egyik a prémiumot keveselte, a másik meg jobb standot akart, miért is megkértek, hogy intézkedjem. Délig befutott még: a szemben levő Temetkezési Vállalat ügyvezetője, aki elpanaszolta, hogy négy hónapja hever a minisztériumban a koporsók egyszerűsítéséről szóló javaslata, amely ügyben, ha valaki tud segíteni, az én vagyok. Badarkáné az első emeletről csak délután jött, amikor özvegy Kondérnét már szétkapcsolták.

Ő arra kért, hogy szoktassam le a férjét az iszákosságról és szerezzek neki egy deka szemesborsot a húslevesbe. Estefelé a házmester érdeklődött a liftügyben és a háztömbmegbízott kinevezett tömbtisztasági felelősnek, mivel csak rám lehet ez ügyben számítani.

Harmadnap az asztalos jött megkérdezni, mit intéztem a cipője ügyében és a temetkezési szakreferens új adminisztrációs javaslatot hozott. Közben egész nap telefonáltam a lifteseknek, hivatkozva a hatodik emeleten lakó hetvenéves öregekre, mire azt válaszolták, hogy három hét mulva soronkívül kijönnek és megjavítják a liftet. Addig is rendezzünk be az öregek számára a kapu alatt szükséglakást. Mivel közben az asztalos ismét felhívott, teljesen megfeledkeztem a részeges Badarkáról, meg a szemesborsról, de felhívtam az orthopéd cipészeket, akik azt mondták, hogy flekni és kapliügyekben forduljak bátran az ORTHOKISZ központhoz és a marhavágóhídhoz, mert ottan nyúzzák a kifogásolt bőrt. Az ORTHOKISZ-nál azt válaszolták, hogy ők csak ludtalpbetétekkel foglalkoznak, a vágóhídról meg azt telefonálták, hogy ha nem tetszik az ő bőrük, járjak mezítláb, mert az a legegészségesebb.

Az ujságárus csak éjfélkor jött, Kondérné után, aki ismét Balatonkeservest hívta a szobámban, interurbán és éjjel — féláron.

Így ment ez három napig.

Negyednap reggel már ötkor felvettem a kapcsolatot a Köztisztasági Hivatallal az Italbolt pénztárosának prémiuma ügyében és beszéltem a Vendéglátóipari Vállalattal, hogy jobb standot adjanak az ujságárusnak. Többszöri sürgetésre felhívtam a vágóhidat a liftjavítás érdekében és a cipészeket, hogy fogadják el a koporsóújítást. Este nyolcig tartó szakadatlan, izzasztó és ebédnélküli telefonálás után az ajtóm előtt sorbanállóknak kijelentettem, hogy nem tudok elintézni semmit.

Ez használt. A házmester szemenköpött, az asztalos pedig úgy nyilatkozott, hogy nálam képmutatóbb gazember nincs e kerek világon. A temetkezési újító pedig hozzátette, hogy boldog lenne, ha már holnap az én nevem adminisztrálhatná és így tovább ...

Azóta senki sem jön hozzám és senki se fogadja a környéken a köszönésemet. Még a kórházból hazajött Sumákné sem, mert kiderült, hogy amikor megmentettem az életét, az általam kihívott mentők nem a Kankalin, hanem a Tulipán-utcai kórházba szállították. Holott mindenki tudja, hogy a Kankalin-utcában sokkal jobb a koszt ...

Horváth Mihály

Aminek nem szabadna lennie

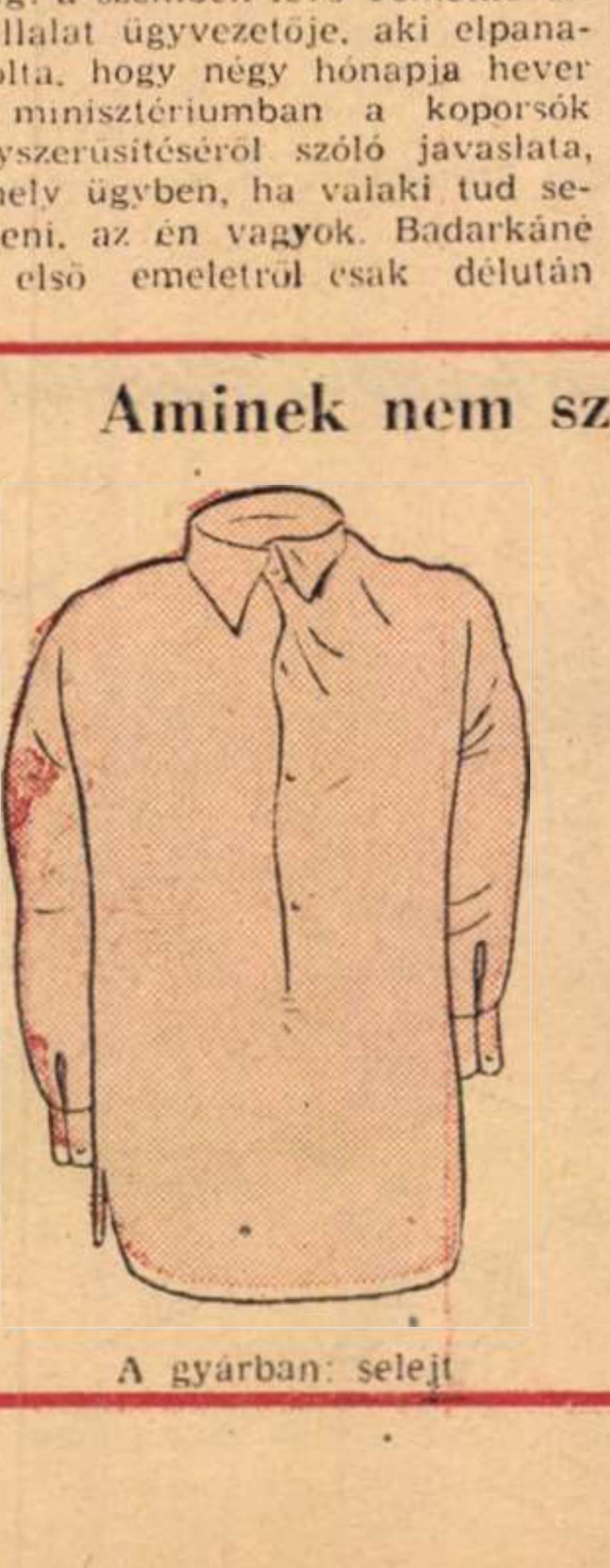

A gyárban: selejt

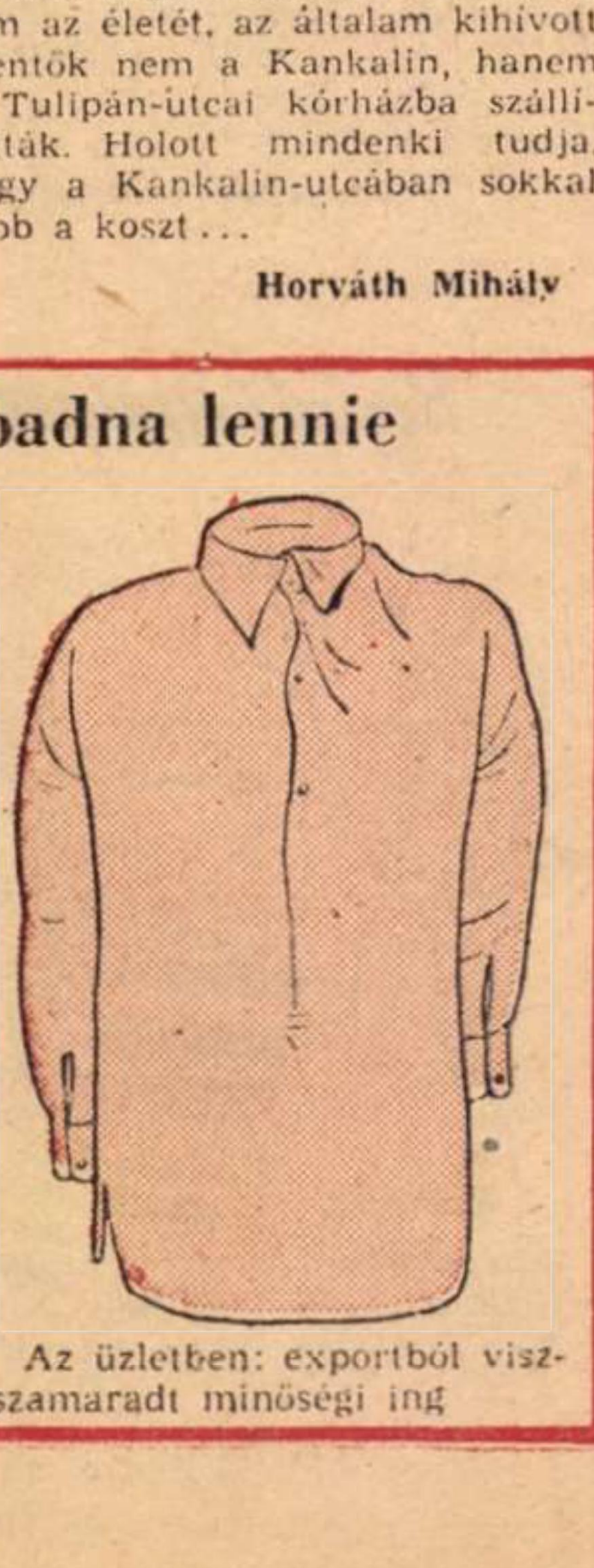

Az üzletben: exportból visszamaradt minőségi ing

Ludas Matyi SZÍNPADA

Kezdjük újra!

ÍRTA: ORSZÁGH GYÖRGY

A Moszkva-téri óra alatt, az újságos bódé mellett, az őszi, szemerkélő esőben fázósan álldogál a két szereplő, a Fiú és a Lány. Korban nem haladták túl sokkal a húsz évet, de komolyságuk legalább harminc esztendős. Ezen a napon már sokat veszekedtek. Ha a Fiúnak feketére volt kedve, a Lány szörpöt akart, ha a Fiú moziba kívánkozott, a Lány színházba vágyott, ha a Fiú nevetett, a Lány morcos volt és ha a Lánynak megjavult a kedve, a Fiú rontotta el. Nyomott hangulatban kezdődik a beszélgetés:

LÁNY *(türelmetlenül):* Mit állunk itt, mit állunk? Nem tudsz határozni?

FIÚ: Menjünk Óbudára...

LÁNY *(epésen):* Kitűnő ötlet! A zsúfolt autobuszon, mi?

FIÚ: Nem, gyalog. Tudod, ahogy szoktunk...

LÁNY *(gúnyosan):* Épp arra van kedvem! Mérföldeket gyalogolni!

FIÚ: Hát akkor mondd meg te, mit akarsz.

LÁNY: Én mondjam meg? Te vagy a férfi...

FIÚ *(dühösen):* Ha nem tudnám, hogy szeretsz, már régen kiábrándultam volna belőled

LÁNY: Én ezen már túl vagyok

FIÚ: Hát akkor vége?

LÁNY *(megkönnyebbül, hogy végre kimondhatja):* Vége

FIÚ: Nem szeretsz már?

LÁNY: Nem. Hát te?

FIÚ *(sóhajt):* Egy esztendő hosszú idő. Emlékszel, akkor is ilyen borús este volt, amikor megismerkedtünk.

LÁNY: Emlékszem. Itt álltam a Moszkva-téren és újságot vettem, amikor...

FIÚ: Amikor odaléptem hozzád és megkérdeztem, hogy merre van a Nefelejcs-utca.

LÁNY: Pedig tudtad

FIÚ: Pedig tudtam. Erre te rámnéztél és azt mondtad, hogy...

LÁNY: Hogy nekem is arra van dolgom, majd megmutatom

FIÚ: Pedig nem is volt arra dolgod

LÁNY: Pedig nem is volt.

FIÚ: De ezt csak a mult héten vallottad be

LÁNY: Mert akkor tudtam már, hogy vége...

FIÚ: Emlékszel? Együtt mentünk a Nefelejcs-utcáig és beszélgettünk.

LÁNY: Ott aztán összenevettünk és visszafordultunk...

FIÚ: Átmentünk Óbudára.

LÁNY: De nem zsúfolt autobuszon!

FIÚ: Nem. Gyalog mentünk. Mérföldeket gyalogoltunk...

LÁNY: És a második találkozásra egy szál vörös rózsát hoztál.

FIÚ: Vörös rózsát

LÁNY: Két hétig minden nap vörös rózsát kaptam tőled, míg aztán egyszer...

FIÚ: Egyszer nem hoztam. Zárva volt a virágüzlet.

LÁNY: És azontúl sosem hoztál virágot. Az első hónapokban még kedves voltál. Megígérted, hogy megnézzük egyszer a Romeo és Júliát. Úgy szerettem volna látni!

FIÚ *(kényelmetlenül):* Mindig közbejött valami...

LÁNY: Igen, akkor már féléve együttjártunk. De azelőtt...

FIÚ: Emlékezz vissza, mindig a kedvedet kerestem

LÁNY: Régen volt. Csak egy éve, de mintha már tíz éve lett volna...

FIÚ *(részvettel):* Szegénykém... ez neked biztosan nagyon fáj... Mindenféle baj volt köztünk... te is hibás vagy és én is... *(elhatározással)* Te Piri, tudod mit?! Talán elkezdhetjük még egyszer... újra... Talán megmenthetünk még valamit az átbandukolt estékből... A szép szavakból. Nem lehet, hogy minden hazugság volt!

LÁNY: Ha akarod, kezdjük újra

FIÚ: És csináljuk másképp!

LÁNY *(eltökélten):* Másképp fogjuk csinálni

FIÚ: Igen... veszekedés nélkül... megértően...

LÁNY: Másképpen

FIÚ: Mintha ma lenne az a tavalyi este, jó? Állj oda az újságos-bódé elé... úgy, mint akkor

LÁNY *(odaáll):* Így?

FIÚ: Úgy. Én jövök a villamosmegálló felől... mint akkor. És azt mondom, hogy jóestét kívánok kérem szépen, merre van a Nefelejcs-utca? Erre te hosszan rámnézel és azt mondod, hogy...

LÁNY: Tudom, hogy mit kell mondani

FIÚ *(nekifohászkodik):* Hát akkor kezdjük újra és felejtsünk el minden rosszat!

LÁNY: Én már el is felejtettem. Minden másképpen lesz. Most vadidegenek vagyunk egymásnak.

FIÚ: Akkor jó! Hát én jövök a villamosmegálló felől. *(Jön és játssza):* Jóestét kívánok, merre van a Nefelejcs-utca?

LÁNY *(hosszan ránéz):* Fogalmam sincs! *(sarkonfordul és elsiet.)*

FIÚ *(elképedve):* De Pirikém...

LÁNY *(visszaszól):* Hogy jön maga ahhoz, hogy megszólítson?

A Fiú bután bámul a távolodó Lány után, néhány másodperc csend, majd legördül a

Függöny

Hézagpótló GYŐRI UTIKALAUZ

A Ludas Matyi rajzolóművésze, Toncz Tibor, Győrbe utazott, hogy ott körülnézzen s élményeiről rajzokban beszámoljon. Hézagpótló útikalauzunk azonban maga is hézagos, s nem lép fel azzal az igénnyel, hogy *minden* győri érdekességet magában foglal. Ennek oka egyszerű: ahhoz a három hasábhoz képest, amely a művésznek rendelkezésére állt Győr városa túl nagynak bizonyult.

Tisztaság

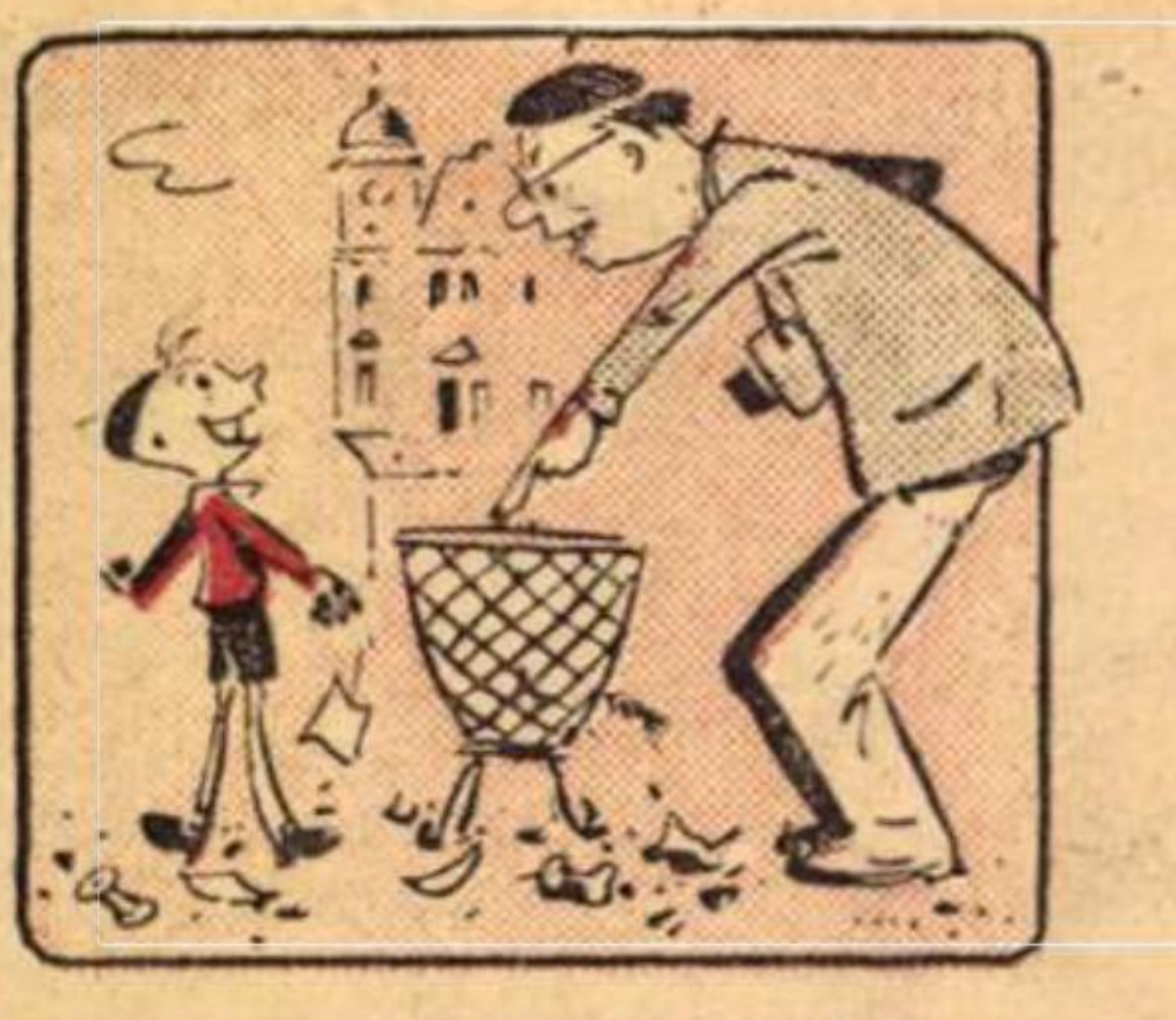

— Ide dobd, fiam, azért van ez itt...

— Miért? A bácsi talán bedobja Pesten?

A szivattyú bánata

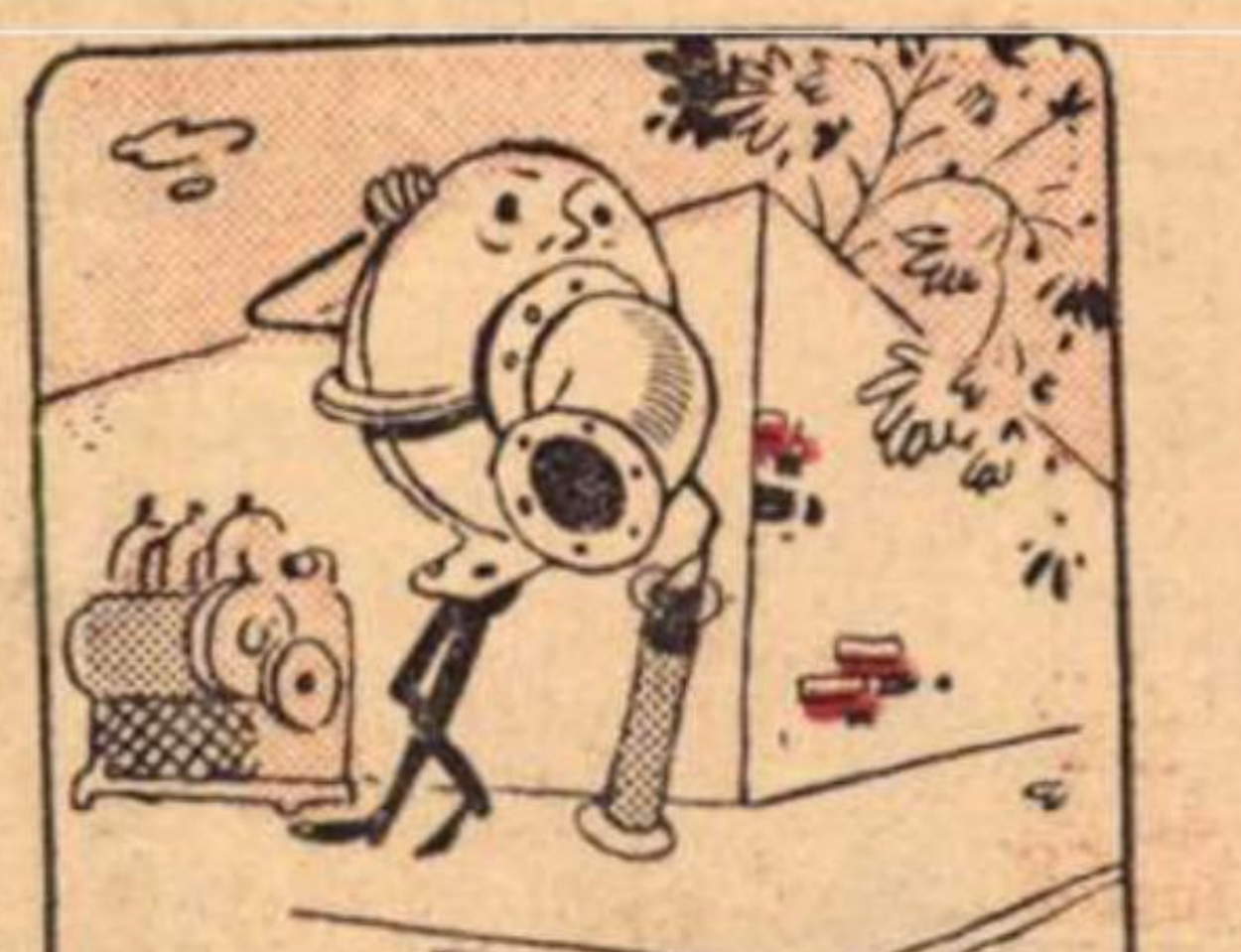

— Hogy dicsértek, ajnaroztak, amikor kellettem, most meg itt rozsdásodom elfelejtve az utca sarkán

Erkély-eldorádó

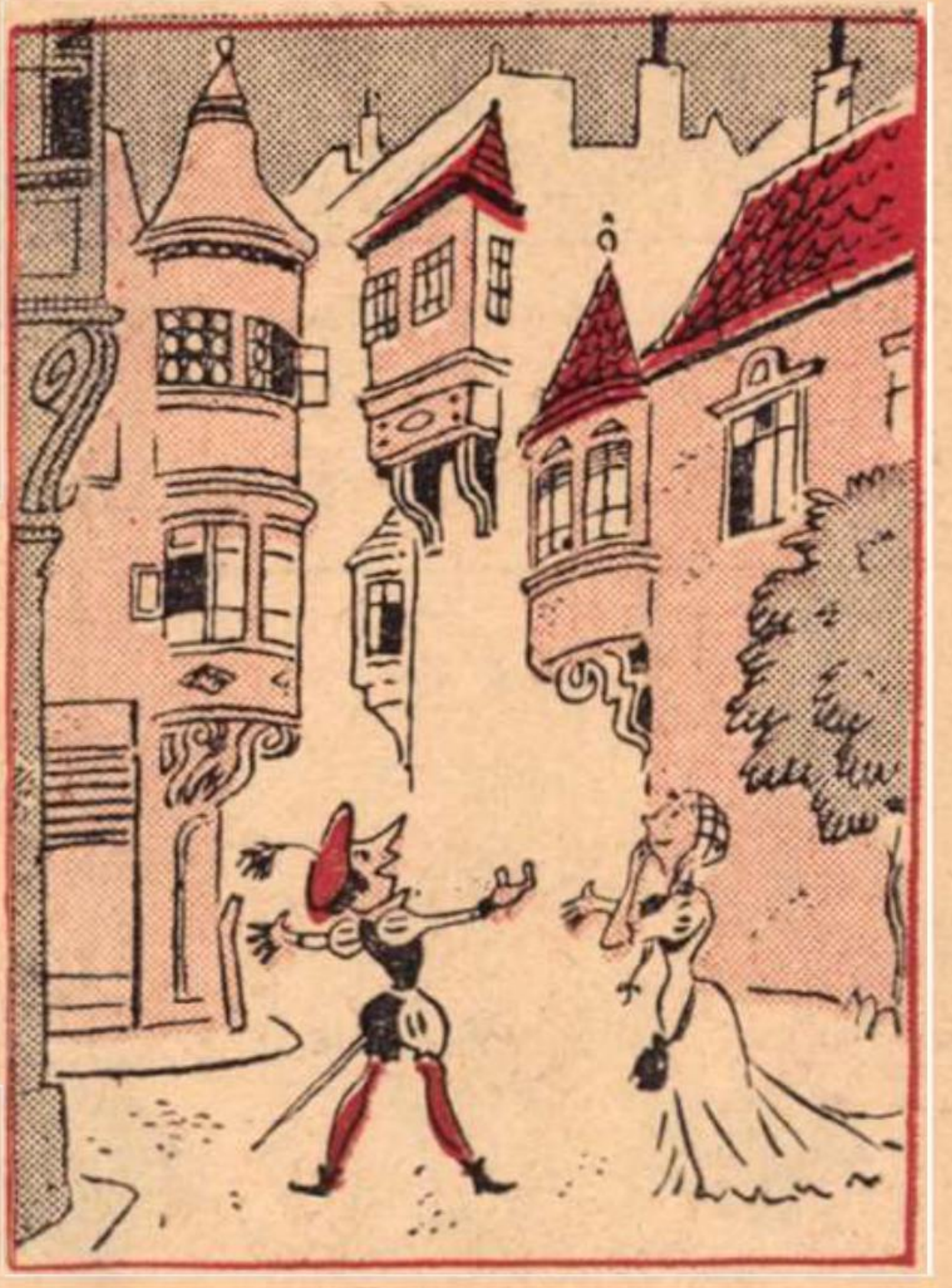

Romeo: Jöjj, óh Júlia, nézd, mennyi erkély! Választhatsz...

Kerékpárosok városa

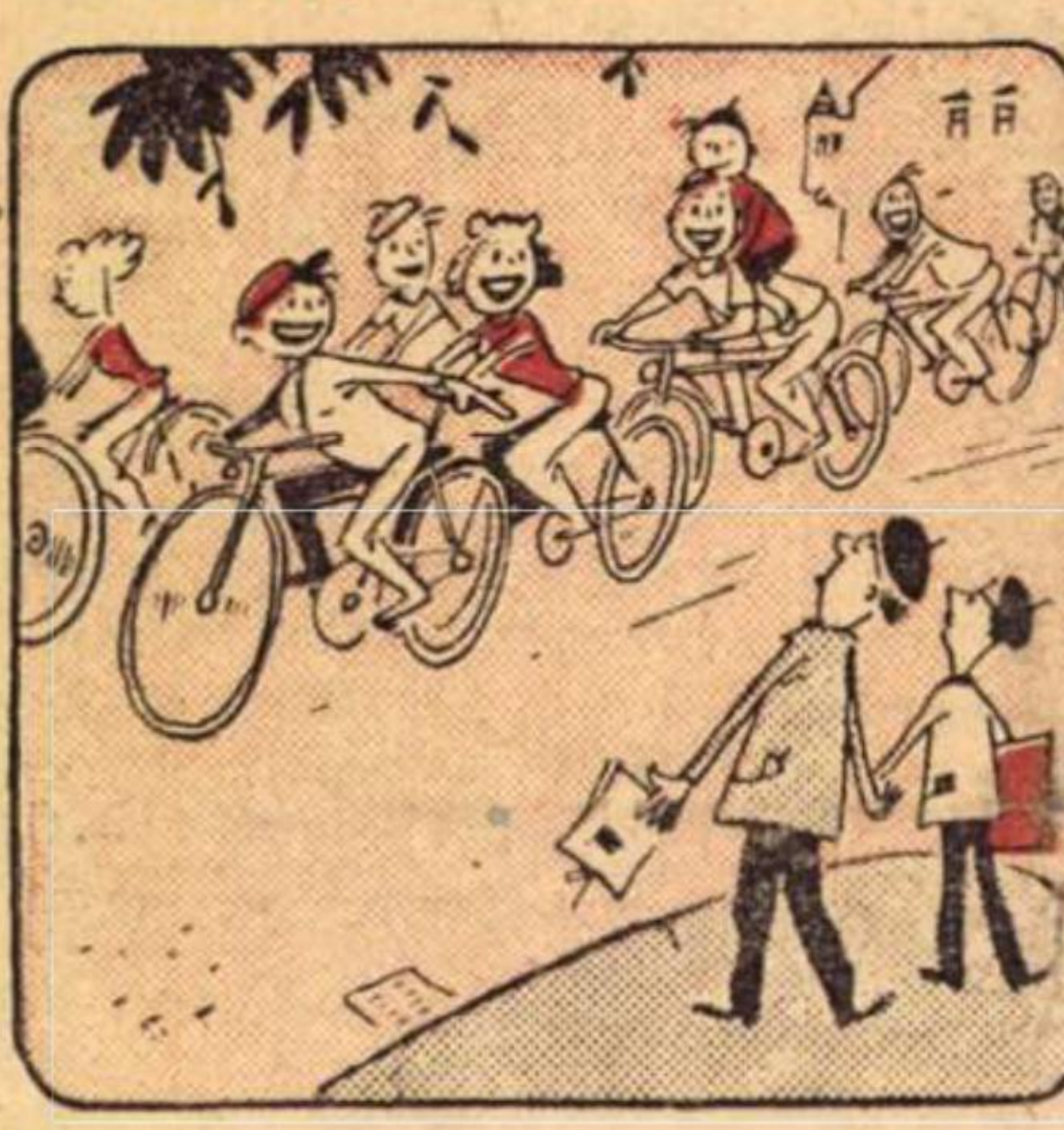

— Odanézzetek emberek! Két gyalogos

Sikátor az óvárosban

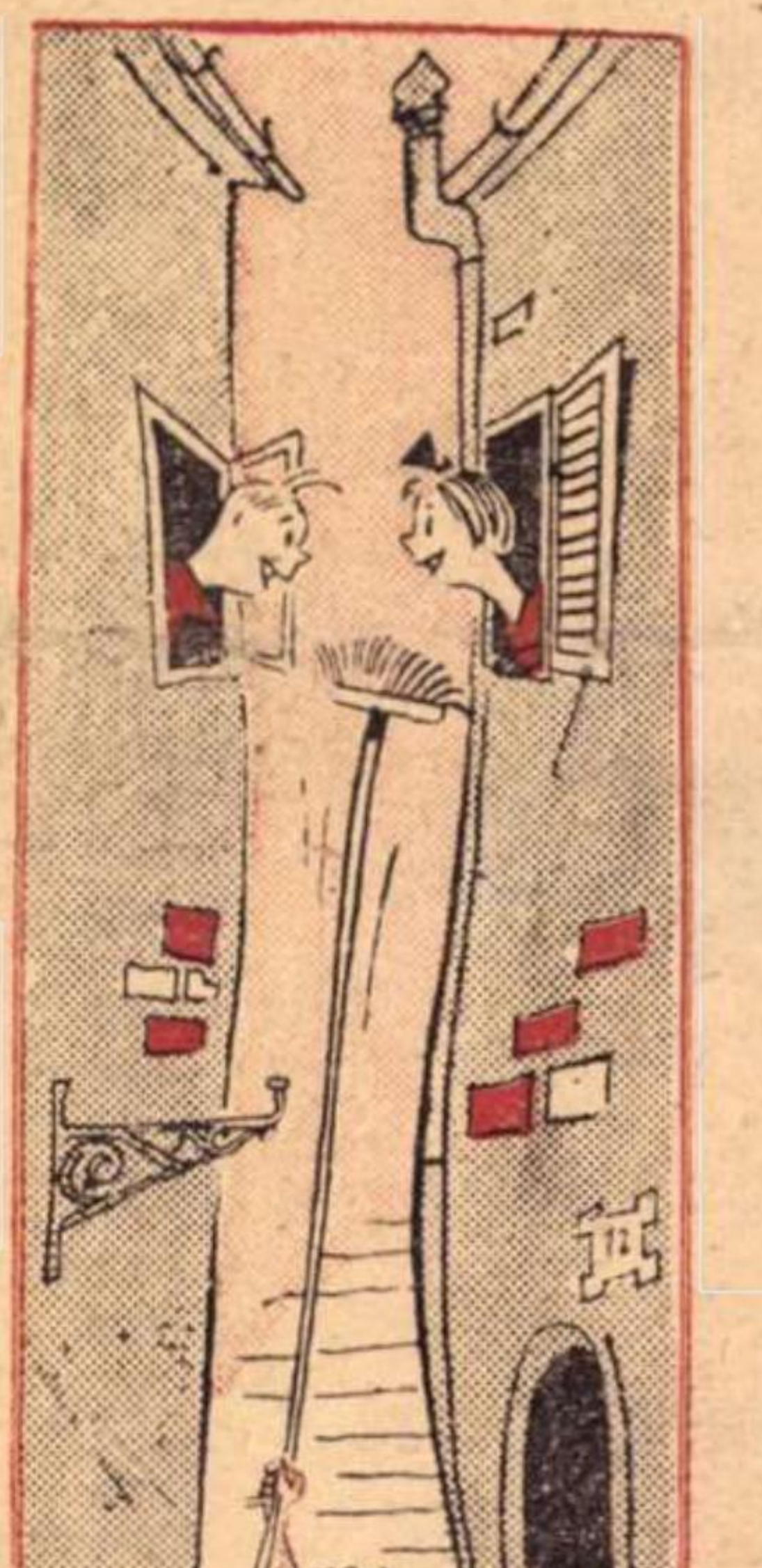

— Ne fecsegjetek ebadta kölykei! Tanuljatok...

Italboltban, szombat este

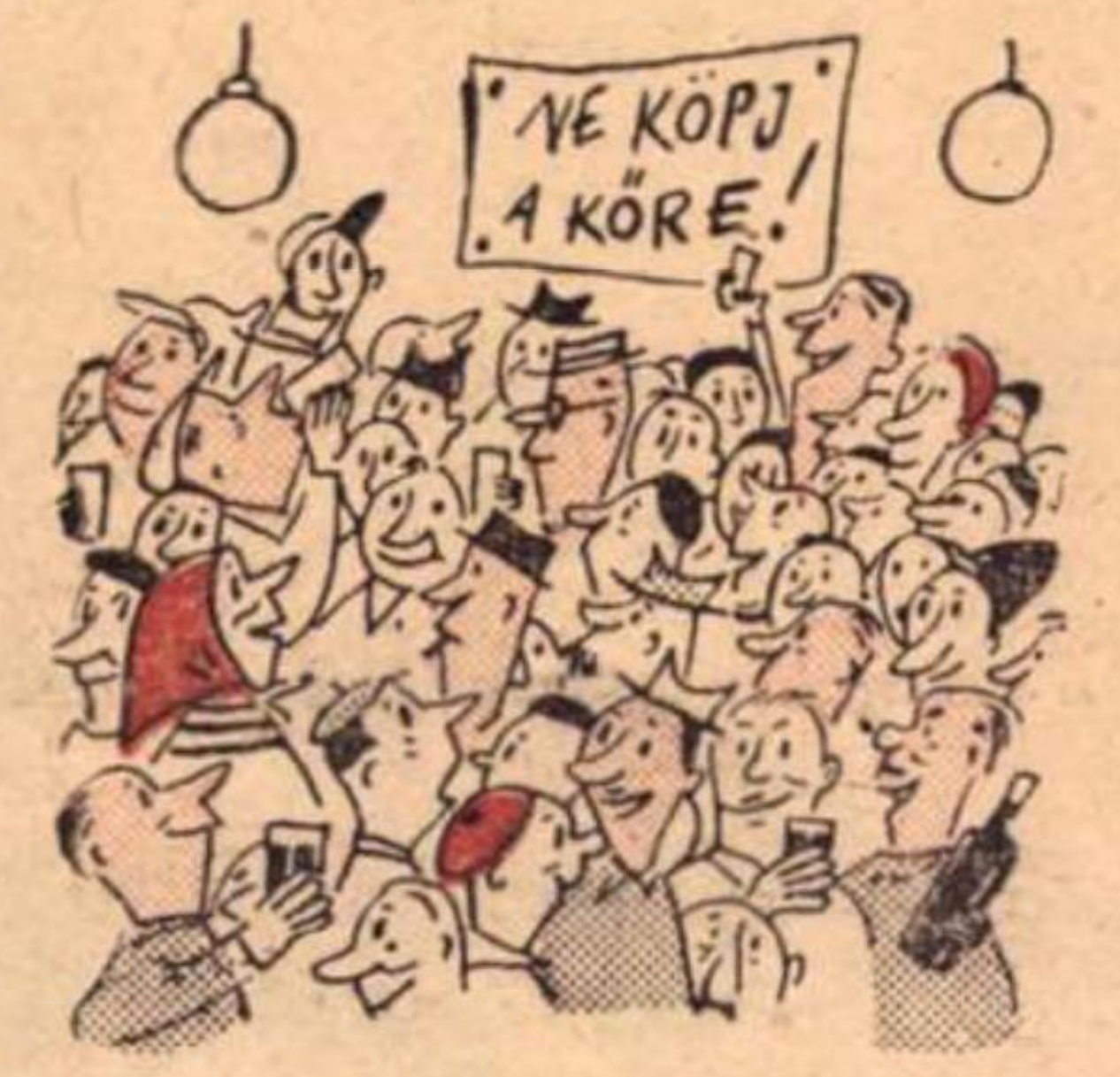
NE KÖPJ A KÖRE!

Itt nehéz lenne engedelmeskedni a szigorú felhívásnak

Az IBUSZ-nál

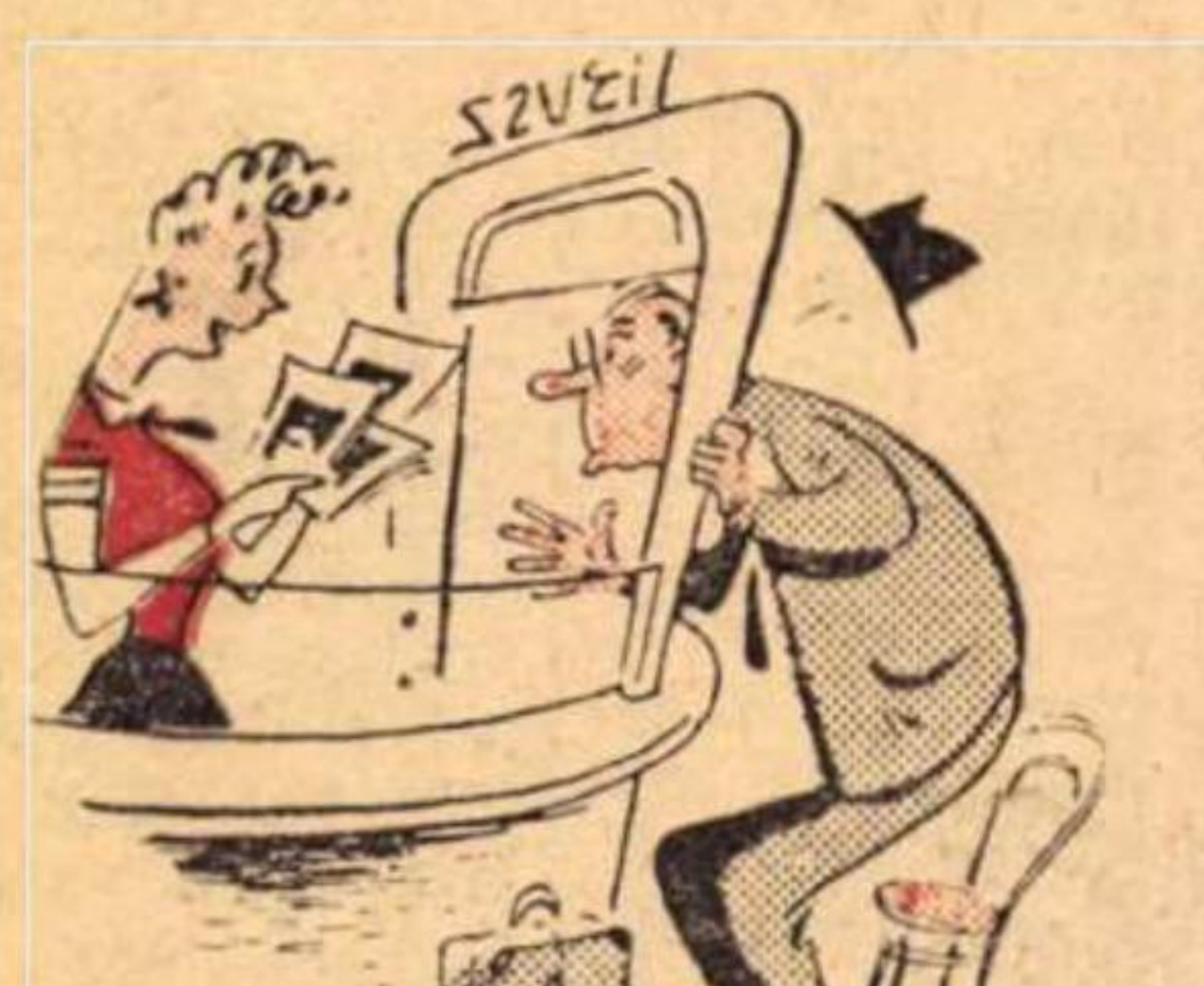

— Útikalauzt tetszik? Van Pestről, Pécsről, Tihanyról, Sopronról...

— Győrről kérek!

— Győrről? Már hogy képzeli ezt! Azt még csak most nyomják.

Több péksüteményt a Csemegeboltba!

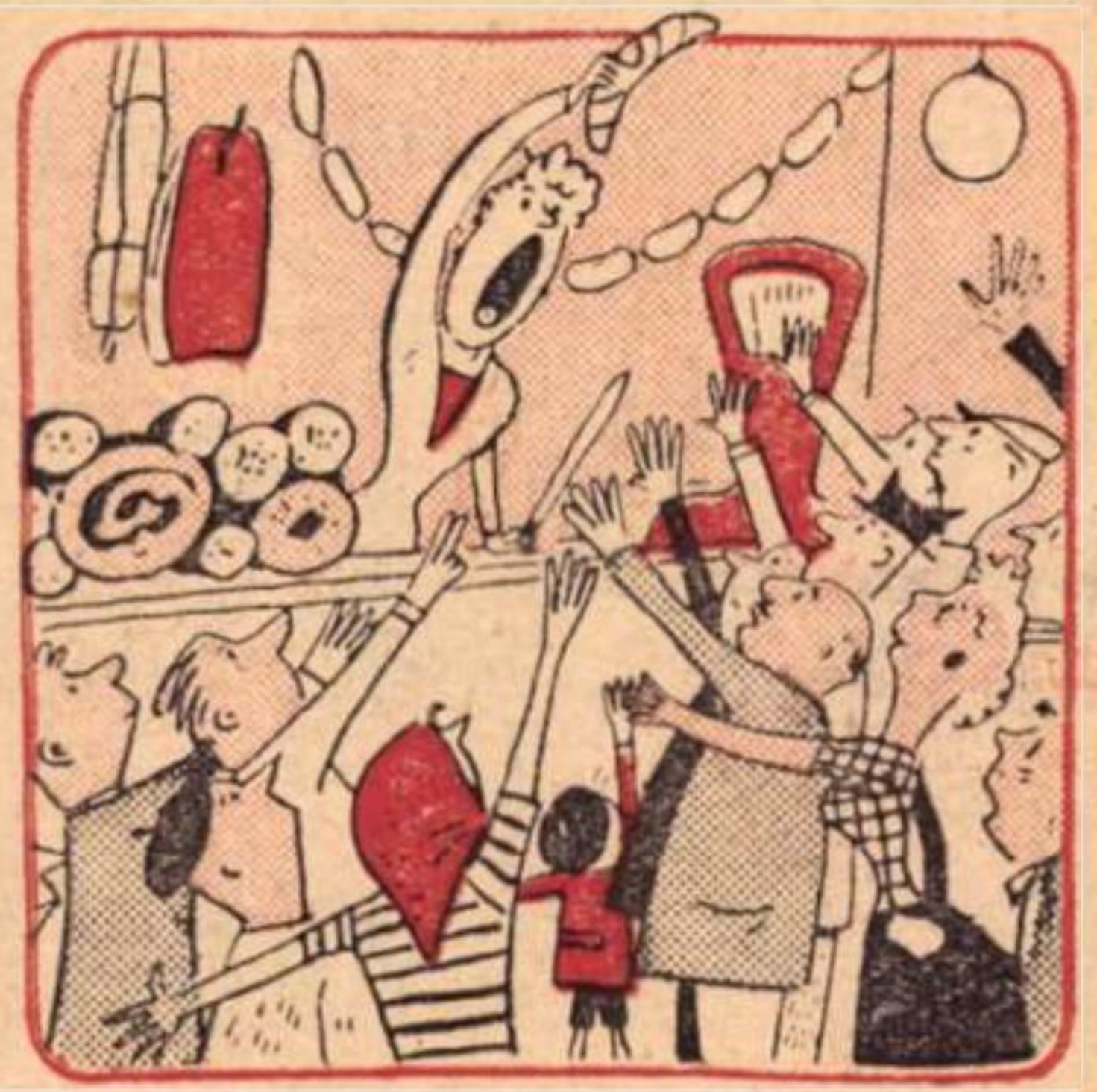

— Ki kér abáltszalonnát? Annak adom az egyetlen kiflit!

Győri kölni

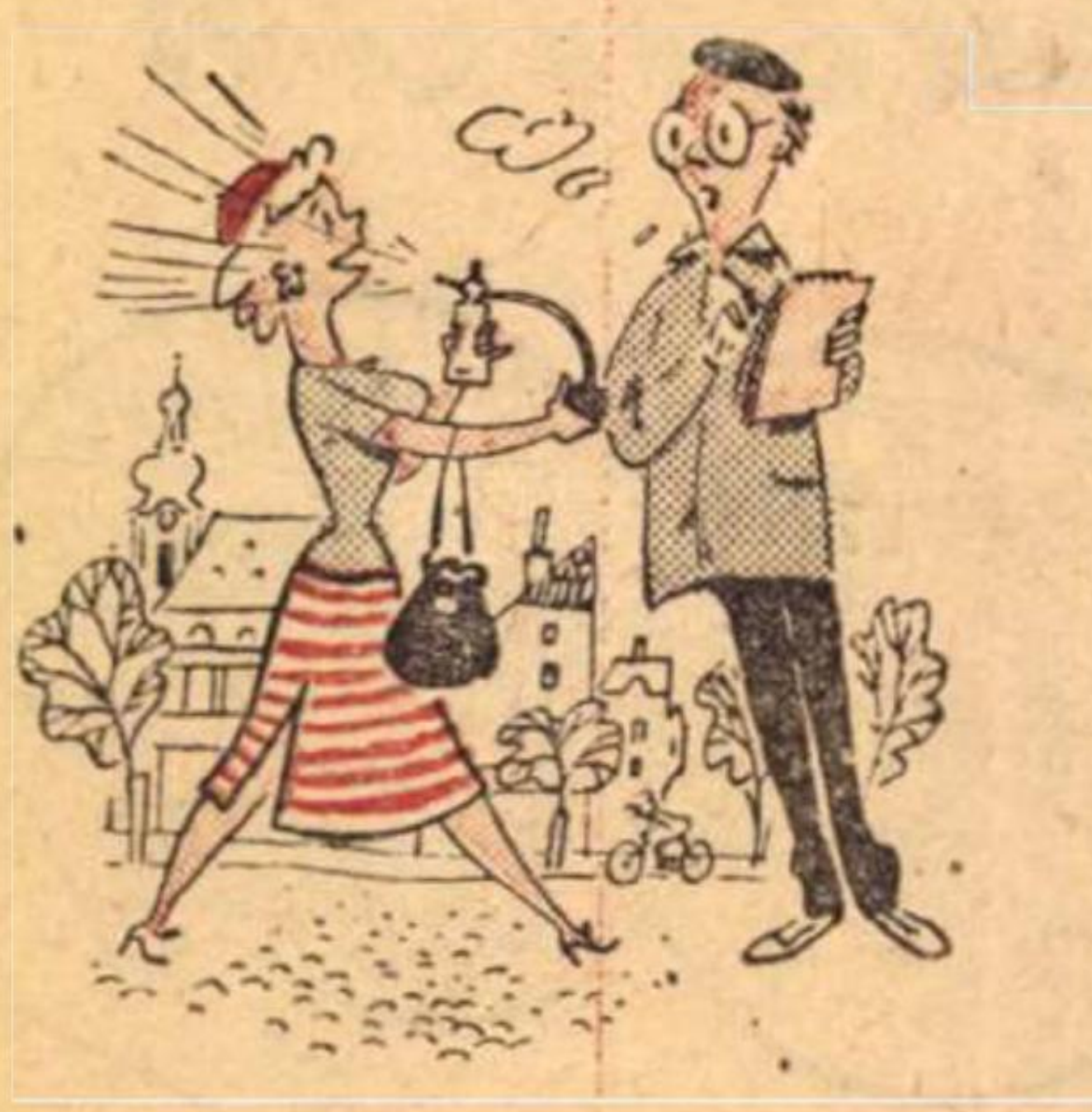

— Ne csodálkozzék jó ember! Itt egymás hegyén-hátán három illatszerbolt is van és én nem tudok ellentállni.

Hosszú zakó – rövid nadrág

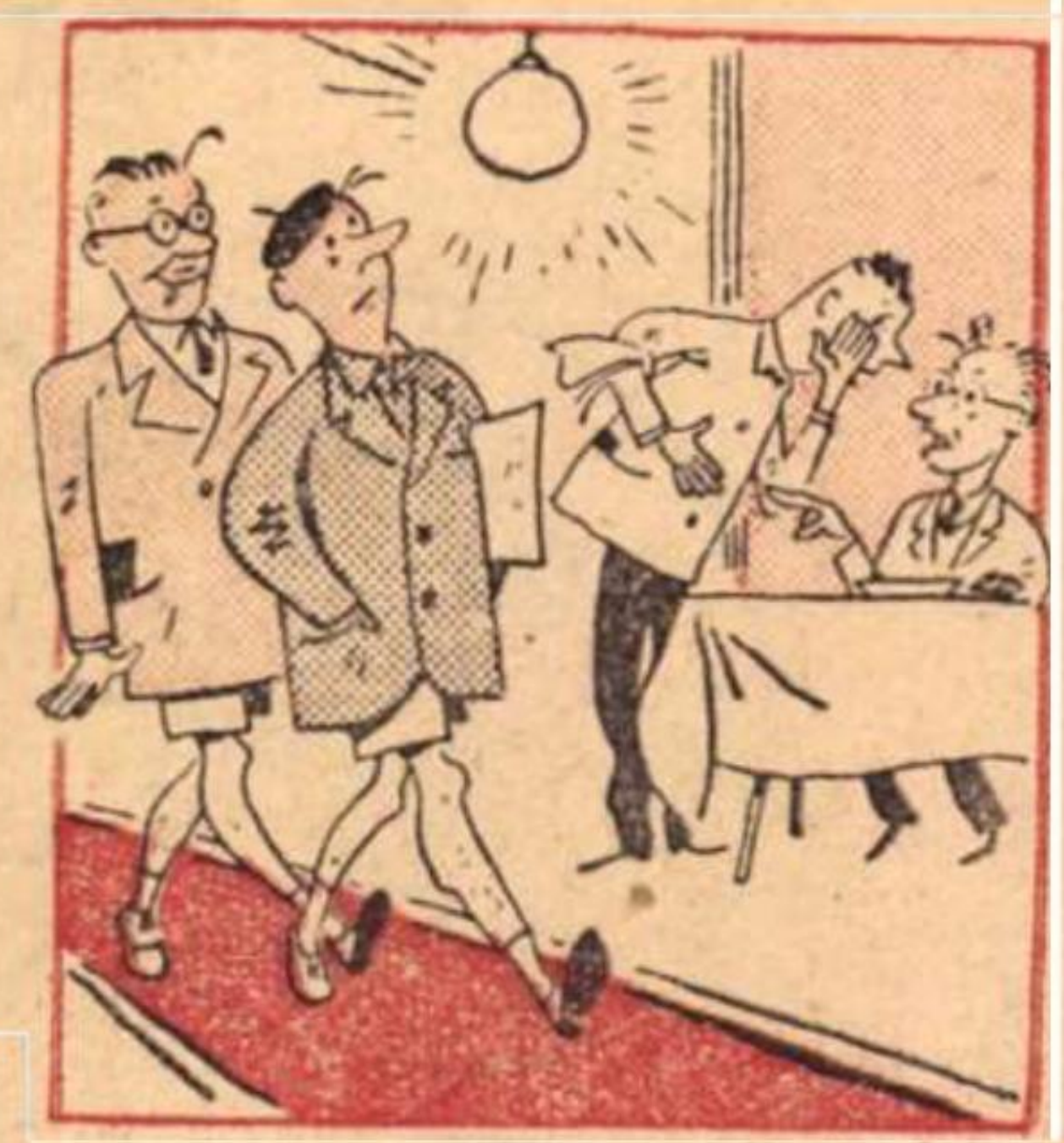

— Te jó ég, ezek elfelejtettek nadrágot venni!

— Uraságod talán idegen? Ez nálunk divat...

Fura találkozás

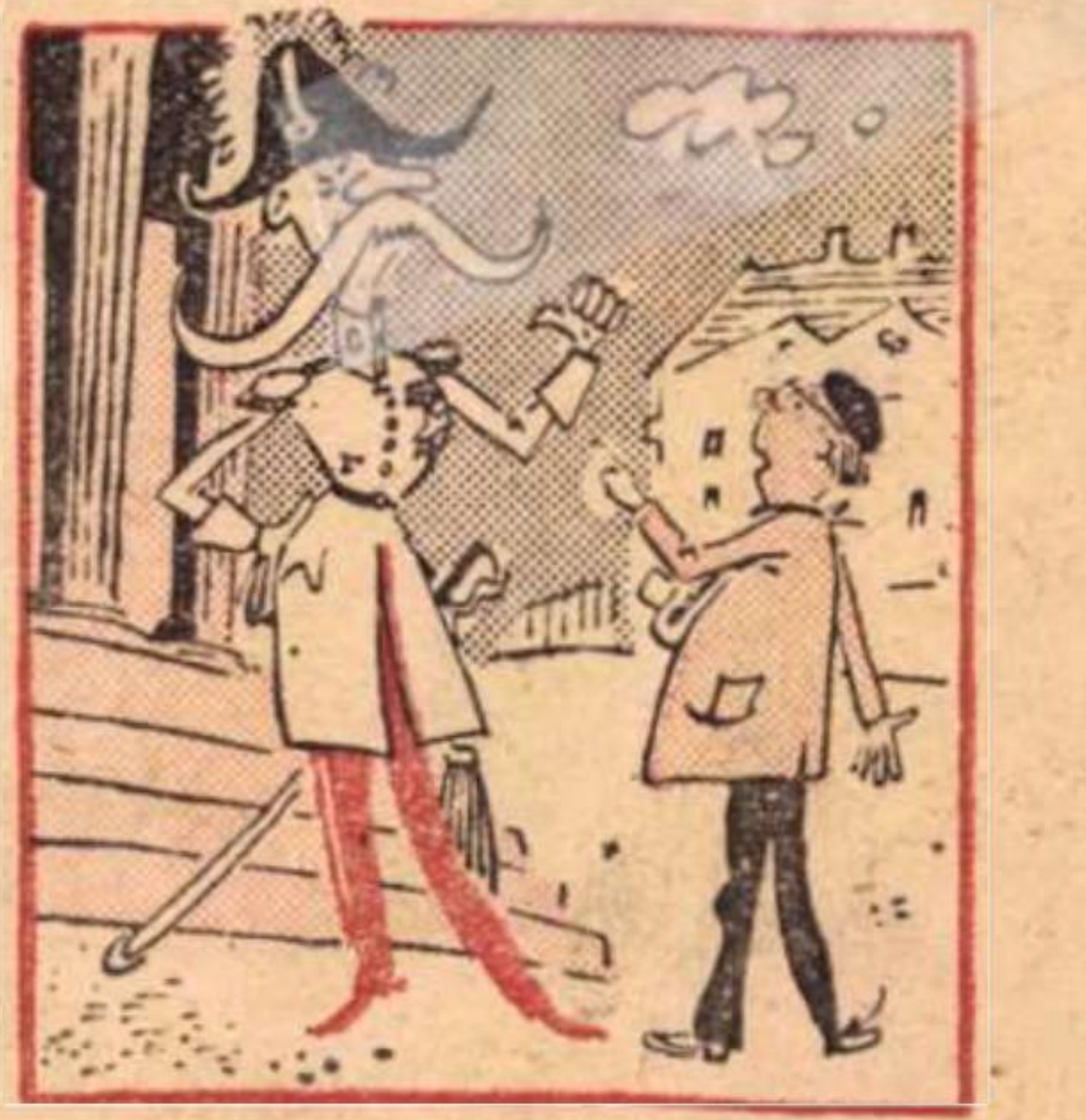

— Maga Haynau? Maga még mindig nem lóg?

— Dehogynem! Itt lógok a tanácsházán, mint győztes hadvezér...

BŰVÉSZ AZ ÜZEMBEN

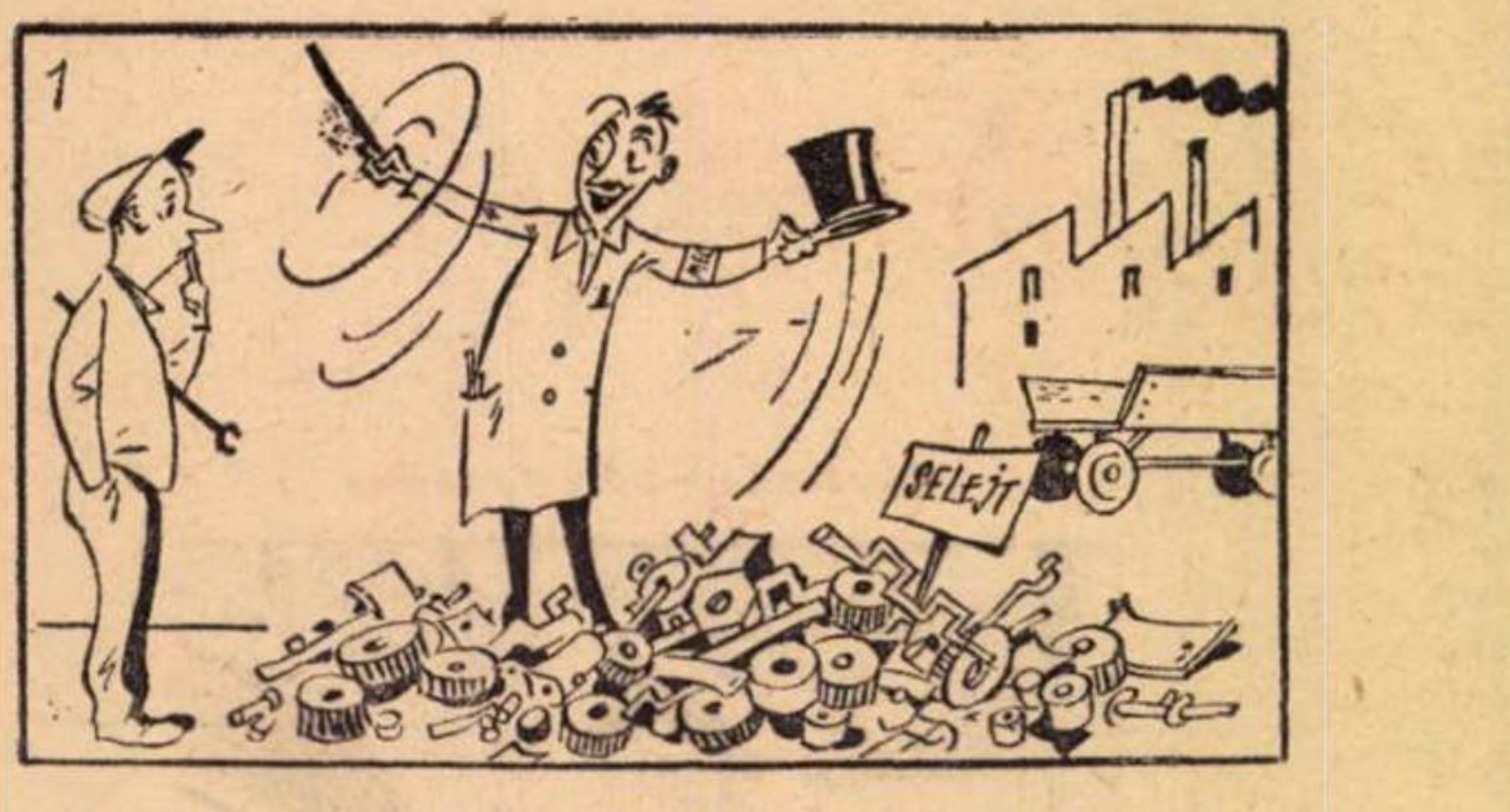

— Sok a selejt? No, idenézz! Hókusz, pókusz, spiritusz...

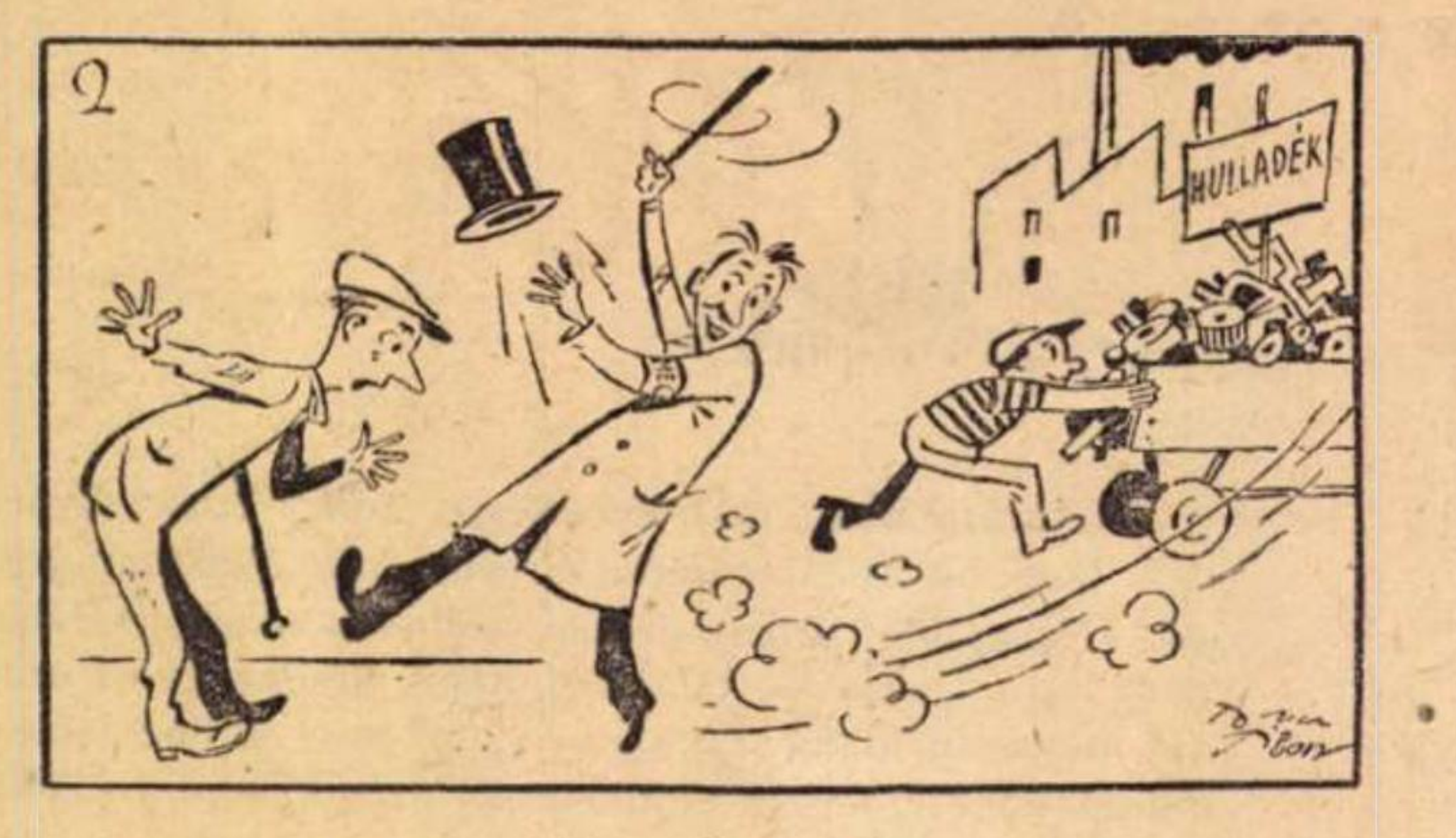

— Volt selejt, nincs selejt!.. Viszont lesz prémium.

Mesefigurákkal díszített étkészleteket gyártanak

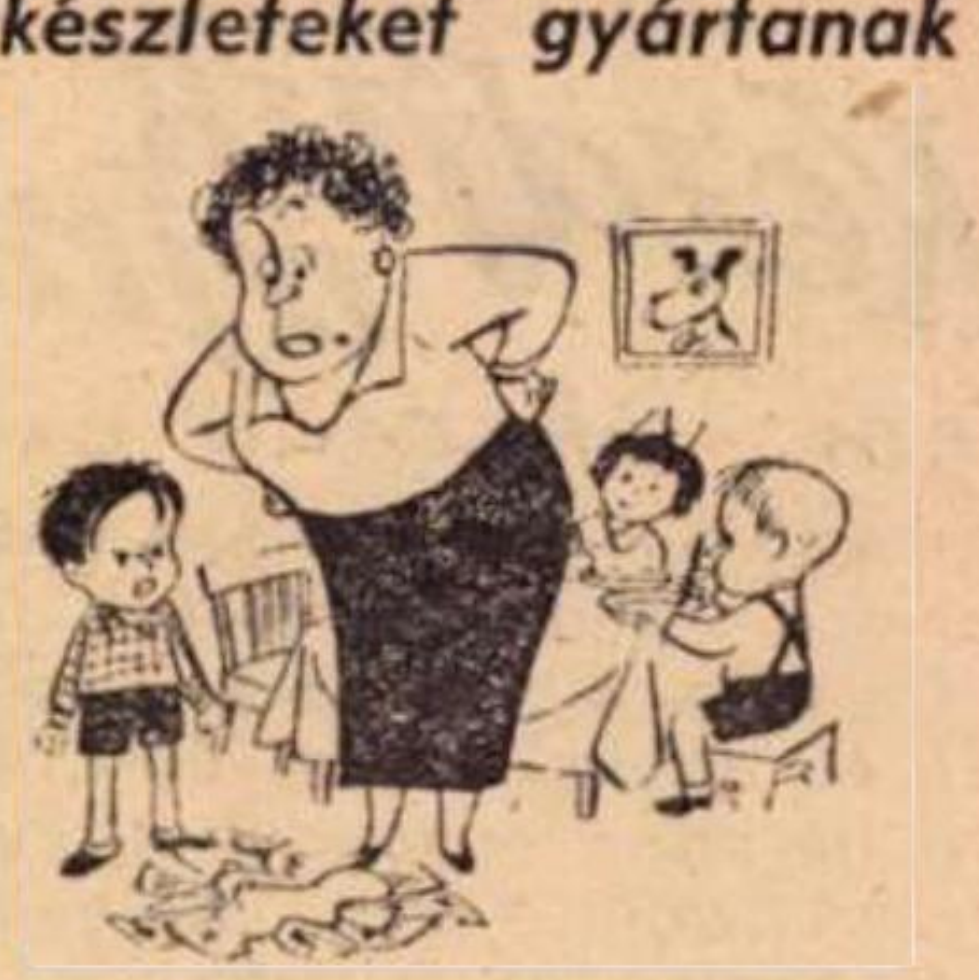

— Miért vágtad földhöz a tányért, Pistike?

— Már megint az a gonosz boszorkány volt ráfestve és különben is utálom a tejberizst...

Vásárlás a Közértben

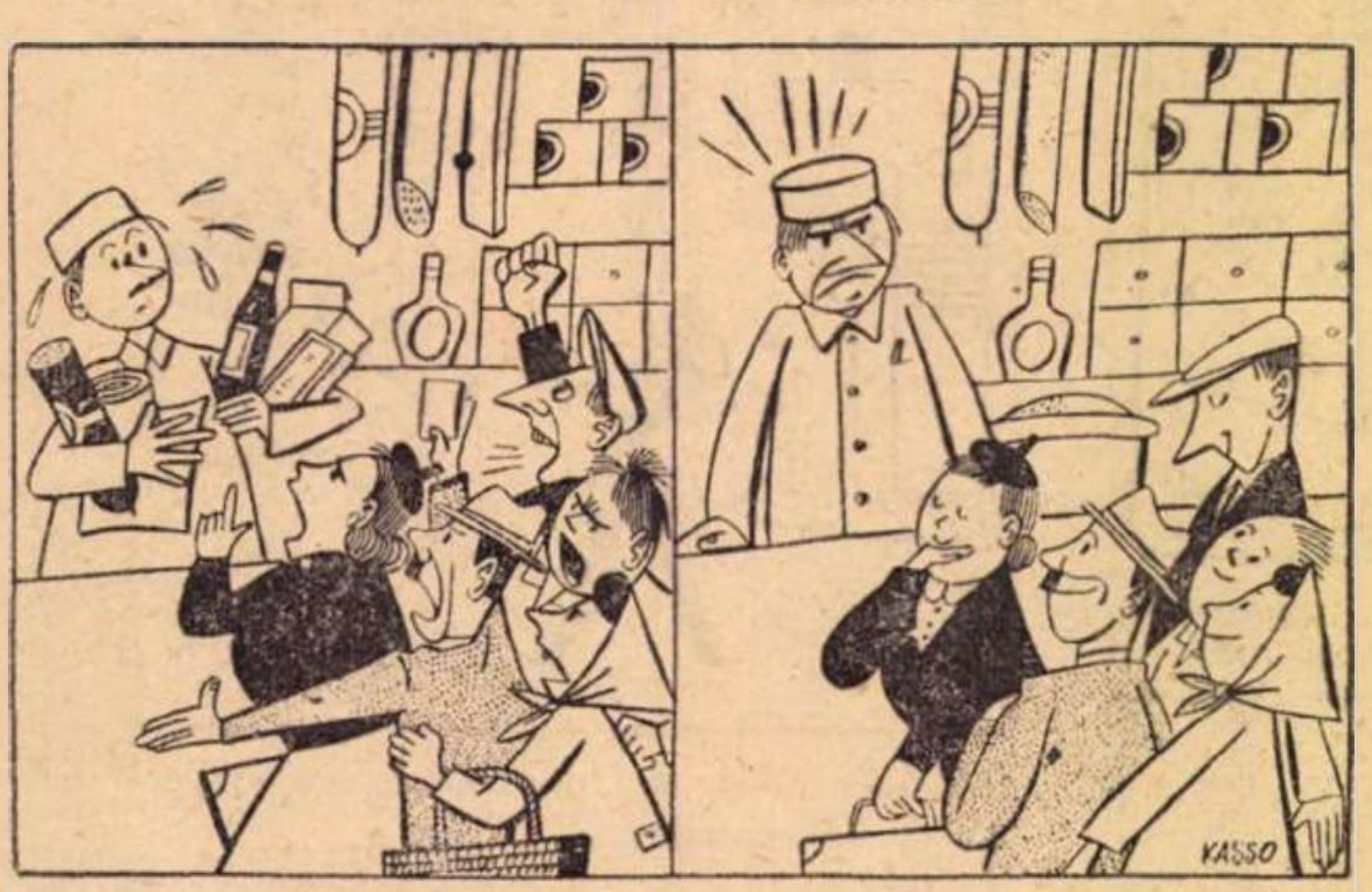

ahogy az eladó látja — ahogy a vevők látják

Szigorúan hivatalos út

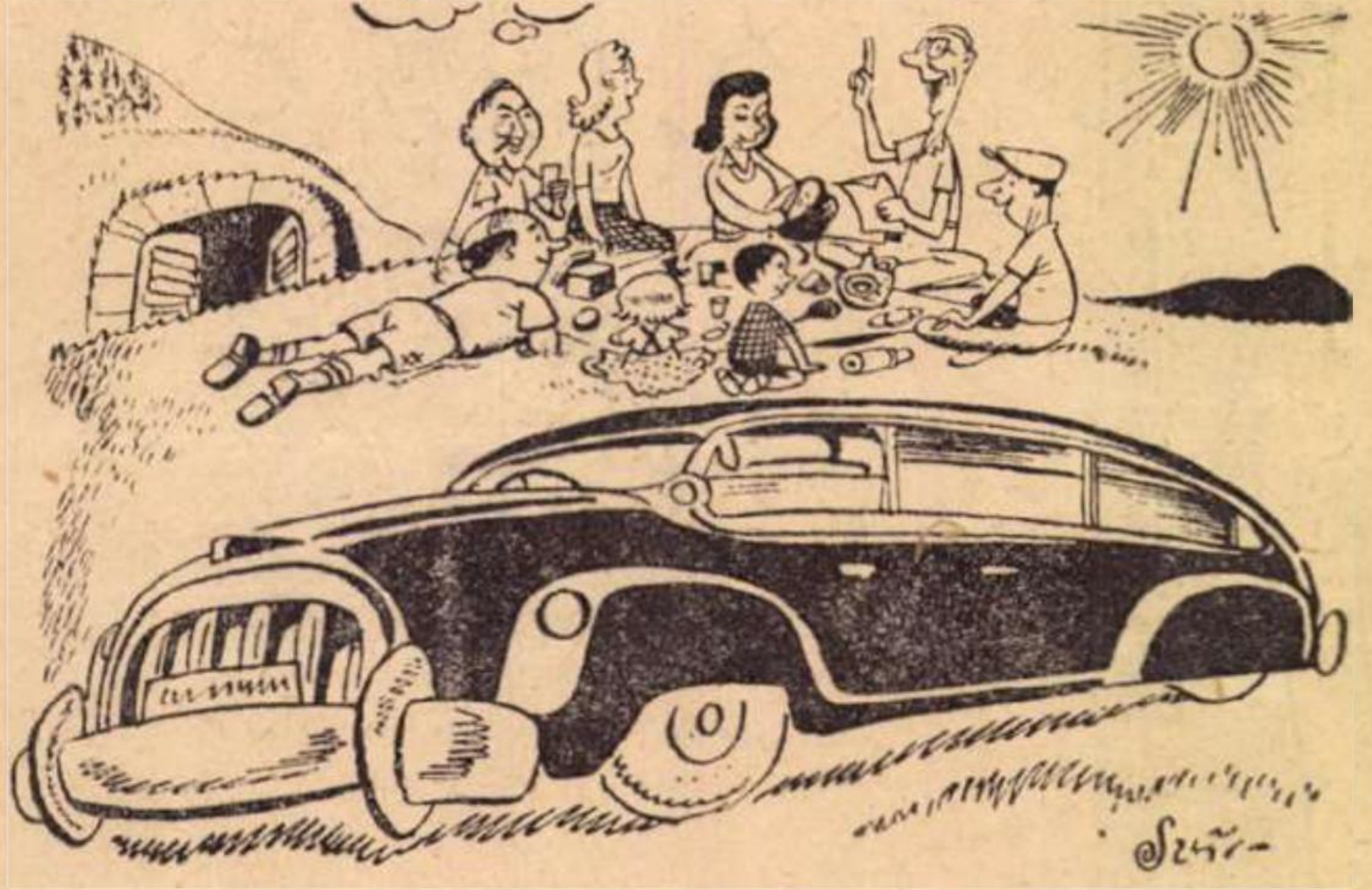

— Gyerekek, minden percben jöhet az autóellenőrzés, tegyetek úgy, mintha értekeznénk...

Egy „felborult" munkaterv

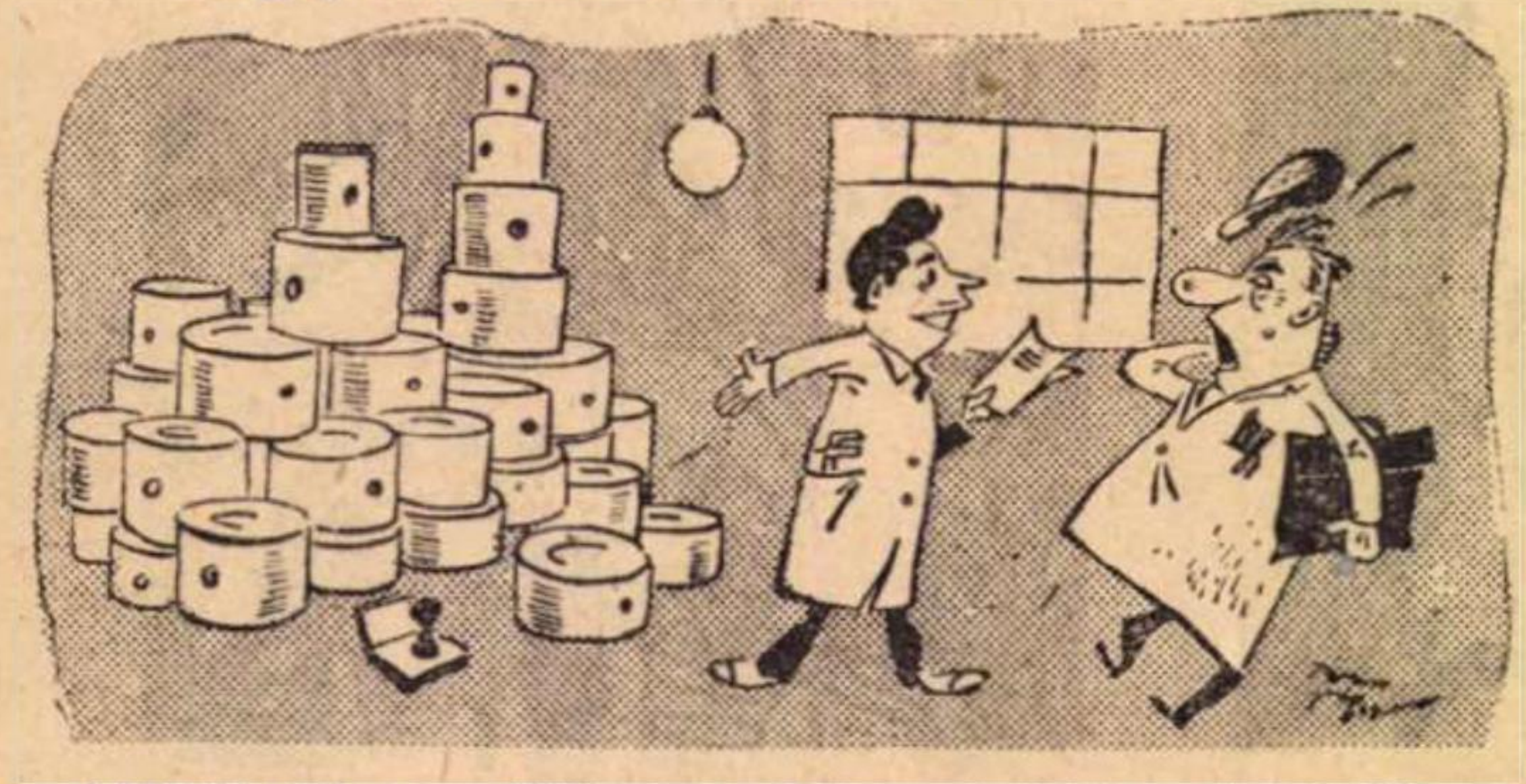

MEOS: Itt a szállítmány. Száz százalékig elsőrendű!...

Gyártásvezető: Szent ég! Most mi lesz? Hat százalék selejt van betervezve.

Darvas Szilárd:

Egy bacilus naplójából

OKT. 5.

Aránylag szerencsés utazás után ma Jenőbe érkeztem. Egy barátján tettem meg az utat, meglehetősen zsúfoltan voltunk, felhasználtam az első kézszorítást, aztán átszálltam a tízóraijára. Most végre helyben vagyok, de még arra se értem rá, hogy kipakoljak. Álmos vagyok, majd holnap folytatom, most végigdőlök egy tüdőcsúcson és alszom reggelig.

OKT. 6.

A szobám elég elhanyagolt állapotban van, füstös mellhártyák, az egész berendezés egy régi bőrgarnitúra és néhány kopott hörgő. Ma a lázmester hozta a bejelentőlapot, foglalkozásként azt írtam bele, hogy bronchitisz.

Nem árt, ha az ember egy kicsit felvág...

OKT. 7.

Ma végre munkához láttam, de a köhögtetés kicsit lassan megy, elszoktam a rendszeres alkotómunkától. Abba is hagytam és egy nagyobb hőemelkedésbe kezdtem bele, 37.6-ig simán ment, de a a harmincnyolcat már levertem. Hiányzik a tréning.

Talán az egyedüllét az oka, hogy kezdek rászokni az alkoholra, az előbb két bögre rumos teát ittam. Sajnos, családi, egész rokonságom ebben pusztult el. Lehet, hogy rám is ez a sors vár?

OKT. 8.

Nem megy a láz, nem megy a láz, tegnap éjszaka vergődve jártam fel-alá és közben öntöttem magamba a rumot... Pokoli meleg van a szobámban, lehet, hogy ez a központi fűtés az oka... Szédülök, hányingerem van...

Csak nem vagyok beteg?

Ebédre germicid volt...

OKT. 9.

Ma megpróbáltam kiköltözni, de a bejáratnál összeestem. Hagymázos álmaim vannak, látom magam, mint fiatal fürge baktériumot, aki gondtalanul ugrál zsigerről zsigerre... előtte áll az egész kórság... most már tudom... sosem lesz belőlem komoly nyavalya...

OKT. 10.

Jöjj, megváltó ultraszeptil... Rövidítsd meg szenvedésem...

Orvos kartárs, kiírhatja a beteget...

Ismerhetsz Sándor...

Jani bácsi rágyujtott a pipára és elkezdett mesélni. Decsi Sándor feszült figyelemmel hallgatta. Még a poharáról is elfelejtkezett. (Igaz, hogy üres volt már akkor a pohár is, meg az üveg is.)

— Nem tetszik nekem ez a Csugari Laci. Ismerhetsz, Sándor, nem vagyok én olyan ember, hogy így, vagy amúgy, de ha egyszer nem tetszik valami, azt megmondom, meg én, még ha maga a herkópáter is az illető! Tavaly kezdett hozzánk járni a gyerek, mondom mindjárt az asszonynak, de jó hangosan, hogy a gyerek is hallja, mondom: „Te, Julis, ez meg mit jár ide?" Elkezdi erre a Julis forgatni a szemét, hogy így pszt, meg úgy pszt, s a fülembe sziszegi, mint egy kígyó, hogy „hát aztán, ha idejár, nem magához jár!" Mondom: „Mit susogsz, Julis, beszélj csak hangosan, nincs énnekem titkom senki előtt, nem félek én a herkópátertől se!" Mert én ilyen ember vagyok, ismerhetsz, Sándor!

— Ismerlek, János.

— Hát azért mondom. A Julis meg tovább susog, hogy azt mondja: „A lányához jár a Laci, észrevehette volna, lehetne annyi esze! Örülhetne neki! Derék gyerek, komoly szándékkal van, meg minden!" Mondom: „Hisz épp az! Azt hiszed, nem vettem észre, hogy Kati körül forgolódik?" Mert nem azért mondom, de énnékem olyan szemem van, hogy mindjárt meglátok mindent, ismerhetsz, Sándor...

— Ismerlek, János.

— Hát csak azért mondom. Azt mondtam Julisnak: „No, ez se fog sokáig idejárni! Majd gondom lesz rá!" Erre elkezd sápítozni az én nyanyám, hogy jaj János így, meg jaj Jánosom amúgy, csak nem fogja kidobni azt a derék gyereket? Mondom: „Ne féij, Julis, kidobni nem fogom, nem vagyok én olyan ember, de majd finoman éreztetni fogom vele, hogy nem kívánatos személyiség itten! Mert diplomás ember voltam világéletemben, egy kis diplomáciáért nem megyek a szomszédba, ismerhetsz, Sándor...

— Ismerlek, János!

— Nohát akkor. Szóvalhát elkezdtem finoman taktikázni, hogy ne bántsam meg a gyereket, de azért érezze, hogy nincs rá szükség nálunk. Ahogy bejön az ajtón, mondom jó hangosan Juliskámnak: „Te, Julis, a bort meg a szalonnát rámold el az asztalról, lelkem, mert egyesek csak azt nézik, hogy hol potyázhatnak valamit..." Julis csak pisszeg, én meg mondom neki: „Nekem ne pisszegj, lelkem, nekem nincs titkom, ami a szívemen, az a számon, nem ijedek én meg a herkópátertől se, akinek nem tetszik, fel is út, le is út..." Hát ilyen finoman megmondtam.

Sándor most már be se várta a kérdést.

— Ismerlek, János — mondta gyorsan. — Hanem mondd csak... Mi bajod neked avval a gyerekkel?

— Nekem semmi! Éntőlem ott ülhetne reggeltől estig, csak ne volna olyan kérdezgetős...

— Kérdezgetős?

— Hát!

— Aztán miket kérdez?

— Miket, miket... Hát mindenféléket. Azt kérdi: „Hogy áll a búzavetéssel mondja Jani bátyám?" Még nekem magyarázgat az őszibúzáról... Nekem! Hogy ő milyen nagyszerű ágyat csinált a magnak, meg hogy milyen lesz az ő termése jövőre... Nekem magyaráz! Nekem! Egy ilyen pelyhesállú gyerek!

— Ismerlek, János — mondta hűségesen Sándor. — No, elfogyott a bor, mehetnénk lassan haza.

— Én még nem megyek — mondta zavartan Jani bácsi. — Biztosan ott ül nálunk a Csugari Laci most is... Restellem magam előtte... Ismerhetsz, Sándor...

— Hát akkor most már örökké itt fogsz ülni a kocsmában? — csudálkozott Sándor.

— Örökké? Mért? Ma trágyáztam, a vetés is meglesz hamarosan... Akkor aztán megnézheti magát a Csugari gyerek...

— Kivágod, mint a huszonegyet! — örvendezett Sándor.

János bácsi a pipáját tömködte.

— A jövendőbeli vejemet? Te bolond, te! Tegnap kérte meg Julistól a Kati kezét...

Gergely Miklós

Tapasztalt férfiú

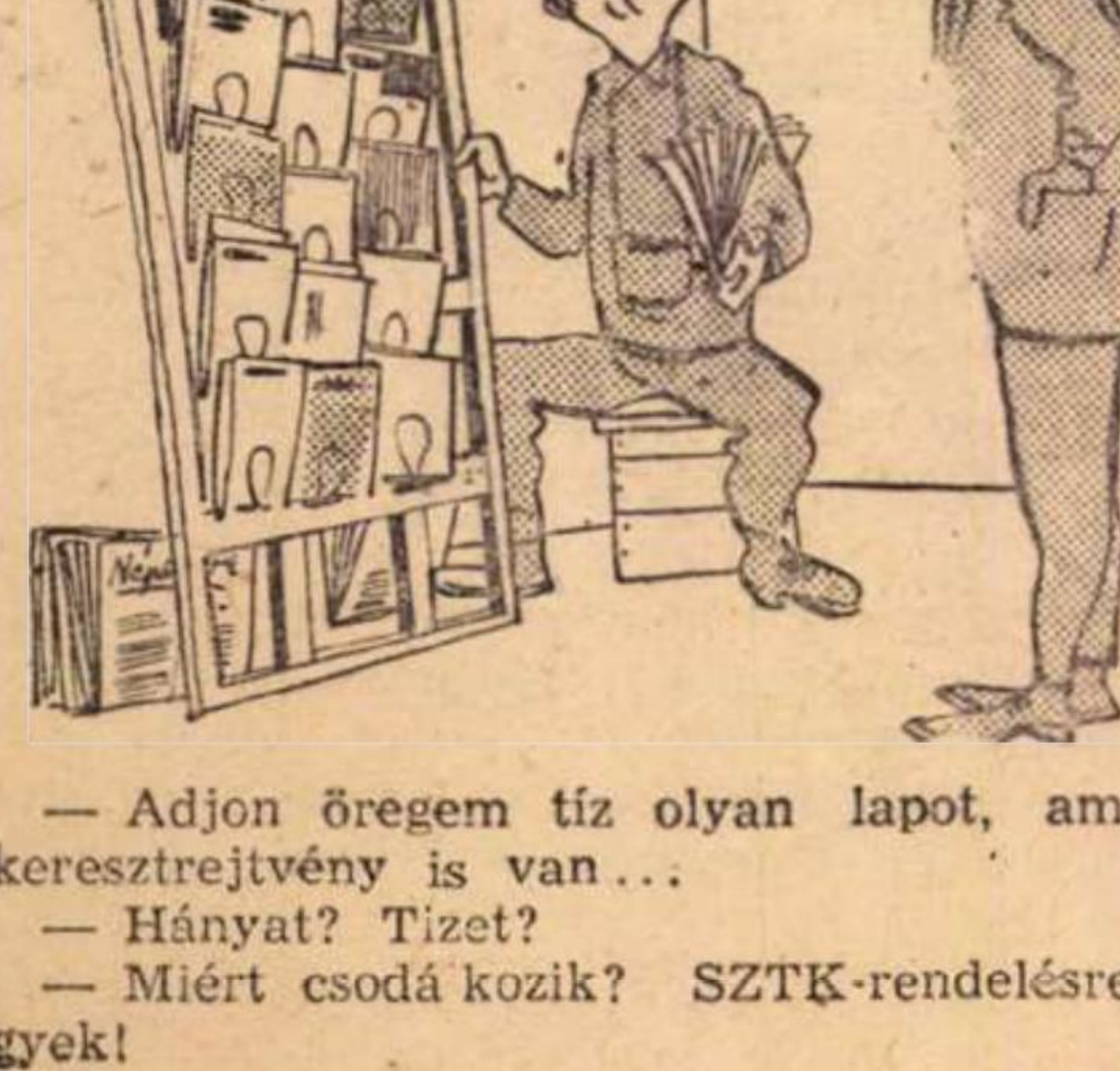

— Adjon öregem tíz olyan lapot, amelyben keresztrejtvény is van...

— Hányat? Tizet?

— Miért csodá kozik? SZTK-rendelésre megyek!

LIDÉRCÁLOM

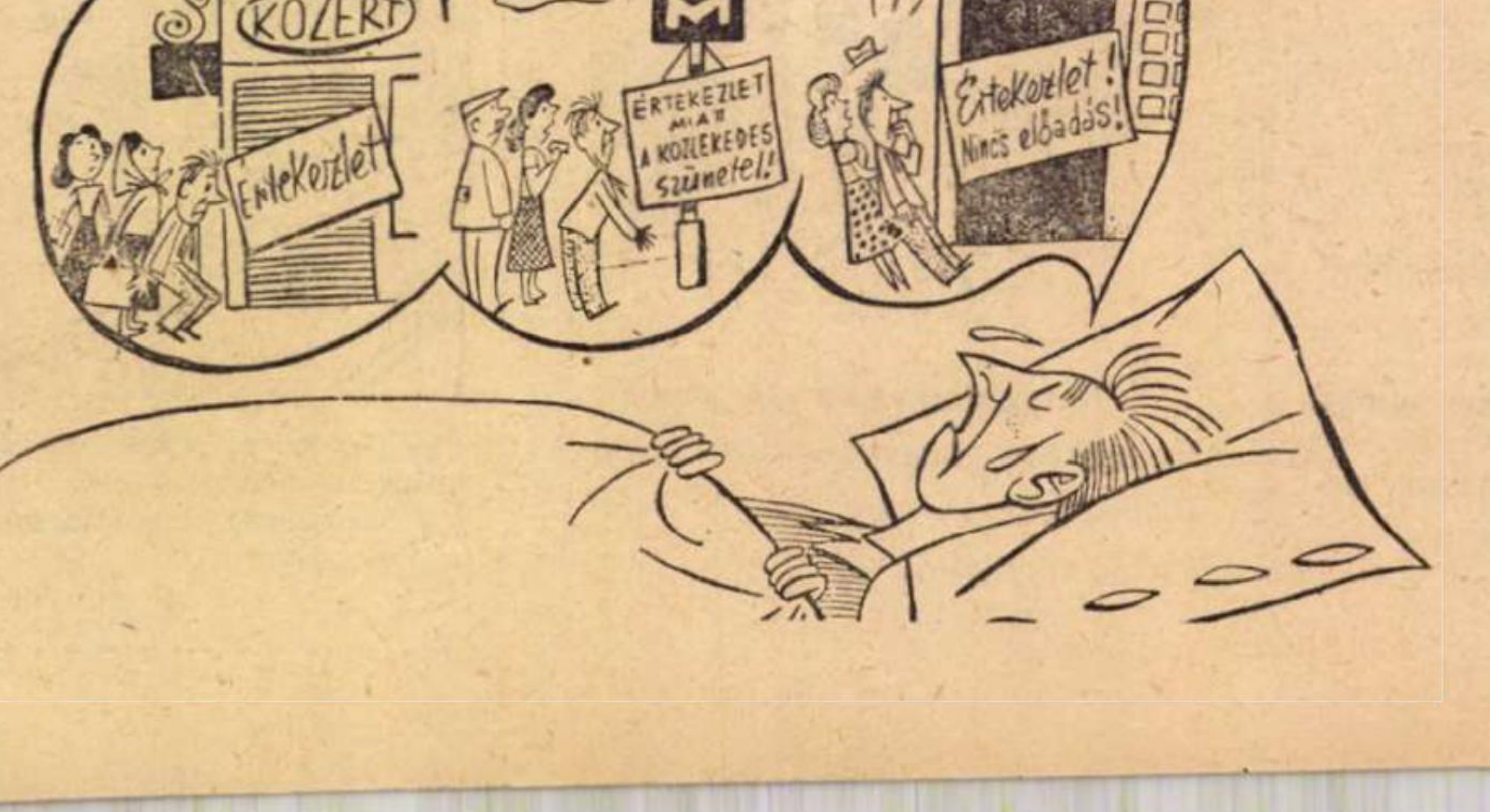
KÖZÉRT
Értekezlet
M
ÉRTEKEZLET MIATT A KÖZLEKEDÉS szünetel!
MOZI
Értekezlet! Nincs előadás!

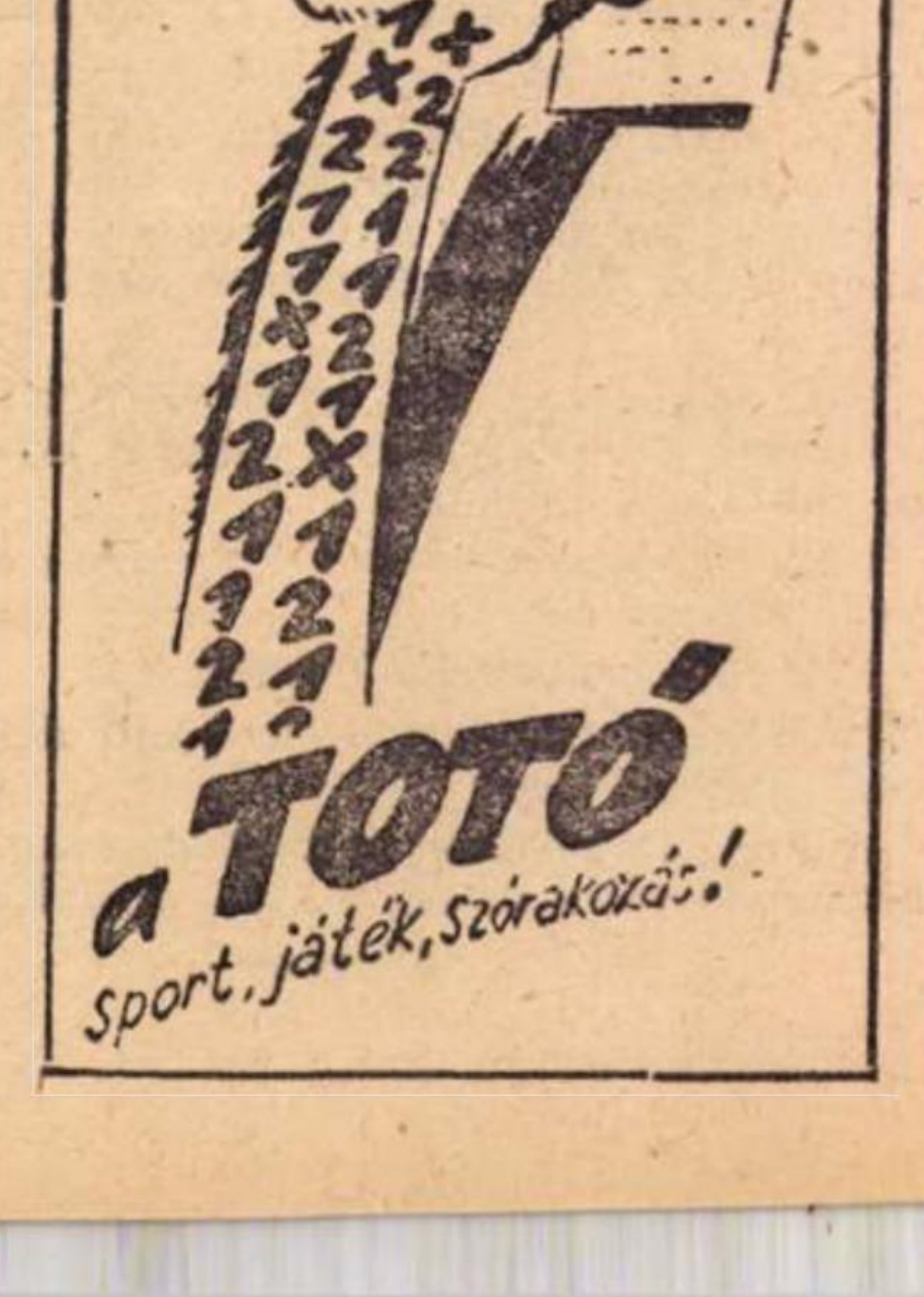
Minden héten nyernek!
a TOTÓ
sport, játék, szórakozás!

Kulturfront

AZ ÉLETRAJZ

Első változat.

A hivatalnok felnézett az orrára csúszott szemüveg mögül. Jóindulatúan beszélt az előtte álló sovány, szemüveges fiatalemberhez.

— Szóval akkor rendben van. Holnap délelőtt tíz órakor jöjjön be és hozzon egy életrajzot.

Egy kis szünet után fontoskodva tette hozzá:

— De részletes, hosszú életrajz legyen! Vannak emberek, akik képtelenek ezt megérteni. Nyulfarknyi kis életrajzot adnak be. Az ember semmit sem tud meg belőle. Születtek, éltek, itt meg ott jártak iskolába, itt meg ott dolgoztak — ennyi az egész. Nem ilyen kell!

— Hát milyen? — kérdezte a fiatalember egy kissé ijedten.

— Egészen másmilyen! Hosszú! Látni lehessen, hogy kiről van szó! Egy szó, mint száz — írjon egy terjedelmes, átfogó életrajzot! Irjon bele mindent, olyasmit is, amiről különben nem szivesen beszél az ember. Ami megesett — megesett! Az életrajz — az legyen őszinte! Legyen benne önbírálat is! Ha az ember ezeket a típus-életrajzokat olvassa, azt hiszi, csupa tökéletes ember él a földön. Szóval őszintén, részletesen, fiatal barátom, különben nem ér az egész életrajz egy fabatkát sem!

A fiatalember sóhajtott.

— Majd megpróbálom... — mondta bizonytalan hangsúllyal és elköszönt.

Egy év mulva újra megjelent a fiatalember. Mosolygott.

— Elhoztam az életrajzot! — mondta és vastag könyvet húzott elő irattáskájából. Letette a hivatalnok asztalára. Az csodálkozva nézte.

— Ilyen hosszú?

— Azt mondta, hogy hosszú, részletes legyen. Nem emlékszik rá? Ilyesmit egy-két nap alatt nem lehet megírni.

A hivatalnok kezébe vette az életrajzot. Meglepetése egyre fokozódott.

— Hogyan? Ki is nyomatta?... Persze, persze... manapság annyi helyre kell az embernek beadnia az életrajzát, hogy vannak, akik sokszorosittatják. Igaza van, még jobb kinyomatni... Mondja csak, meddig írta ezt?

— Fél évig! Az úgy volt, hogy megfogadtam a tanácsát, megírtam én őszintén mindent! Nem szépítettem a dolgokat, leírtam az igazat! Gondoltam, nekem ugyan ne legyen bajom amiatt, hogy valamit eltitkolok vagy elferdítek az életrajzomban. Lett is vagy háromszázötven oldal. Amikor elkészült, a hónom alá csaptam, csak tudja, egy kicsit rövidlátó és feledékeny vagyok és följebb vittem egy emelettel, a Regénykiadóhoz. Izgatottan vártam a választ, hogy megkapom-e az állást. Három hét mulva levelet kaptam a kiadótól. Közölték velem, hogy a kéziratot elfogadták és a könyvnapra kiadják.

A hivatalnok kérdően nézett rá.

— Dehát... miért hozta el nekem?

A fiatalember mosolygott:

— Tiszteletpéldány ez, drága barátom, ösztönző Múzsám!

Második változat.

A fiatal író, aki Roppant Mihály néven óhajtott bekerülni az irodalomtörténet halhatatlanságába — nem tudta, hogy mit írjon. Olyan könyvet szeretett volna írni, amely egycsapásra világhírűvé teszi a nevét. Tudta, hogy nem termékeny író, s ezért visszáriadt attól a gondolattól, hogy esetleg csak a huszonhetedik regénye után kezdjenek felfigyelni rá. *Egy* mű kell — de az aztán remekmű legyen a talpán! És miről szóljon ez a főmű? Az elképzelhető legnagyobb, legfontosabb, legcsodálatosabb élményről. Elhatározta, hogy megírja a saját életét.

Nekiállt az önéletrajznak. Irt, írt és írt. Megírta csecsemőkorát, gyermekkorát, kamaszkorát, ifjúkorát. Megírta örömeit, csalódásait, bánatait, kalandjait, szerelmeit, tévedéseit, büszkeségeit. Megható, drámai, humoros, izgalmas részletek váltakoztak a könyvben. A szíve vérével írta a sorokat, elmerült önnön magában, szinte élve boncolta fel saját magát. Ugy érezte, hogy megtisztul önvallomásai izzásában. Meglátta a kis dolgokat, mint a mikroszkóp és meglátta a nagyokat, mint a távcső. Kort festett, embereket ábrázolt, jókat, rosszakat egyaránt, s megtalálta önmagában azt, amit a legnehezebb megtalálni: az emberit.

Az alkotás győzelmétől mámorosan fejezte be művét. A kéziratot áhítattal csomagolta be, és elküldte postán a Regénykiadó Vállalatnak.

Három hét mulva vaskos csomagot kapott a Regénykiadótól. Gyanakodva bontotta ki a csomagot, és megdöbbenve látta, hogy a kézirat érkezett vissza. A kísérőlevélben ezt állt:

„Tisztelt Roppant elvtárs! Értesítjük, hogy az adminisztrátori státust időközben betöltöttük. Mellékelten visszaküldjük az életrajzát."

Feleki László

A Rádió nyolcvantagú GYERMEKKART SZERVEZ

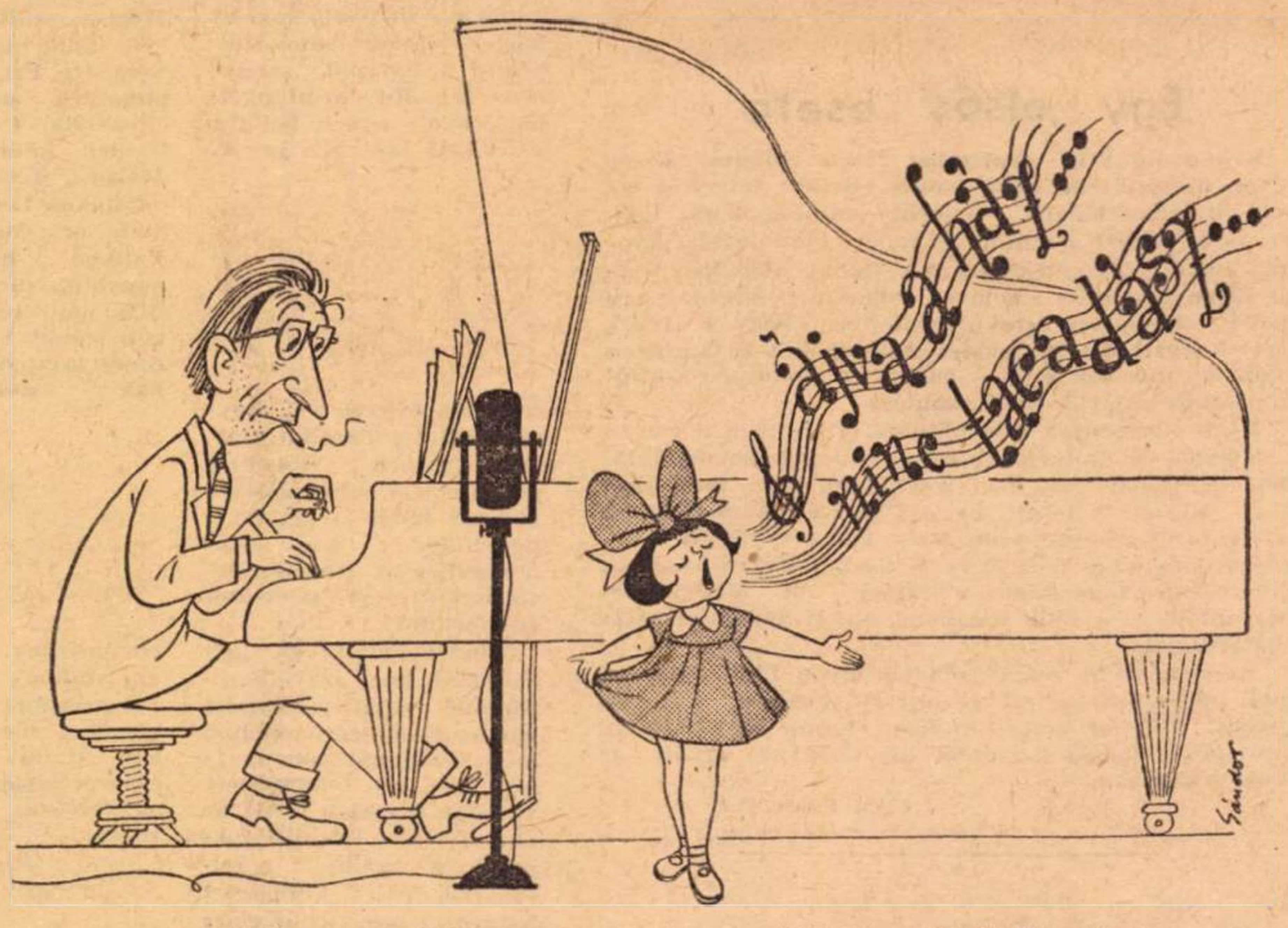
Ájva a hát...
ninc tacadást...
Sándor

Próbaéneklés, avagy a kislány már tudja, hogy a rádiónál mitől döglik a légy...

A művészkapunál

(Két varietében szerepel majomszínház.)

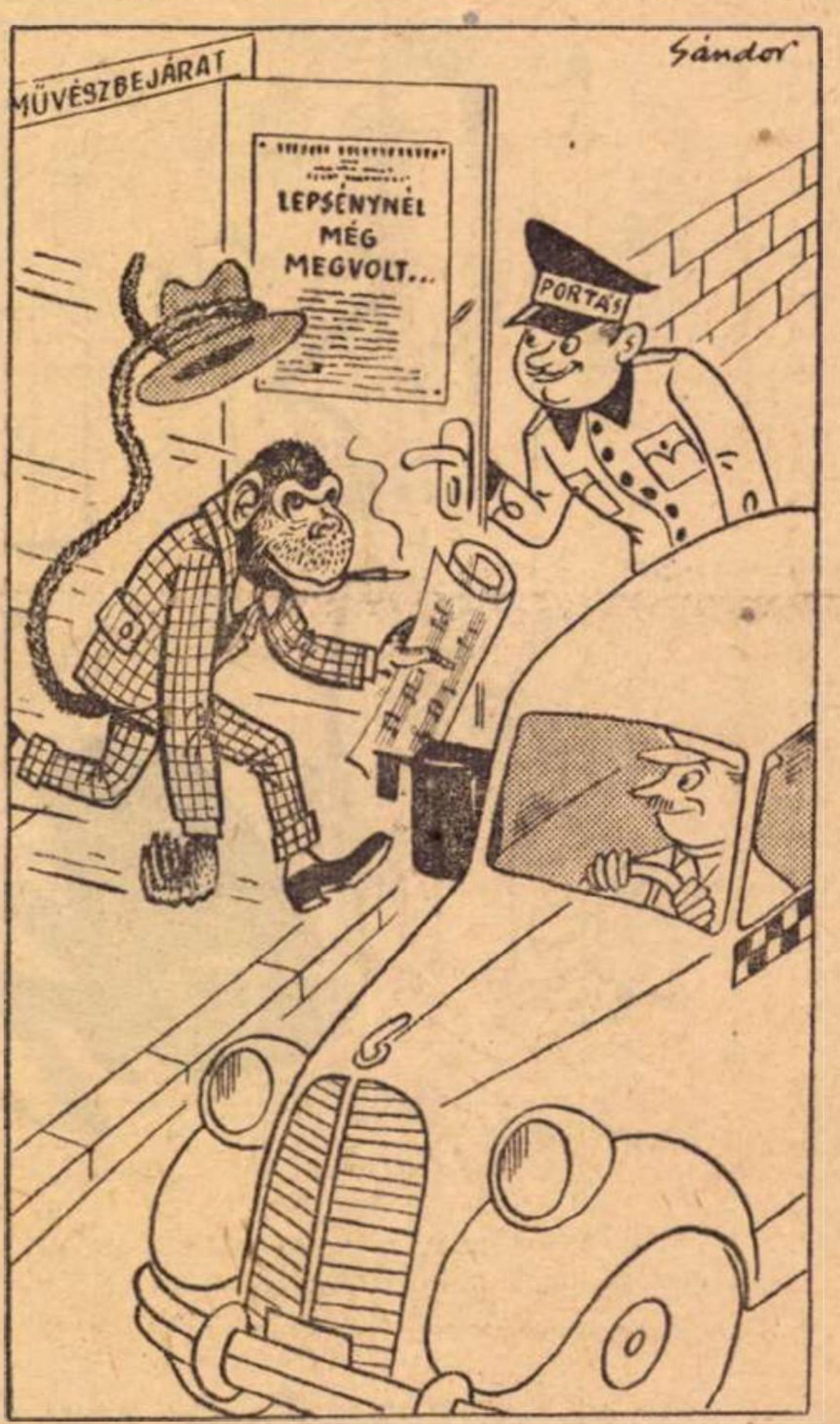

Rajzolónk így képzeli: a majom pendlizik, a nagy sztárokat majmolja...

PANASZKÖNYV

Október harmincadikán, Nagyigmándon este már

9

órakor zsúfolva volt a mozi, mert Latabár-estet hirdettek.
Minden jegy elkelt.

10

órára volt hirdetve az előadás.

11

órakor Latabár még nem érkezett meg.

12

órakor Latabár még mindig nem érkezett meg.

12

óra 30 perckor, (éjfél után fél órával), végre a tanács érdeklődésére megtudta a közönség, hogy a „művész nem tud jönni, mert csak nemrég végzett előző fellépésével, most vacsorázik és ha el is jönne,

4

órakor lenne vége az előadásnak".

273

dolgozót ültettek fel ilyen módon Nagyigmándon. A szervezőt, aki ezt a jól szervezett „művészestet" a nagyigmándiak nyakába sózta, Kőszegi Józsefnek hívják.
Ki ez a Kőszegi?

1

percig sem engednénk, hogy tovább szervezzen.

Jogos büszkeség

Kecskeméten megnyílt az első vidéki kamaraszínház

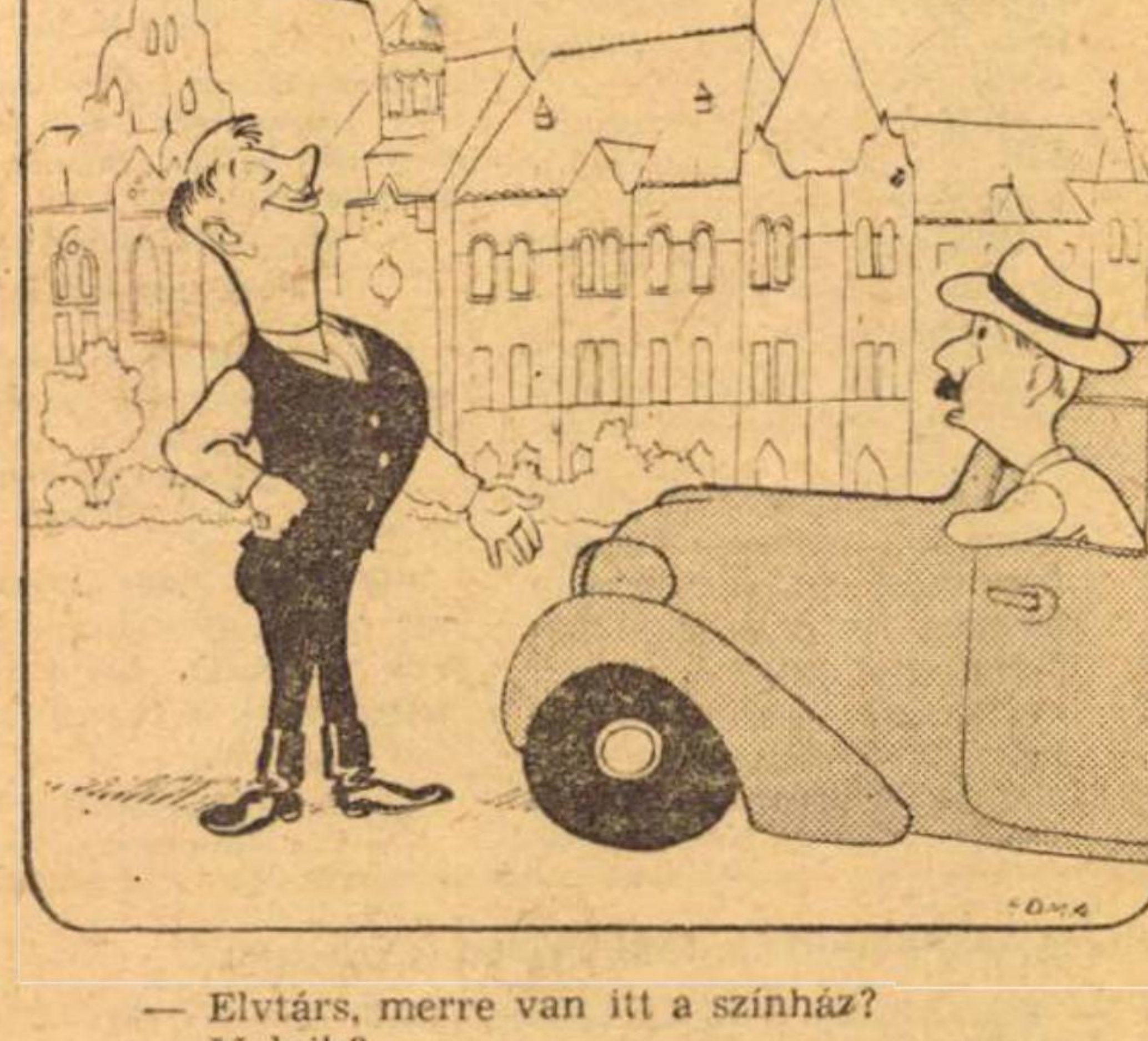

— Elvtárs, merre van itt a színház?
— Melyik?

Óvatosságra intő példa a feleslegesen nagyméretű filmplakátokról...

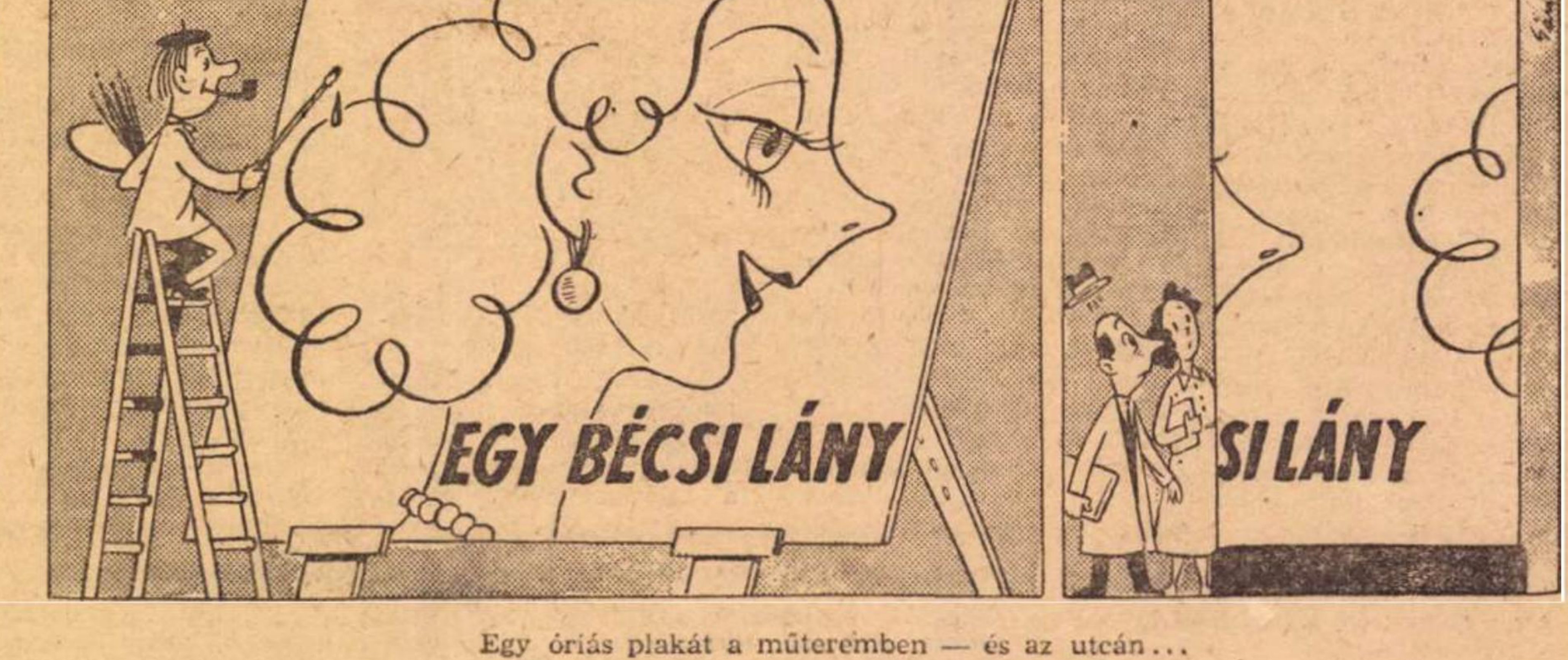

Egy óriás plakát a műteremben — és az utcán...

Le a bürokráciával!

Egy „elsős" esete

Kislányom 1948 szeptember 23-án született. Ezért nagyon megörültem, hogy ennek ellenére felvették az első általánosiskolába. Örömöm azonban korai volt, mert nem sokkal a tanítás elkezdése előtt levelet kaptunk, hogy a gyermek mégsem járhat iskolába. Mármár belenyugodtunk a dologba, mikor újra kaptunk egy levelet, amelyben arról értesítettek, hogy a gyerek mégis látogathatja az iskolát. Elkezdődött a tanítás, a kislányom már sok ötöst is kapott és a tanítónő szerint ő az osztály egyik legjobb tanulója.

Ilyen előzmények után október 13-án sírva jött haza az iskolából és elmesélte, hogy a tanítónéni azt mondta: többé ne jöjjön, nem foglalkozhatnak vele, mert még fiatal. Később kiderült, hogy a járási tanács oktatási osztályára új vezető került: Nagy János. Ő tiltotta meg, hogy kislányom és még öt társa tovább járjon iskolába. Felkerestem Nagy János elvtársat, aki kijelentette, hogy „nincs az a földi hatalom", amely megmásíthatja a határozatot.

Szeretném ha mégis akadna olyan földi hatalom, amely megmásítaná ezt a zord elhatározást és kislányom, aki hat hétig kitűnően tanult az iskolában, újra elfoglalhassa helyét öt kis társával együtt az iskola padjaiban.

Gaál Péter Pál
Kunszentmárton, Sörház-utca 5.

FOGLALT!

Kezdetben valának a „FOGLALT" jelzésű táblácskák, amelyek gőgösen hirdették, hogy a kávéházi, éttermi vagy mulatói asztal oly szent, mint a Pancsen Láma temetkezési helye, oda közönséges földi halandó nem telepedhetik, még akkor sem, ha egy-egy üres székért már órák óta vívtak egymással véres közelharcot az egyébként békés családapák. Így volt ez hajdanában-danában, a szemfüles protekcionizmus korszakában. De jött a demokrácia és sok minden rosszal együtt elsöpörte a bosszantó és pöffeszkedő „Foglalt" jelzésű táblácskákat is.

Ekkor jött rá egy igazi lángelme az asztalfoglalás új „demokratikus" módszerére. A módszer a következő volt: A lefoglalandó asztal a beavatott felszolgáló ráhelyezett két szimplát. Ez mondjuk este 8 órakor történt. És a két szimpla puszta jelenlétével sokkal hatásosabban verte vissza az ostromlók hadát, mint Dugovics Titusz a törököket. Mert ugyan kinek jutott volna eszébe az, hogy az asztal bölcs tulajdonosa, Kerekés kartárs nem épp most robant ki a telefonfülkébe vagy egyéb helyre, hanem még javában otthon van és a legnagyobb lelki nyugalommal költi el nejével és anyósával együtt az ebédről megmaradt káposztáskockát.

De — mint mondani szokás — teltek az évek, multak az évek és ez a zseniális módszer is lassanként elvesztette hamvasságát. Jöttek gátlásnélküli asztalkalózok, akiknek nem imponált a két szimpla annyira nem, hogy megitták őket és a romokat eltakarították.

Ezekben az időkben már-már olybá tűnt, hogy az asztalfoglalás minden válfaja visszavonhatatlanul a multé. Ám nem így lett. Az utolsó pillanatban — új lángelme támadt. A szimplát minden eddiginél hatásosabb eszköz váltotta fel, A külföldi lobogó. És nemsokára — főleg elsőosztályú üzemeink hófehér asztalterítővel, kristályüveggel és virággal díszített asztalain megjelentek a „Foglalt" jelzést hirdető idegen nemzetségű zászlócskák. A történeti hűség kedvéért szegezzük le, hogy kezdetben ezek valóban az eredeti célt szolgálták. Baráti államok diplomatái, kereskedelmi küldöttségei, sportolói valóban igényt tarthatnak a hagyományos magyar udvariasságra és figyelemre, amely mentesíti őket az asztalfoglalás megpróbáltatásaitól. Ez idáig a legnagyobb rendben van. De a lángelme rájött arra, hogy zászlót nemcsak az idegenek tiszteletére lehet bontani. De nem ám...

E sorok írója tulajdon két szemével látta a Palace-szálló éttermében 1954 október 16-án, szombat este 10 órakor, a legcsúcsabb csúcsforgalom csúcsán, amikor az asztalravadászok nomád serege már lankadtan és reményvesztetten roskadt egymás karjába, hogy a közvetlen szomszédságában lévő diplomataasztalt, melyen pajkosan lengett az ifjú Mongol Népköztársaság festői zászlaja, mily harsogó örömmel foglalta el egy újonnan érkezett, vidám társaság. A társaság ifjú is volt, külseje után ítélve — népi is volt, csupán a mongoloid külső jellegzetességeit nem tudtam felfedezni napcsókolta, rózsás arcukon. Szörnyű kétségeim csak akkor oszlottak el, amikor a zenekar a „Nem adlak másnak" című mongol népdalt kezdte játszani, melyet a társaság nyilván a hirtelen fellépő honvágy következtében könnyes szemekkel énekelt.

Bizonyos vagyok benne, hogy e cikk megjelenése után az asztalfoglalás géniuszai új ötleteken törhetik a fejüket.

Fodor Sándor
V., Calvin-tér 3.

Tervenfelüli bürokrácia

Termelőszövetkezetünk minden hónapban levelet kap a szegedi Autóközlekedési Vállalattól, amelyben felszólít bennünket, hogy nyolc napon belül a 36/11/1953. sz. K. Sz. T. rendelet értelmében úgynevezett tervenfelüli szállítás címen fizessünk pénzbírságot. Legutoljára október 12-én hívták fel a figyelmünket, hogy szeptemberben is „tervsértők" voltunk, ezért fizessünk 106 forintot.

Mindenekelőtt el kell mondani, hogy szövetkezetünknek saját gépkocsija van, szeptember hónapban még véletlenül sem vette igénybe a fentemlített vállalat kocsijait. Mi az oka tehát a felszólításoknak? A szállítást a felvásárlás és a szükséglet határozza meg, tehát előre nem lehet megtervezni. Mégis szállítási tervet kell küldenünk Makóról Szegedre. Ezt iktatják, láttamozzák, nyilvántartják, ellenőrzik. Ezután menetlevelet küldenek nekünk Makóra. Tehát saját gépkocsinkon távolsági fuvart csak az Autóközlekedési Vállalat menetlevelével bonyolíthatunk le. A szállítás után ismét jelentést kell írnunk Szegedre, amit ismét iktatnak, láttamoznak, nyilvántartanak, ellenőriznek, sőt — bírságot szabnak ki rá.

MENETLEVÉL

Szerintünk ez a bürokratikus módszer helytelen. Itt az ideje, hogy egyszerűsítsék, mert így akadályozza a tervteljesítést.

Turi István,
a makói földm. szöv.
főkönyvelője.

Zárás előtt egy hivatalban

Közületi blokkra nem adnak kályhacsövet.

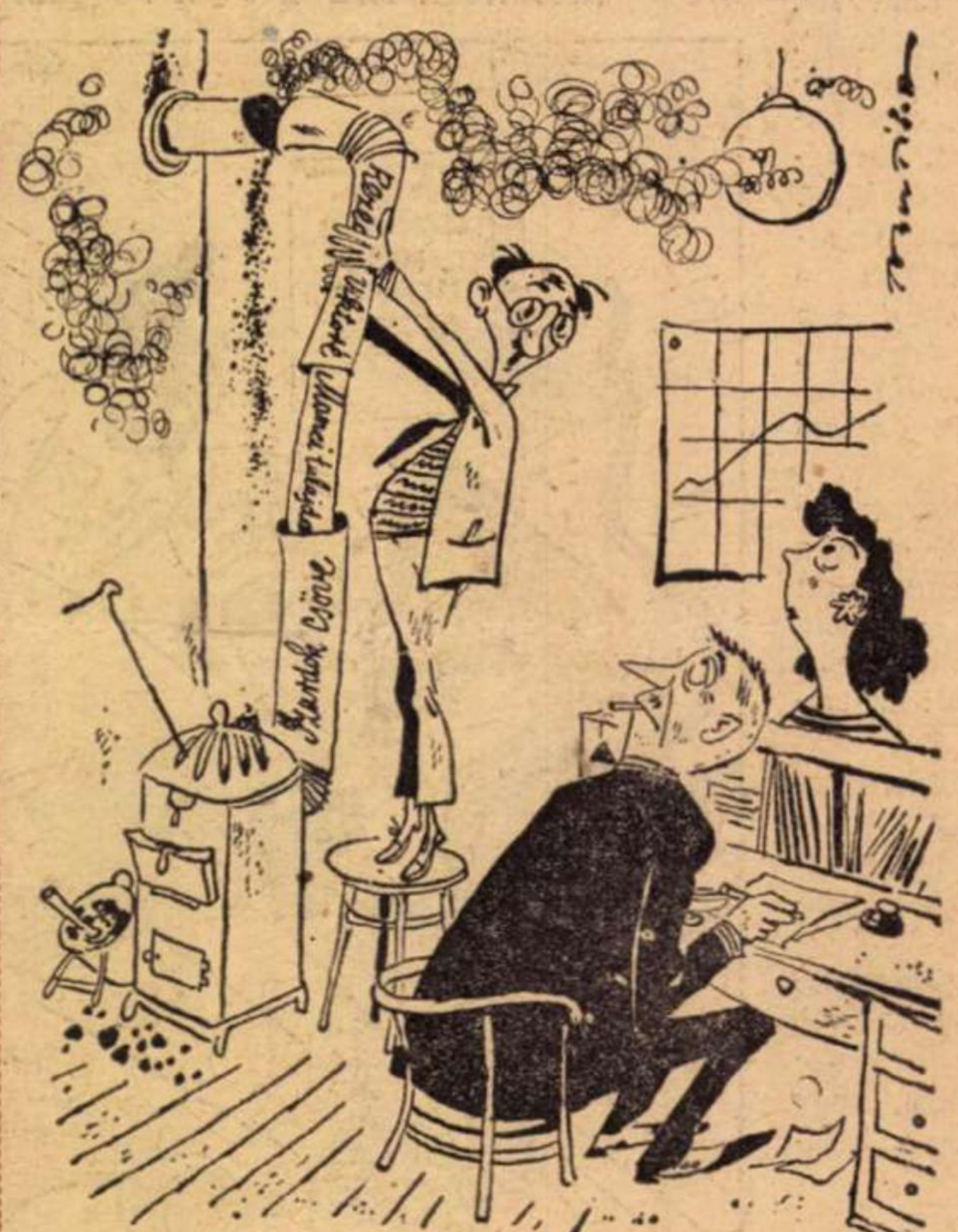

— Félöt, kartársak, maradnak még? Mert én már viszem haza a kályhacsődarabomat!

Az Elektromos Művek rossz tréfája

A Keleti Károly-utca 17. számú ház lakóit a Fővárosi Elektromos Művek értesítette, hogy 1954 október 25-én, hétfőn 10 és 15 óra között az áramszolgáltatás szünetel.

A hír vétele után már szombaton beszereztük a vasárnapra és hétfőre való élelmiszernyersanyagot és elhatároztuk, hogy vasárnap megfőzzük a hétfői ennivalót is.

Vasárnap reggel 8 órától vígan főtt a fazekakban a leves, sült a hús. Sajnos, nem sokáig, mert a háziasszonyok legnagyobb bosszúságára 9 órakor megszűnt az áramszolgáltatás. A féligfőtt étel egy része így kárba veszett.

Az Elektromos Művek több mint 24 órás tévedése miatt kénytelenek voltunk vendéglőben ebédelni. Ezért ezúton szeretném a ház lakói nevében felkérni az Elektromos Művek illetékes szerveit, hogy máskor ne kövessenek el ilyen hibát és ne okozzanak súlyos kárt a ház összes lakóinak.

Barna György
Bp., II., Keleti K.-u. 17.

Dióhéjban

Még mindig érvényben van a 33/1951. (i. 31.) M. T. Sz. rendelet, amely kimondja, hogy vidéki kiküldetés esetén magánszállásért csak napi 10 forintot téríthet a munkáltató. Időszerű volna már ennek a határozatnak a megváltoztatása. A helyzet ugyanis az, hogy tíz forintért senki sem ad éjjeli szállást, mert körülbelül ennyibe kerül az ágynemű tisztítása. Ha a kiküldetésben lévő dolgozó nem kap szállodai szobát (amelynek teljes árát fizeti a vállalat), akkor az illető saját zsebéből kénytelen a különbözetet kifizetni.

A Népstadion mozgóárusai csak fröccsöt, bort és narancsízű szörpöt kínálnak. Ásványvizet hiába kér a szomjas néző. Nem helyes, hogy ásványvizet vagy szódavizet nem árusítanak.

Évekkel ezelőtt építkezés miatt elzárták a Sütő-utca Deák-téri bejáratát. Nyolc hónap óta semmi indok nincs arra, hogy az utcát továbbra is elzárva tartsák. Az elzárt Sütő-utca és Deák-tér lakói hónapok óta harcolnak, hogy az utcát megnyissák. A lakóknak most állandóan kerülőt kell tenniök. Ha az utcát megnyitnák, a járműforgalom a Deák-térről a Sütő-utcán, Fehérhajó-utcán keresztül a Belváros felé zavartalanul megindulhatna — írják a Sütő-utca és a Deák Ferenc-téri házak lakói.

Már hetek óta járok be minden nap a székesfehérvári Papirboltba féléves rajztábláért. Mindig azt a választ kaptam: sajnos, nincs. Lassan itt a félév és mi rajztábla nélkül rajzolunk. Küldjenek már Fehérvárra is rajztáblát, mert gyúródeszkán dolgozni nagyon kényelmetlen — panaszolja Kövér Jenő, 18. sz. Gépipari Technikum (Székesfehérvár, Selyem-u. 30.)

Két észrevétel

1. Van önkritikájuk

Ahányszor átmentem a Kossuth-hídon, mindig feltűnt, milyen csigalassúsággal készül az útburkolat javítása. Ma reggel aztán megpillantottam a vállalat tábláját, amin ez áll:

LASSAN ÚTÉPITÉS

Így már más! Ha ők maguk is beismerik akkor van remény, hogy a közeljövőben gyorsabban fog készülni az útburkolat.

2. Kicsit furcsa

Ha a Sztálin-úton jön az ember a Hősök tere felé, a November 7-téren ezt olvashatja az egyik cégtáblán:

ÁLLALÓ IRODÁJA

Csak, aki továbbmegy és meglátja a címtáblának a térre néző, más szögben elhelyezett részét is, az jön rá, hogy itt nem közönséges lóról, hanem FUVARVÁLLA-LÓ-ról van szó.

Barcs György
Bp., II., Vérhalom-tér 6.

Hol vannak a kövek?

Ez év szeptember 27-én a Malomipari Gépjavító Vállalatnál megrendeltem két darálókövet. Megígérték, hogy három héten belül leszállítják.

Október 14-én azt mondták, hogy a kövek a csomagolóban vannak.

Október 19-én ajánlott levelet, 25-én pedig válaszos táviratot küldtem a gyárnak, de sem a válasz, sem a kövek nem jöttek még meg.

Pedig nagyon kellene az a két kő, mert községünkben csak egy daráló van és most az sem működik. Jelenleg tíz kilométert kell gyalogolnia minden gazdának, aki daráltatni akar.

Guttmann Miklós
Nárai, Vas megye.

Idejében szólunk

azoknak az apa-, fiú- és leányvállalatoknak, amelyek a zománcozott zsírosbödönök előállításán szorgalmatlankodnak: fordítsák fényes profiljukat a megnövekedett sertésállomány felé, mert ezek a hízásnak indult hájtömegek rövidesen zsírosbödönök után fognak ordítani.

Ludas Matyi ELINTÉZTE

A „Fekete király és fehér ló" című cikkel kapcsolatban közöljük, hogy a multban sem a nagy-, sem a zsebsakk-készletekhez pótfigurákat az ipar nem gyártott. A cikk megjelenése után helyesnek tartottuk, hogy ezen a hiányosságon segítsünk. Ezért intézkedtünk, hogy a zseb-sakkokhoz a közeljövőben pótfigurákat is készítsenek. A cikkben említett Váci-utcai Ajándékboltban árusított tartalékfigura nem pótlás céljára készült, hanem egy régebben kiselejtezett tételből maradt meg.

Ipar- és Kultúrcikk
Keresk. Ig.

Az elmaradt járandóságomat megkaptam és azóta rendesen küldik a megítélt összeget is.

Reska Menyhértné
Hetényegyháza

Kedves Ludas! A MÁV-nál elveszett ládámat közbenjárásodra megkaptam.

Szemenyei Pál
Csillaghegy.

Köszönöm, hogy cipőügyemet olyan gyorsan elintézted! A Cipész Szövetkezet visszafizette a rosszul sikerült cipő árát.

Nemcsók Pálné
Kiskunfélegyháza

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság: **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő), **TONCZ TIBOR** (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—298. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183—022, 180—850.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály — **Példányszám: 380.000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.